TANRI'YI
İŞİTMEK

BENJAMIN DIXON

Tanrı’yı İşitmek

Benjamin Dixon

Originally Published by GDK

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap son birkaç yıldır beni seven, bana inanan ve benim için dua eden birçok kişinin ürünüdür. Her ne kadar “teşekkür ederim” yeterli olmasa da, hepinizin hem bu projeye hem de bunu izleyecek daha birçoklarına katkıda bulunduğunuzu minnetle bilerek teşekkürlerimi sunuyorum.

Eşim Brigit’e, sen harikasın, gerçekten harikasın ve senin sürekli desteğin ve gayretin olmasaydı, bu asla gerçekleşmeyecekti. Çocuklarıma, babanızı başkalarıyla paylaştığınız ve Müjde’nin aldığımız gibi vermeyi de gerektirdiğini anladığınız için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Tanrı’ya, Tanrı’nın sözüne ve insanlara hizmete olan sevgimin alevlenmesine ve beslenmesine yardımcı olan geçmiş ve şimdiki tüm danışmanlarımı onurlandırmak istiyorum. Listelenmesi gereken çok kişi var, ama üzerimde bıraktığınız etki için minnettarım ve bu kitabın sayfalarında yüreklerinizden birer parça bulunduğunu bilmenizi istiyorum.

11th Hour Ministries takımına ve yönetim kuruluna—sizler benim ailemsiniz ve Tanrı’nın bizi çağırdığı her işte sizlerle birlikte koştuğum için çok minnettarım. Sıkı çalıştığınız ve *Tanrı’yı İşitmek’i* geliştirme vizyonumuza inandığınız için teşekkür ederim. Hizmet işte böyle olmalı!

Mill Creek Foursquare Kilisesi’ne—her şey için TEŞEKKÜRLER! Benim için dua ettiğiniz, mali bakımdan desteklediğini, uzun vaazlarımı hoş gördüğünüz, ama en önemlisi topluluk içinde büyümeme izin verdiğiniz için. Bu kitabı toplulukta sizlerle birlikte paylaştığım birçok deneyim yoluyla yazdım ve bunu başka türlü yapamazdım.

Geçmişte “Tanrı’yı İşitmek” toplantılarına katılmış olan herkes, sizlere teşekkür ederim! Belki bu son ürünün ortaya çıkışında bir deney tüpü olduğunuzu fark etmediniz ve doğruyu söylemek gerekirse ben de o zamanlar fark etmemiştim. “Tanrı’yı İşitmek” toplantıları en nihayetinde bu kitabın sayfalarına yansıyan bir arındırma süreci oluşturdu. Bazılarınızı uzun zamandan beri görmemiş olsam da, sizi özlüyor ve sık sık düşünüyorum.

TEŞVİKLER

"Tanrı'yı işitme disiplini Batı Kilisesi'nde çoğunlukla kaybolarak yerini mesajı yaşamaktan ziyade Kutsal Kitap'ı çalışmak üzerine yapılan vurguya bıraktı. Benjamin Dixon, *Tanrı'yı İşitmek* adlı kitabında Tanrı'nın kendisini dinleyenlere çeşitli biçimlerde konuşması hakkındaki Kutsal Kitap öğretisini pratik biçimde sunuyor. Tanrı'nın koyunları O'nun sesini 'işitir' (Yuhanna 10:27). Kapsamlı deneyimlerinden yola çıkan Dixon, Kutsal Kitap'a göre dinlemeyi, sınamayı, inanmayı ve itaat etmeyi öğretiyor. Kutsal Kitap'ı Ruh aracılığıyla hayata geçirmemiz için bize cesurca meydan okuyor. *Tanrı'yı İşitmek'i* okumak Tanrı hakkındaki düşüncelerinizi ve O'nun için yaşama biçiminizi değiştirecektir."

Dave Metsker
Kıdemli Pastor – Crescent City Foursquare
Crescent City, CA

"Benjamin Dixon'un *Tanrı'yı İşitmek* kitabı yıldız gibi parlıyor. Nasıl mı biliyorum? Bunu yıllardır aramızda hizmet olarak sunuyor. Yerel kilisemizde Pastör Benjamin ile birlikte çoban olarak hizmet etme ayrıcalığına sahibim ve Benjamin aracılığıyla Tanrı'nın lütfuyla değişen sayısız (gerçekten uzun zaman önce saymayı bıraktım) yaşam olduğunu söyleyebilirim. Benjamin, açık ve pratik biçimde Tanrı'nın her birimize konuştuğu düşüncesini ele alır ve bunu İsa'nın yaptığı gibi temel ve esas olarak sunar. Dua yoluyla Tanrı'ya bağımlı bir yaşamı öğretir. Bu Tanrı'ya bağımlılıkta, Tanrı'yla ilişkimizdeki derinlikleri ve O'nun Krallığı için kullanışlı olmayı keşfederiz. Benjamin'in *Tanrı'yı İşitmek* kitabını yeterince tavsiye edemem. Herkesin bu gerçekle disiplin edilmeye ihtiyacı vardır."

Chris Manginelli
Lead Pastor – Mill Creek Foursquare Church
Lynnwood, WA

"Birçok durumda imanlılar bana Tanrı'yı işitmekte zorlandıklarından bahsetmişlerdir. Ben de sık sık 'Onlara bu konuda verebileceğim genel bir kaynak kitabı olsa güzel olmaz mıydı?' diye düşünmüşümdür. Arkadaşım Benjamin Dixon, işte o kitabı yazdı—*Tanrı'yı İşitmek*. Bu iyi hazırlanmış kaynak Kutsal Kitap temellidir ve Tanrı'dan sürekli olarak işitmeye alışkın biri olarak Benjamin'in hayatından birçok örnek içerir. İlahiyatın ve tecrübenin güzel bir birleşimidir. Size sadece bu kitabı değil, yazarını da salık veririm. Benjamin dürüst, öz denetimli ve başkalarını Kutsal Ruh'un derin sularına yönlendirmeye arzulu olgun bir imanlıdır. Benjamin Tanrı'dan işitmeyi her imanlı için erişilebilir hale sokarak artık sadece üst mertebeden ruhsal kişilere ya da peygamberlere özel bir imtiyaz olmaktan çıkarır."

Thomas P. Dooley, PhD
Yazar & Path Clearer Inc. Kurucusu
Birmingham, AL
www.pathclearer.com

"Bu kitabın gücü sadece mesajında değil, ama mesajın tümündeki gerçeğin Benjamin'in hayatında ve hizmetinde gözükmesinden ileri gelir. Öğrettiği her şeyi bizzat yaşamaktadır. Sadece büyük fikirler içeren bir mesaj değil, İsa'yla birlikte gerçek ve Kutsal Kitap merkezli bir yaşama güçlü bir davet niteliğindedir. Hepimiz Tanrı'nın sesini işitebiliriz, bazen Tanrı'yla bu gerçek ilişkiyi keşfetmemiz için gerçek bir yardıma ihtiyacımı olur. Bu kitap o yardımı sağlıyor."

Phil Manginelli
Lead Pastor – The Square
Smyrna, GA

"Rab her kuşak içinden o kuşağı dönüştürme yüreğine sahip bir bakiye çıkarır. Tanrı'nın sesini işitme ve peygamberlik armağanının pratik uygulaması için yürek sergilemek Benjamin'in kim olduğunu ve ne yaptığını açıklamaktadır. Benjamin'in yazılarının ilham verici ve yaşam değiştirici olduğunu göreceksiniz."

Nick Gough, MTS, DMin
Baş Pastör – Faith Center
Great Falls, MT

"Krallık dinamikleri—ve Tanrı'nın yolunun bütün iyi açıklamaları— basittir. Davut'un duası ('Ya RAB, yollarını bana öğret..') Tanrı'nın isteğini yapmak isteyen herkesin yüreğinde yankılanır. Benjamin Dixon Kutsal Ruh'un

gücüyle başkalarına hizmet etmenin Tanrı'nın isteğinin KOCAMAN bir parçası olduğunu hatırlatır.

Bir hizmet el kitabı olarak Tanrı'yı İşitmek is sohbet havasında, pratik ve yapılabilirdir. Kendinizi şöyle derken bulacaksınız,"Bu kadar basit olamaz." Ama öyle!

Keşke ruhsal armağanları ve gerçek, ruhsal hizmeti kiliseye öğreten Benjamin gibi daha fazla yazarlarımız olsa."

Daniel A Brown, PhD

Embracing Grace ve *The Other Side of Pastoral Ministry* yazarı

"*Tanrı'yı İşitmek* sadece Tanrı'nın sesini dinlemek hakkında bir kitap olmaktan daha fazlasıdır. Kullanmaya niyetli olduğum bir disiplin aracıdır. Benjamin ruhsal hassasiyet ve açık, sistematik düşüncenin nadir bir birleşimini ortaya koyar. Bu kitap içten bir öğrenciyi Kutsal Kitap'tan kanıtlar ve pratik uygulamalar yoluyla pek çok sesin olduğu gürültü bir dünyada İsa Mesih'in bir izleyicisi olarak Tanrı'yı işitmeye yönlendirebilir."

Rev. Crystal Guderian
Kıdemli Pastör- Alderwood Manor Foursquare Kilisesi
Trustee at Life Pacific College

"*Tanrı'yı İşitmek*'i okumak için mükemmel bir kitap. Benjamin Dixon Tanrı'nın sesini işitmekle ilgili Kutsal Kitap'a uygun ve pratik örnekler veriyor. Tanrı doğaüstüdür ve çok pratiktir. Bu kitapta bu ikisinin güzel bir karışımı var. Kitap, Tanrı'nın sesini işitmekte ilerlemek ve Tanrı'yla ilişkisinde büyümek isteyenler için harika bir eğitim aracıdır. Benjamin'i ve bu kitabı yürekten tavsiye ederim. Benjamin'i tanıma ve verimli hizmetine tanık olma ayrıcalığına sahip oldum. Tanrı'nın sesini işitmek için kulaklarınızı hazırlayın."

Dr. Dan C. Hammer
Kıdemli Pastör – Sonrise Christian Center
Everett, Washington

"Benjamin'i uzun yıllardan beri tanıyorum. Kutsal Yazılar'ı dikkatle araştırarak yaşamın derinliklerine iner. Benjamin'in tutkusu kafa bilgisinin ötesine geçerek Kutsal Yazılar'ı yürekte uygulamaktır. Böylece, eğitmenlerin yaptığı şeyi en iyi biçimde yapar: açıklar, eğitir, ve onları *gidip aynısını yapmaları*için donatır!

Tanrı'yı İşitmek duyusal olarak aşırı yüklenmiş bir kültürün ortasında Tanrı'nın sesini işitmek için Mesih izleyicilerine yardım eden olağanüstü bir kitaptır. Ruhsal kulaklarımıza ince ayar yapmak için bu kitabı kesinlikle tavsiye ederim."

Bob Hasty
Kıdemli Pastör – Rock of Roseville www.rockofroseville.com

"Tanrı'nın Benjamin aracılığıyla yaptığı işi hem doğrudan hem de çevresinde yetiştirdiği önderler yoluyla dolaylı olarak tecrübe etme ayrıcalığına eriştim. Tanrı'nın Benjamin'e verdiği şaşılacak hizmette beni etkileyen bir dizi şey vardır. İlk olarak, her şey gerçek ve yaşayan İsa'ya ve bize verdiği yazılı söz üzerine kuruludur. Bu durum kitaptan açıkça bellidir. İsa'yı ve Kutsal Kitap'ı tanıyan bir adamla karşılaşacaksınız. İkinci olarak, her şey açık, normal ve gündelik bir üslupta sunulur. Bunun sebebi Benjamin'in akademik çevrelerle aşık atamaması değildir, ama o Tanrı'yı işitmeyi İsa'yı izleyen herkes için tamamen erişilebilir kılan bir yol izlemektedir. Son olarak, Benjamin İsa'nın gelini olan kilisede bir imanlıdır. Bunun anlamı hiçbir mesuliyet duymadan etrafta dolanıp Tanrı'nın sesini işittiğini iddia eden 'düzenbazlardan' farklı olduğudur. Aksine Benjamin, Tanrı'nın yüceliği ve Krallığı için kilisesini bereketlemek isteyen hizmetkâr önderler yetiştirir. Benjamin'in bize sunduğu armağan için Tanrı'ya şükrederim—bereketlenmeye hazırlanın!"

Yucan Chiu, DMin
Baş Pastor – Ethnos Community Kilisesi
www.ethnos.us

"İster Rab'le uzun zamandır yürüyor olsun, ister yeni bir imanlı, *Tanrı'yı İşitmek* Rab'le ilişkinizi derinleştirmeye başlamak ve O'nun sesini işitmeyi pratik etmek için bir yer olmanın ötesidir. Bu yolculuğu devam ettirmek ve Pastör Benjamin'in Tanrı'yı tanıma yolculuğunda yıllardır kazandığı sağlam hikmet ve görüş ile büyümek için iyi bir yerdir. Bu kitaptan ve öykülerden keyif alacağınıza inanıyorum, ama en önemlisi, *Tanrı'yı İşitmek* için zaman ayırdıkça Tanrı'yı tanımaktan zevk alacağınızı biliyorum"

Erik Mildes, MA
Profesyonel Hıristiyan Danışman
Co-Founder of Seattle Christian Counseling

“Benjamin Dixon çok genel olan ’Tanrı’yı nasıl işitirim?’ sorusuna çok ihtiyaç duyulan bir cevap sağlıyor. Hıristiyanlar olarak çoğu zaman ’Tanrı dedi’ ya da ’Rab’den işittim’ gibi ifadeler kullanırız. Benjamin bu konuda sadece Kutsal Kitap kaynağı sağlamakla kalmaz, ayrıca Tanrı’yı işitmenin olağan olduğu kendi kişisel hayatına da giriş yapar. Okuyucular, çoğu kişi için varış noktası gizemli olan akılcı bir yolculuğa çıkarılırlar… Tanrı’yı işitmek!”

Marion Ingegneri
Kurucu Pastör – Grace Church North
National Field Director Women in Ministry Leadership,
Foursquare Church, Phoenix, Arizona

“Pek çok yazar tecrübesizlikten dolayı anlamadıkları şeyler hakkında yazmaya girişti. Burada böyle değil. Bu yazar tecrübelidir. Bu kitap konu hakkında yazıldığını gördüğüm en iyi eser. Açık, pratik, Kutsal Kitap bakımından sağlam. Bu kitapta yazılı pratik adımları izleyin, Tanrı’nın sesini işiteceksiniz.”

Herb Marks
Ministry Director – Sought Out Global
www.soughtoutglobal.com

“Benjamin bu kitap ile harika bir iş yapmış. Sadece Benjamin’in öğrettiği mesajı teşvik etmiyorum, aynı zamanda mesajı vereni de salık veriyorum. Kendi kilisemden birçok kişiyi Tanrı’nın sesini işitme ve peygamberlik etme konularında eğitirken onun etkinliğine tanık oldum. Onun hayatı ve peygamberlik hizmeti doğruluk, Kutsal Kitap’a uygun açıklık, tutku ve dürüstlükle nitelenir. Yıllardır sergilediği sadık eğitimin şimdi Tanrı’yı İşitmek vesilesiyle birleşmesi beni heyecanlandırıyor. Bu kitapta Tanrı’nın sesini düzenli olarak işitmenizde size güven verecek berrak Kutsal Kitap öğretisi, güçlü öyküler ve pratik talimatlar bulacaksınız.”

John Hammer
Yazar ve Kıdemlı Yardımcı Pastör – Sonrise Christian Center
isonrise.org ya da thefreedomletters.com (blog)

“*Tanrı’yı İşitmek* Tanrı’yı dinlemek ve itaat etmek gibi olağanüstü önemli bir konuda gördüğüm en kapsamlı, Kutsal Kitap merkezli, pratik ve izlemesi kolay kitaplardan biridir. Bu kitabı yalnızca ruhsal zenginleşme için değil, ayrıca İsa Mesih’in her öğrencisi için harika bir disiplin kitabı olarak tavsiye ederim!”

DJ Vick
Baş Pastör – Eastside Foursquare Kilisesi
Bothell, WA

ÖNSÖZ

Gerçeğin göreceli olduğu postmodern bir kültürde Müjde’nin mesajını imansız bir kuşağa duyurmanın en iyi yolu nedir? Çağımızda Hıristiyan aleminde Kutsal Ruh’un rolü nedir ve İsa’nın bildirmeye geldiği mesajı Kutsal Ruh nasıl nakleder? Amerika ve Batı Avrupa’da Hıristiyanlık düşüşteyken Üçüncü Dünya diye bilinen Asya, Afrika ve Güney Amerika’da etkisini artıyor.[1]Batı Kilisesi kültür üzerindeki etki durumunu sıkıca tutmaya çalışırken, Üçüncü Dünya kiliseleri serpiliyor. Batı Kilisesi’nin aksine hizmet modellerinin temelinde Karizmalar (yani şifalar, cin çıkarma, peygamberlik ve mucizeler) yatıyor.[2]

George Barna’nın belirttiğine göre bu yıl Amerika’da toplulukların %2’den daha azı Kutsal Ruh’tan bir mesaj işitecektir.[3]Asyalı ve Afrikalı ilahiyatçılar, kiliseye yönelik Amerikan yaklaşımının Asya ve Afrika kültürlerine uygun olmadığından şikayet etmişlerdir. [4]

Tanrı’dan işitmek mümkün mü? Bu yazarın inancına göre postmodern bir kültürde inanç savunması, İsa’nın Yuhanna 4. bölümde itibari şaibeli olan Samiriyeli bir kadınla gösterdiği gibi peygamberliksel yaklaşım gerektirir.

Günümüzde, amaca uygun olmak için, Tanrı'nın sesini işiten ve O'nu kişisel olarak tanıyan bir kuşağa ihtiyacımız var. Jon Ruthven *What's Wrong With Protestant Theology* adlı kitabında İsa ve o çağın dini önderleriyle ilgili şunu söylüyor:

> İsa'nın verdiği mesaj ile o çağın (ve bizim çağımızın) dini önderlerinin doktrinleri arasındaki çatışma bir kimsenin Tanrı'yı nasıl (eğer varsa) işitebileceği konusu etrafında odaklanıyordu... Diğer bir deyişle, Kutsal Kitap'ın mesajı ile geleneksel (insani) dinler arasındaki fark, iki farklı tanıma yolu üzerinden tanımlanır: Kutsal Kitap'a göre 'tanıma', yani *Tanrı'yı tecrübe etmek* ile sadece *O'nun hakkında bilgi sahibi olmak*.[5]

Benjamin Dixon, öğretisiyle her birimizin Tanrı'nın sesini nasıl işitebileceğimize ilişkin pratik uygulamalar sunan güvenilir bir önder. Okuyucuyu İsa hakkında daha derin bir anlayışa ve bilgiye yönlendirecek ilişkisel bir bağlamda konuya yaklaşıyor. Benjamin'in alçakgönüllülüğü ve tutkusu onu tanıyan herkesin malumudur. İsa'ya yakın olmak için duyduğu açlık sizi de Tanrı'nın sesini işitmek için arzu duymaya cezbedecektir.

Nick Gough, MTS, DMin
Baş Pastör – Faith Center
Great Falls, MT

GİRİŞ

Beni tanıyanlarınız bu kitabı görünce büyük olasılıkla şöyle demiştir: "Artık zamanı gelmişti". Tepkinize katılıyorum. Bu materyali yayınlamanın artık zamanı geldi. Bu "Tanrı'yı İşitmek" konulu yazılarımın ilk profesyonel baskısı olmasına rağmen, konu hakkındaki notlarımı bir süreden beri dağıtıyordum. Bu materyali öğretmeye başladığımda, bir kitap yazacağımı hiç düşünmemiştim; zaman içinde meydana geldi. Bu süreçte ilk olarak peşinde olduğum şey, eskiden beri, sadece insanların Tanrı'yla daha derinden bağlantı kurduğunu görmekti. Kutsal Kitap'ı daha çok çalıştıkça ve Tanrı'yı işitmek hakkında daha fazla öğrettikçe, ilk başlarda düşündüğümden daha büyük bir mesele olduğunu daha fazla anladım.

Bu kitap sadece sayfalar üzerinde sözcüklerden ibaret değil. Düzinelerce sınıfı, yüzlerce öğrenciyi, sayısız revizyonu ve hatırlayamadığım kadar çok gece yarısı sohbetlerini temsil ediyor. Tanrı'yı işitmek konusunda bir süre öğretmiş olmanın ardından, içtenlikle söyleyebilirim ki, gördüğüm bazı en iyi öğrencilerin yetişmesinde vesile olmuştur. Bu öğrenciler sadece bu kitaptaki ilkelerle değil, aynı zamanda Tanrı'yı tanıma, Tanrı'yla konuşma, Tanrı'yı işitme ve en nihayetinde O'na iman ve güvenle karşılık verme arzusuyla yetişmişlerdir.

Bu kitabı insanların Tanrı'nın gerçek olduğunu görmelerine yardım etmek için yazdım. Aramızda sevgi dolu bir ilişkiden ziyade sadece dini bir yaşam biçimleri geliştirmek için İsa Mesih'e yaşamını veren pek çok kişi var. Tanrı'yla ilişkilerimiz ne kadar gerçek? Bizimle konuşacağını bekleyecek kadar gerçek mi? Eğer öyleyse, bu nasıl bir şeydir? Eğer Tanrı benimle konuşuyorsa, bunu nasıl bilebilirim? Kutsal Kitap, iman edip İsa'yı izleyenler için böyle bir ilişki öneriyor mu? Eğer Tanrı'yı işitmiyorsam, sorun bende mi yoksa Tanrı'da mı?

Bu soruların herhangi birini hiç kendinize sordunuz mu? Sorduğunuza eminim. Bunlara benzer sorular, Tanrı'yla daha derin ve yaşam tazeleyen bir ilişkiye beni götürecek gerçek cevaplar bulmak için Kutsal Kitap'ı çalışmama ve Tanrı'nın yüzünü aramama yol açtı. Büyük bir inanç ve tutkuyla, vardığım hükümleri sizlere sunuyorum ve dua ediyorum ki, *Tanrı'yı İşitmek*'i okurken ilişkinin derin sularına canla başla varmak için teşvik alın ve Tanrı'nın sesinin hayatınızdaki gizemi daha önce hiç olmadığı kadar belirgin hale gelsin.

Benjamin Dixon

I. KISIM: TANRI’YI İŞİTMENİN TEMELİ

1. GERÇEK BİR İLİŞKİ

Hıristiyanlık özünde bir ilişkiyle ilgilidir. Çoğumuz insanların inancımızı şu şekilde tanımladığını duymuşuzdur: “Hıristiyan olmak bir dine mensup olmak değildir; bir ilişkiye girmek demektir.” Çok doğru olmasına rağmen, bu cümle Tanrı’yla gerçek bir ilişkinin neye benzemesi gerektiğini açıklamıyor. 19 yaşında Hıristiyan oldum. O dönemde, pastörlerin ya da diğer Hıristiyanlar’ın sık sık şöyle dediğini duyardım, “İsa Mesih aracılığıyla Tanrı’yla *kişisel* bir ilişki kurabilirsiniz. O, kendisini gerçek bir şekilde tanımanızı istiyor.” İşin doğrusu, bu davet olağanüstü görünüyordu, hâlâ da öyle. Ancak İsa’yla yürüyüşüme başladığım zaman, bir insanla bile sağlıklı bir ilişki kurmanın ne demek olduğunu bilmiyordum, nerede kaldı Tanrı’yla ilişkinin nasıl olması gerektiğini bilmek. İsa’yla ’kişisel bir ilişki’ davetini ne kadar çok duydukça, Tanrı’dan o kadar uzak hissettim. Yani, bir an için düşünün. Birçok ilişki içindeyim; bunların birçoğunu arkadaşlık olarak adlandırıyorum, ama kişisel olan kaç tane ilişkim var? Kaç kişi beni gerçekten iyi tanıyor ve ben kaç kişiyi gerçek anlamda derinden, kişisel düzeyde tanıyorum? Peki ya siz? İsa’yla ilişkinize sadece ne yapacağınızı ve ne bekleyeceğinizi bilerek mi atlayıverdiniz? Elbette değil! Ben de sizin gibiyim. Gerçekten ve gerçekten Tanrı’yla derin, anlamlı, *kişisel*bir ilişki kurmak istiyorum ve bunun sadece mümkün olduğuna değil, ama daha önemlisi Tanrı’nın bunu bizden çok daha fazla istediğine inanıyorum.

Kanım şu ki, Tanrı’nın sesini işitmek Tanrı’yı tanımakla, O’nunla kişisel bir ilişki kurmakla ilgilidir. Tecrübeme göre her sağlıklı ilişki sağlıklı bir iletişim gerektirir, o zaman bu durum neden Tanrı’yla kurulan ilişkide farklı olsun? Tanrı’yı işitmek konusunda birçok kitap okudum ve dürüst olmak gerekirse, O’nunla ilişki kurmaya ne kadar seyrek odaklandıklarını görünce hayal kırıklığına uğradım. Eğer hayatınızda gerçekten Tanrı’yı işitmek istiyorsanız, o halde O’nun hakkında bilgi edinmeye değil, O’nu tanımaya odaklanmalısınız. O’nun sesini işitmek her zaman bir ilişki ayrıcalığıdır. Hıristiyanlar’ın çoğu tecrübenin küçümsendiği ve bilginin yüceltildiği bir ilahiyat ve entellektüellik girdabına kapılır. Doğru bilgiye sahip olmak çok önemlidir, ama Tanrı’yı tanımak hedefimizdir ve nedeni her ne olursa olsun O’nun bize konuştuğunu işitmek O’nunla aramızda büyüyen bir ilişkinin dışa akışıdır. Aynı şekilde Tanrı’yı işitmek hakkında bu kitapta paylaştığım birçok unsur hayatımın akışı içerisinde O’nun olan kişisel ilişkime dayanır.

İlişki İçin Yaratıldık

Gezegen üzerindeki herkes bir noktada aynı şeyi merak eder: “Neden varım?” Belli ki, insanlığın kökeni ve başlangıcı hakkında çeşitli fikirlerin hüküm sürdüğü bir çağda yaşıyoruz, ama yaratılışa ya da akıllı tasarıma inanan bizler için sorulacak daha iyi soru şudur, “İnsanlar neden yaratıldı?” Kutsal Kitap bu soruya büyük bir açıklıkla ışık tutarak anlayışımızda devrim yaratan ve bizi anlamsız bir varoluştan kurtaran cevaba götürür. Şimdi Yaratılış Kitabı’ndaki yaratılış öyküsünü hatırlayalım. Yaratılış

Kitabı 1. bölümü Tanrı'nın her şeyi yaratmasıyla başlar: gökleri, yeryüzünü, güneşi, ayı, yıldızları, karayı, bitkileri, hayvanları ve en nihayetinde insanları.

> Tanrı, "İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım" dedi, "Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun." Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı. Onları kutsayarak, "Verimli olun, çoğalın" dedi, "Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun. İşte yeryüzünde tohum veren her otu, tohumu meyvesinde bulunan her meyve ağacını size veriyorum. Bunlar size yiyecek olacak. Yabanıl hayvanlara, gökteki kuşlara, sürüngenlere -soluk alıp veren bütün hayvanlara- yiyecek olarak yeşil otları veriyorum." Ve öyle oldu. (Yar. 1:26-30)

İnsanlık tarihinin bu kısa kaydına yaratılış amacımızın ilk ve en önemli kısmı Tanrı'ya benzer olmamızdır (Yar. 1:26). Bu hafife alınacak ya da üzerinde ciddiyetle düşünmeden şey değildir. Tanrı müthiş, harika ve güzel birçok şey yarattı, ama bizden başka hiçbir şey O'nun suretini taşımak üzere yaratılmadı. Bunun ima ettiği şeyleri bir an için düşünün. Yaratılışta hayran olduğumuz bütün o şeyleri göz önüne getirin; güneşi, yıldızları, yeryüzünü, dağları. Siz onların tümünden daha büyük ve değerlisiniz. Neden mi? Çünkü siz, başka her şeyin aksine, Tanrı'ya benzer olmak ve O'nu doğasını yansıtmak üzere yaratıldınız. Diğer bir deyişle, siz ve ben Tanrı için son derece özeliz, yarattığı her şeyin arasında değer verdiği varlıklarız.

Özellikle O'nunla ilişki kurmak üzere Tanrı'nın benzerliğinde yaratıldık. Bütün yaratılış Tanrı'nın sesine boyun eğmek *zorunda olmasına* karşın, O'nu anlamak, O'na karşılık vermek ve O'nunla etkileşim kurmak için bize daha yüce bir ayrıcalık verildi. Tanrı'nın yaratılışının tümü bir amaca hizmet eder, ama başka hiçbir şey bizim gibi Tanrı'yla yürüme ve O'nunla yaşamı paylaşma yetisine sahip değildir. Yaratılışımızı düşünürken, herhangi bir şey hakkında önbilgiyle var olmadığımızı, ama öğrenme kapasitesi aldığımızı anlamamız önemlidir. Yaratılışımız gereği öğrenmemizin yolu Tanrı'yla ilişki içinde yürümekten ileri geliyordu. Başlangıçta, Tanrı Adem ve Havva ile yürüyerek onlara her şeyi açıklar, hatta gözleyeceği ve denetleyeceği belli başlı sorumluluklar verirdi. Çok güzeldi. Bir noktada Tanrı, Adem'i tüm hayvanlara ad vermekle görevlendirdi ve hatta onlara ne ad vereceğini görmek istedi.

> RAB Tanrı yerdeki hayvanların, gökteki kuşların tümünü topraktan yaratmıştı. Onlara ne ad vereceğini görmek için hepsini Adem'e getirdi. Adem her birine ne ad verdiyse, o canlı o adla anıldı. (Yar. 2:19)

Ne derin bir resim! Bana bir aileyi ve özellikle de bir baba ile çocukları arasındaki ilişkiyi hatırlatıyor. Dört çocuğum var ve yıllar içerisinde birlikte pek çok proje üzerinde çalışabildik. Geçenlerde en küçük çocuklarım için çam ağacından tahta arabalar yapabildim. Arabayı blok tahtadan oydum ve oyulan parçayı zımparaladım, sonra çocuklarıma arabanın üzerine sürecekleri boyanın rengini ve etiketleri seçmelerini söyledim, ki bunu yapmaya çok istekliydiler. İşin doğrusu arabayı ben yapmıştım, ama son aşamada nihai ürüne katkı yapmaları için çocuklarıma görev vermiştim. Bunun bir parçası olmak onları heyecanlandırdı, ama dürüst olmak gerekirse, bunu birlikte yapabildiğimiz için ben ikisinden de çok heyecanlıydım. Her şeyi onlar olmadan da yapabilirdim, ama arabayı kendilerine ait yapmak için hangi renk boyayı seçeceklerini ve üzerine ne gibi çılgın etiketler yapıştıracaklarını görmek istedim. Bu ilişkiye bir örnektir ve yaratılış öykümüzün başında Tanrı ve Adem

arasında tanık olduğumuz şey budur: “Onlara ne ad vereceğini görmek için hepsini [*hayvanları]* Adem’e getirdi” (Yar. 2:19). Tanrı bizi *gerçek* bir ilişki için yarattı ve O’nun sesini işitmek bununla ilgilidir. Bu gerçeği anlamadan, O’nunla olan deneyimimizde her zaman bir şeyleri kaçıracağız—her zaman!

Bozuk Bir İlişki

Tanrı’yla ilişki kurmak için yaratılmış olmamıza karşın, Adem ve Havva’nın öyküsü aynı zamanda hepimiz için çok ciddi sorunlar bulunduğunu ortaya koyar. Tanrı Adem’i kutsadı ve onu yarattığı diğer şeyleri işlemesi ve bakması için Aden Bahçesi’ne yerleştirdi.

> RAB Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem’i oraya koydu. Ona, "Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin" diye buyurdu, "Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün." (Yar. 2:15-17)

Tanrı onlara “iyiyle kötüyü bilme ağacı” olarak tanımlanan ağaç hariç, istedikleri ağacın meyvesinden yiyebileceklerini söyledi (Yar. 2:17). Tanrı bu yasak ağaçtan sakınmalarını buyururken, aynı zamanda Adem ve Havva’ya bir seçim sunuyordu. Ağacın meyvesinden yiyemeyeceklerini bilerek ve neden bahçede olduğunu merak ederek her gün yasak ağacın yanından geçerlerken bu buyruğun onları nasıl etkilediğini bilmek zordur. Ancak Adem ve Havva’nın kesin olarak bildiği tek şey Tanrı’nın söyledikleriydi; bu onların gerçekliğiydi ve Tanrı’nın onlara söyledikleri dışında hiçbir bilgiye sahip değillerdi. Adem ve Havva hakkında bunu bilmek ağacın adını benim için daha da ilginç kılıyor. Ağacın adı “iyiyle kötüyü bilme ağacıydı” (Yar. 2:17). Gerçekten mi? Ne yaptığımı görüyor musunuz? Eğer tüm bildikleri Tanrı’nın söyledikleriyse, bu ağaç onlara sadece bir seçim sunmakla kalmıyor, aynı zamanda Tanrı’yı dinlemek zorunda olmadan bilgi edinmek için yeni bir yol gösteriyordu. “Tanrı’nın yolu ya da benim yolum” seçiminin başladığı yer işte burasıdır.

Ağacın tanıtılması kendi içinde zor bir kavramdır, ama Yaratılış 3. bölümde bir başka sorunla tanışıyoruz: yılan. İlk başta sahnede Tanrı, Adem ve sonra Havva varken şimdi yeni bir karakter öykümüzde önemli bir role soyunuyor. Kutsal Kitap içindeki diğer pasajlardan yılanın bir zamanlar bir melek ve cennetteki topluluğun bir parçası olan, ama sonra kibri yüzünden kovulan Şeytan’dan başkası olmadığını biliyoruz (Va. 12:9). Şeytan Tanrı’dan, yarattıklarından ve Tanrı’nın iyi dediği her şeyden nefret eder. Ancak, her dilediğini yapma yetkisine sahip değildir ve böylece Adem ve Havva’yı nasıl hileyle aldattığını okuyoruz.

> RAB Tanrı’nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı yılandı. Yılan kadına, "Tanrı gerçekten, ’Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin’ dedi mi?" diye sordu. Kadın, "Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz" diye yanıtladı, "Ama Tanrı, ’Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz’ dedi." Yılan, "Kesinlikle ölmezsiniz" dedi, "Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız." Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi. İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar. (Yar. 3:1-7)

Şeytan bir şekilde Tanrı’nın bu ağaçtan sakınmaları için verdiği buyruktan haberdardı ve Tanrı’nın düşmanı olarak Adem ve Havva’yı aldatmaya girişti. Şeytan’ın yaptığı ilk iş, Tanrı’nın sesine karşı gelerek Tanrı’nın onlara söylediği şeyi sorgulamak oldu: “Tanrı ... dedi mi?” Havva Tanrı’nın buyruğunu Şeytan’a karşı tekrar

etmesine rağmen, Şeytan ayartısına devam etti ve hatta daha da bastırdı. Şeytan Havva'yı ve nihayetinde Adem'i eğer meyveyi yerlerse kötü bir şey olmayacağına, aksine iyiyle kötüyü "bilerek" Tanrı gibi olacaklarına ikna etmeye çalıştı. Şeytan'ın söylemediği ve Adem ve Havva'nın hatırlamadığı şey, zaten Tanrı gibi olmak üzere yaratıldıklarıydı. Bu nedenle, karşılaştıkları ayartı Tanrı'yla ilişki kurmaksızın Tanrı gibi olmaktı. Rab Adem ve Havva'nın kesinlikle O'nun gibi olmasını istedi, ama özerk bir halde gündelik ilişki olmaksızın O'nun sesinden ve öğretisinden kopuk olarak değil.

En nihayetinde Adem ve Havva'nın Şeytan'ın sesini dinleyip iyiyle kötüyü bilme ağacının meyvesinden yediğini biliyoruz. Bu seçim o günden beri bütün kuşakları etkileyen ciddi sonuçlar doğurdu. Tanrı ağacın meyvesini yedikleri zaman öleceklerini söyledi (Yar. 2:17). Öykünün devamından hemen o anda ve o yerde fiziksel olarak ölmediklerini biliyoruz. O zaman Tanrı öleceklerini söylediğinde ne demek istemişti? Ruhsal olarak öleceklerini ve böylece O'nunla ilişkilerinin bozulacağını ve ciddi bir onarım gerektireceğini söylemişti. Bu an genel olarak "Düşüş" olarak adlandırılır ki, oldukça yerindedir, zira bizler güzel bir şeyden düştük: Tanrı'yla yakın bir ilişkiden. İşlerin insanlık için karmaşık hale geldiği an budur. Adem ve Havva'dan sonra dünyaya gelen her insan, Tanrı'yla ilişki kurmayı, O'nu işitmeyi ve O'nun sesini izlemeyi özlediğimiz, ama Şeytan'ı dinlemekten kaynaklanan kendimizi sevme ve kendi yolumuzdan gitme arzusuyla hapsedildiğimiz bir kimlik krizine girer. Ama Tanrı, bozulmuş ilişkiyi onarabilecek bir planı eyleme geçirmeden arkasına yaslanıp kendi yolumuzdan gitmemize izin vermedi.

İsa Onarmak İçin Geldi

Adem ve Havva'nın zamanından İsa'nın dünyamıza ayak bastığı ana kadar pek çok geldi ve geçti. Tanrı O'nunla ilişkimizin ne kadar bozuk olduğunuz bilmesine rağmen, bu bizim de mutlaka bunu bileceğimiz anlamına gelmez. Zaman içinde RAB, elbette Musa aracılığıyla Kutsal Yasa'yı vererek yollarını bildirmeyi seçti. Tanrı'nın yasasında, hem On Buyruk hem de Tevrat'taki diğer pek çok yasada ne yapmamız ve nasıl yapmamız gerektiği hakkında Tanrı'dan mesaj aldık. O dönemin insanları bu yasaları bütünüyle yerine getiremedikleri için Tanrı, O'na yaklaşabilmeleri ve belli bir düzeyde ilişki sürdürmeleri amacıyla ilave sistemler tanıttı. Bu sistemler tapınak (Tanrı'nın varlığının bulunduğu yer), kâhinler (Tanrı ve insanlar arasında aracılık eden görevliler) ve kurbanlardı (insanların günahları için kefaret sunup Tanrı'nın önünde yeniden doğru sayılmalarının yolu). Eğer bir kimse günah işlemişse, tapınağa kurbanlık bir hayvan getirebilir ve bir kâhin o kişinin ve ailesinin günahları için kefaret sunmak üzere hayvanı kurban edebilirdi. Eski Antlaşma'da bir kişinin Tanrı'nın önünde yaşamasının yolu ve bireyler için mümkün olan ilişki biçimi buydu. Bu durum yaratılış amacımıza tam olarak uygun görünmediği gibi, gerçek bir ilişkiye bile benzememektedir. Elbette Tanrı'nın bizimle yapmak istediği şey bu değildir: yasa, sistem, mesafe?

Kutsal Yasa Tanrı'yla kurmak üzere yaratıldığımız gerçek ilişkiden ne kadar farklı olsa da, gene de tarihimizde çok önemli bir ol oynadı. Elçi Pavlus Galatyalılar'a

yazdığı mektupta Kutsal Yasa'nın neden verildiğini açıklar.

> Öyleyse Yasa'nın amacı neydi? Yasa *suçları ortaya çıkarmak* için antlaşmaya eklendi. Vaadi alan ve İbrahim'in soyundan olan *Kişi gelene dek* yürürlükte kalacaktı. Melekler yoluyla, bir aracı eliyle düzenlendi. (Gal. 3:19)

Bu mektupta Pavlus, Kutsal Yasa'nın doğruluk üretemediğimizi ve aynı zamanda seçimlerimizde ve yaşam biçimlerimizde kötülüğü engelleyemediğimizi ortaya koymak için verildiğini açıklar. Bu kötü durum iyiyle kötüyü bilme ağacının meyvesinden yemenin sonucuydu. Tarihteki mevcut avantajlı noktamızdan, Tanrı yerine kendimizi ve Şeytan'ı dinlemenin uzun vadeli sonuçları açıkça görebiliyoruz. Kutsal Yasa, hayatlarımızda günahın nasıl hüküm sürdüğünü ve bizi Tanrı'yla gerçek bir ilişkiye geri götürecek bir Kurtarıcı'ya ne kadar ihtiyacımız olduğunu ortaya koymak için verildi. İşte bu amaçla İsa geldi. "Nitekim İnsanoğlu kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi" (Luka 19:10).

İsa "kaybolanı arayıp kurtarmak için geldiğini" tüm toplum tarafından aşağılanan günahkâr bir adamla konuşmasının sonunda söyledi. Bir kez daha soruyoruz, "Kaybolan neydi?" Elbette bizim kaybolmuş olduğumuzu biliyoruz, ama doğrudan söylemek için neyi kaybettiğimize doğru genişletilebilir. Tanrı'yla ilişkimizi kaybettik. O'nun sesiyle gerçek zamanda ve gerçek yollarda bağlantımızı kaybettik. Bu pasajdaki "kaybolan" sözcüğü "yok olan" hatta "bozuk olan" anlamına gelebilir. Bir başka sesi dinlemeyi seçtiğimiz zaman, Tanrı'yla ilişki bozuldu, ama İsa her şeyi yoluna koymak için çareyle birlikte geldi. "Ama bir zamanlar uzak olan sizler, şimdi Mesih İsa'da Mesih'in kanı sayesinde yakın kılındınız." (Ef. 2:13).

Eski Antlaşma'da insanlar günahları bağışlansın ve Tanrı'yla paydaşlıkları düzelsin diye Tanrı'ya kurban getirirlerdi. Yeni Antlaşma'da Baba Tanrı, Oğlu İsa'yı kusursuz ilk ve son kurban olarak gönderdi ki, O'nunla ilişkimiz kalıcı olarak yeniden kurulsun. Tüm yapmamız gereken iman etmek! Neye iman etmek? İsa'nın yaptığı işin yeterli olduğuna iman etmek! O'nun ölümü ve dirilişi bizi Tanrı'ya yaklaştırabilecek tek şeydir, başka hiçbir şey değil. Baba'ya giden tek yol Oğul aracılığıyladır ve İsa'ya giden tek yol sizin için yaptığı işe iman etmenizdir. Tanrı'yla ilişkimizin yeniden tesis edilmesi için masaya getirdiğimiz tüm şey bundan ibarettir. Günahlarımızın içindeyken Tanrı'dan uzaktık, ama İsa Mesih'te Tanrı'yı tanıyacak kadar yakın kılındık ve böylece O'nu tekrar işitecek kadar yakınız. Günah işlemeyi seçmemizle girmek için yaratıldığımız ilişkiyi bozduk, ama İsa'nın canını vermeyi seçmesiyle bir kez daha O'nun sevecen ilgisine kavuşabiliriz.

Tanrı bizi o kadar çok seviyor ki, bizi yaratılış amacımız olan ilişkiye geri götürmek için hiçbir bedelden kaçmadı. İsa Mesih'in ölümü ve dirilişi Tanrı'nın bize ebediyen "*Seni seviyorum*" demesinin yoludur. Eğer olur da Tanrı'nın sizi sevip sevmediğini merak ederseniz, tek yapmanız gereken çarmıhı ve sizin için akıtılan kanı anımsamaktır. O bizim kendimiz için asla yapamayacağımız şeyi bizim için yaptı, çünkü O bizi, bizim O'nu istediğimizden daha fazla istedi. Bu Tanrı'dır. Bu sevgidir. İsa konuştuğumuz tarzdaki ilişkiyi gösteren bir şekilde yüreğini öğrencileriyle paylaştı.

> Size doğrusunu söyleyeyim, koyun ağılına kapıdan girmeyip başka yoldan giren kişi hırsız ve haydutur. Kapıdan giren ise koyunların çobanıdır. Kapıyı bekleyen ona kapıyı açar. Koyunlar çobanın

> sesini işitirler, o da kendi koyunlarını adlarıyla çağırır ve onları dışarı götürür. Kendi koyunlarının hepsini dışarı çıkarınca önlerinden gider, koyunlar da onu izler. Çünkü onun sesini tanırlar. Bir yabancının peşinden gitmezler, ondan kaçarlar. Çünkü yabancıların sesini tanımazlar. (Yuhanna 10:1-5)

İsa'nın bu vaazı O'nun iyileştirdiği bir dilenciyi kovan Yahudi önderlerle yüzleşmesinden ileri gelir (Yuhanna 9). İsa, Tanrı'yla ilgili doğru görüşü halktan çalan din bilginlerinin aksine kendisinin kim olduğu ve Tanrı'nın gerçekte nasıl olduğu hakkında konuşmaya başlar. İsa kendisini Çoban ve izleyicilerini koyunlar olarak tanıtır. Şöyle der, "O [İsa] da kendi koyunlarını adlarıyla çağırır!" (Yuhanna 10:3). Bunu bir süre düşünün. Adımız sahip olduğumuz en kişisel şeydir, çünkü kim olduğumuzu ve hatta ailemizi tanımlar. İsa bizi sadece adlarımızla tanımakla kalmaz, ayrıca O nereye giderse kendisini izlememiz hedefiyle bizi çağırır. Şeytan adlarımızı bilir ve bizi günahımızla çağırır, ama Rab günahımızı bilir ve bizi adlarımızla çağırır. Gerçekte kimi dinlemek istiyoruz? Bir yabancının, yani Şeytan'ın ya da kendimizin sesinin peşinden gitmek için yaratılmadık, ama herkes Çobanları'nın sesini işitmek ve izlemek için yaratıldı. Dostlarım, O *sizi*adınızla çağırıyor. "Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler" (Yuhanna 10:27).

Hayatlarımızı İsa'ya verdikçe, kendisini işitmemiz ve daha da önemlisi, O'nu tekrar izlememiz için kulaklarımızı açar, öyle ki O'nunla ilişkimiz aracılığıyla esas olarak yaratıldığımız amaca uygun hale gelebilelim.

Babanız

İsa'nın yaşamına bakarken, O'nun sadece Kurtarıcımız olarak gelmediğini, ama aynı zamanda bize Örnek olmak için geldiğini bilmek son derece önemlidir. İsa, her bakımdan Tanrı'yla hayatımızın nasıl olabileceğine ve olması gerektiğine örnek olan bir yaşam sürdü. Her ne kadar İsa gezegendeki en meşgul insan olsa da, Tanrı'yla ilişkisine her zaman öncelik verdi. Bunu tüm gece dua etmek için dağlara sık sık yaptığı yolculuklardan açıkça anlıyoruz. O çağın önderleri bir sistem içinde yaşarken, İsa bir ilişki içinde yaşıyordu. Bu, din bilginlerinin sürdürdüğü sistemin öz itibariyle tamamen yanlış olduğu anlamana gelmiyor, ama İsa'nın yeryüzünde iken Tanrı'yla birlikte sürdüğü yaşam biçiminde esasen bizim iyiliğimiz için yeni bir şey ortaya koyduğunu not etmeliyiz.

İsa geldiği zaman, Tanrı'yı Babası olarak adlandırdı. O dönemde hiç kimse Tanrı ile bu tür bir ilişkiye sahip değildi. İsa'nın Tanrı hakkında bu kadar özgürce konuşabilmesi din bilginlerini öfkelendiriyordu. İncil'deki kayıtları okuduğumuzda, İsa'nın Tanrı'dan sadece kendi Babası olarak değil, *bizim* Babamız olarak da söz ettiğini görürüz. Dağdaki Vaaz sırasında İsa, Tanrı'yı 15 kereden fazla *Babamız* olarak tanıttı. İsa, sunacağı kurban aracılığıyla Tanrı ve insan arasında tesis edeceği ilişkinin doğası hakkında peygamberlik ediyordu. İsa'ya iman edenler Tanrı'nın ailesine girerler ve Babaları olarak sonsuza dek O'nun sevgisinde yaşamaya çağrılırlar. Tanrı'nın bizimle bir ilişki kurmak istediğini bilmek olağanüstüdür, ama sunduğu ilişkinin türü aklımı başımdan alıyor. Tanrı *Babamız*olmak istiyor! Bu radikal davet hakkında düşünürken aşağıdaki ayetlere bir bakın.

> *Kimse*kandil yakıp tahıl ölçeğinin altına koymaz. Tersine, kandilliğe koyar; evdekilerin hepsine ışık sağlar. Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlasın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki *Babanız'ı*yüceltsinler!" (Mat. 5:15-16)

Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin. Öyle ki, göklerdeki *Babanız'ın*oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerineyağdırır. (Mat. 5:44-45)

Bu nedenle, *göksel Babanız*yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun... (Mat. 5:48)

İsa onlara, "Dua ederken şöyle söyleyin" dedi: "*Baba*, adın kutsal kılınsın. Egemenliğin gelsin. (Luka 11:2)

Bunlar İsa'nın kulağı olanlara "Tanrı *Babanız* olmak istiyor!" diye ilan ettiği referanslardan sadece birkaçıdır. Bana göre çoğu Hıristiyan Tanrı'yla ilişkilerinin gerçekte nasıl olması gerektiğini anlamakta zorluk çekiyor ve bunlar benim için de oldukça gerçek olan hislerdir. Ama İsa'nın sözlerine baktığımız zaman, Tanrı'yla ilişkimizin neye benzemesi gerektiğini oldukça açık bir dille ifade ettiğini görüyoruz. Basit bir tanım vermekle yetinmedi; aksine, bu ilişkinin fiiliyatta nasıl işlediğini görebilelim diye İsa bunu gözümüzün önünde hayata geçirdi. İsa'nın iyi haberi neyden kurtulduğumuzdan ziyade, ki bu önemlidir, ne *için*kurtulduğumuzla ilgilidir—Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'yla baba oğul (ya da kız) ilişkisi kurmak için. Eğer bu haber sizi coşturup bağırmanızı sağlamıyorsa, o zaman korkarım başka hiçbir şey bunu yapamaz.

Tanrı'yı işitme konusuna ilişki çerçevesinden bakmaya devam ettikçe, Tanrı'nın bize her zaman sevgi dolu Baba olarak konuşacağını bilmeliyiz. Tanrı'nın bize söylediğini düşündüğümüz her şeyi, sevecen bir babanın çocuğuna konuşacağı biçime göre filtreden geçirmeliyiz. Bu odak noktası hayatlarımızda O'nu daha net işitmek için temel oluşturacaktır. Bu, öğrenmemin zaman aldığı, ama Tanrı'nın sesini işitme bakımından O'nunla ilişkimde bana diğer her şeyden daha çok yardım etmiş bir şeydir. İsa, Yahya tarafından Şeria Irmağı'nda vaftiz edildikten sonra Baba'nın O'na ne söylediğine bakın: "…Gökten, "Sen benim sevgili Oğlum'sun, senden hoşnudum" diyen bir ses duyuldu'" (Luka 3:22). Bu noktada İsa henüz kimseyi iyileştirmemişti, Tanrı'nın Egemenliği'ni duyurmak için yolculuk etmiyor ve kalabalıklar için mucizeler gerçekleştirmiyordu. Sadece oğul olarak yaşıyordu ve Tanrı O'ndan hoşnuttu. Seven bir baba size işlerinize göre (ne yaptığınız) değil, ilişkiniz temelinde (kim olduğunuz) konuşur. Mesih'te olduğumuz zaman, biz de Tanrı'nın kimliklerimizi onayladığını ve bizden hoşnut olduğunu işiteceğiz. Bunu işitmemiz bize söyleyeceği her şey için her zaman temel olacaktır.

Beni seven ve benimle ilgilenen iyi bir anne ve babayla birlikte bir Hıristiyan evinde büyüdüm. Sorunlarımız yok değildi, ama dediklerinden ve yaptıklarından babamın beni sevdiğini bilirdim. Babamla ilişkim şimdi her zamankinden daha iyi ve ne hakkında konuşursak konuşalım, söylediği şeylerin oğlu olduğum için bana olan sevgisinden kaynaklandığını biliyorum. Babamla kurduğum ilişki Tanrı'yı doğru bir açıdan görmeme yardımcı olmuştur; şimdi çocuklarımı bana örnek gösterilen biçimde büyütüyorum. Aynı şekilde, Tanrı aileyi cennette var olacak ilişkilere bir model olması ve en nihayetinde bizi ebedi ailemiz olarak kendisiyle ve birbirimizle ilişki kurmaya hazırlamak için tasarladı. Çoğumuz aile ilişkilerimizde çok iyilik görmedik ve bir bakıma kötü örnekler yüzünden hasara uğradık. Bu hasar, Rab kendisiyle kurduğumuz ilişki yoluyla acımızı iyileştirene kadar canlarımızda kalır.

Bazılarımız aile hayatımızda hiçbir zaman "Seni seviyorum" ya da "Seninle gurur duyuyorum" cümlelerini işitmedik. Çoğumuz beklentilerin gerçekçi olmadığı

performans temelli ilişkilerin baskısı altındaydık. Bu örnekler Tanrı'nın sevgisini kabul etmemizi ve O'nun bize Baba olarak seslendiğini işitmemizi zorlaştırdı. Böylece O'nunla ilişkimiz acı dolu oldu. Eğer bu durum sizin için de geçerliyse, size iyi haber var. Tanrı acınızı iyileştirebilir ve iyileştirecektir, çünkü O "öksüzlerin babasıdır" (Mez. 68:5) ve kırık yürekleri tamir eder. Tanrı'nın sesini işitmeye çalışırken şundan emin olun: ne yapacağını söylemeden ya da itaatinizi kutlamadan önce, Mesih'te "O'nun çocuğu olduğunuzu ve sizden hoşnut olduğunu" (Luka 3:22) bilmenizi ister.

Unutmayın, Tanrı'yı nasıl algıladığımız çoğunlukla Tanrı'yı nasıl işittiğimize ya da en azından bize dediği şeyi nasıl yorumladığımıza bağlıdır. Eğer Tanrı'yı öfkeli bir angaryacı olarak düşünürsek, o zaman Kutsal Kitap'ı okuduğumuzda ya da Kutsal Ruh'tan bir söz işittiğimizde, o sözün temelinde şuna benzer bir şey işitmeye eğilim göstereceğiz: "Bunu yaparsan iyi edersin, *yoksa!*" Tanrı'nın bize karşı takınmak istediği tutum asla bu değildir. Ama Tanrı'yı İsa'nın açıkladığı gibi, yani sevecen bir Baba olarak düşündüğümüzde, size söylediği her şeyin temelinde şuna benzer bir şey işitmeye meyledersiniz: "Bu senin için en iyisidir, bu yüzden bu konuda bana güvenmelisin."

Bir gece eşimle birlikte müziğin etkisi üzerine bir Hıristiyan belgeseli seyrediyorduk. Ana konuşmacı program boyunca müziğin ne kadar etkili olduğu ve çoğu Hıristiyan'ın müzik yoluyla ruhsal bakımdan hayatlarına neleri soktuklarından habersiz olduğu hakkında bir takım şaşılası noktalara değindi. Konuşmacının bakış açısından ve Hıristiyanlar'ın dinledikleri müzikle Rab'bi tüm yürekleriyle onurlandırmalarına yardım etmek için tüm takımın yaptığı kapsamlı araştırmadan etkilendim. Belgesel büyük bir kilisede filme alınmıştı ve kapanışa doğru, ana konuşmacı bu etkinlikten günler önce Tanrı'nın ona konuştuğunu insanlarla paylaşmaya başladı. Tanrı'yla karşılaması hakkında konuştu ve sonra Tanrı'nın herkese şunu duyurmasını istediğini söyledi, "Eğer tövbe etmez ve bu müzik putlarını hayatınızdan çıkarmazsanız, o zaman Kutsal Ruhu'nu sizden alacak!" Bunu işitince neredeyse koltuğumdan yere düşüyordum! "Az önce ne dedi?" diye düşündüm. Yani, Tanrı'nın ailesine meydan okumaya sonuna kadar varım, ama bu adam Kral Davut'un tövbe mezmurundaki bir Eski Antlaşma metnini (Mez. 51:11) alıntılıyor ve Kutsal Ruh'la mühürlenmiş Yeni Antlaşma imanlılarına eğer birkaç CD'yi çöpe atmazlarsa, Kutsal Ruh'un onları terk edeceğini söylüyordu. Açık konuşmama izin verin; Tanrı bu adama konuşmadı ve eğer Tanrı ona konuşmaya çalışmış olsaydı bile, Tanrı hakkındaki görüşü sevecen Baba görüşünden o kadar uzaktır ki Tanrı'nın kendisini sevdiğini anlayıp anlamadığını merak ediyorum, nerede kaldı hitap ettiği binlerce insana olan sevgisi. İsa canını verdi, öyle ki O'nun Babası bizim de Babamız olsun. Bu düşüncenin yüreğinizin derinliklerine inmesine izin vermeniz için sizi teşvik ederim. Tanrı'nın kimliği ve sizinle nasıl konuşmak istediği hakkındaki her düşüncenizi biçimlendirsin. Tanrı'yı bize sunduğu gerçek baba-çocuk ilişkisi aracılığıyla tanıdıkça O'nu doğru biçimde işiteceğiz.

Oğulluğu Benimsemek

24 yaşımda güzel eşim Brigit ile evlendim. Kendimi onun eşi olmaya adadığımda, eşimin ilişkimize getirdiği iki küçük çocuğun üvey babası oluverdim. Evlendiğimizde çocukları dokuz ve on bir yaşlarındaydı ve her ikisinin de uzun zamandır hayatlarında bulunmayan farklı biyolojik babaları vardı. Daha önce kendimi bir üvey baba olarak hiç düşünmemiştim, ama bu çocuklara babalık yapmak için kendimde Tanrı'dan gelen bir cesaret hissettim. İlk başta bu yeni ilişki hepimizi heyecanlandırdı. Eşim kendilerine bir baba vermesi için her gece Tanrı'ya dua ettiklerini söylemişti ve bu süregelen duanın cevabı olmak beni özel hissettirmişti. İyimserdim. Bu şahane bir şey olacaktı; kargaşasız, telaşsız, sadece yumuşak bir süzülme olacaktı, değil mi? Tam olarak değil. Zamanla zorluklar baş gösterdi ve dürüst olmak gerekirse, karşılaştığımız sorunlar çoğu ailede görülenlerle bir dereceye kadar benzerdi. Ancak, istemedikleri zaman beni babaları olarak tanımak zorunda olmayan ergenlik çağındaki oğlanlara baba olmayı öğrenmekteydim. Tanrı'yla ilişkim hakkında Tanrı'dan işitmeye başladığım zaman bu sıralardı.

Yeni aile dinamiğimizde birkaç yıl sonra, oğullarımın biriyle yaşadığım zorluk hakkında dua ediyordum ve aklımda dolanan bir ifade ile uykudan uyandığımı hatırlıyorum: "Oğulluğu benimse." Bu ifade o kadar çok aklıma geldi ki, Tanrı'dan olduğunu inkâr edemedim. Bunun ne demek olduğu hakkında dua etmeye ve düşünmeye başladım, özellikle de kendi oğlumla çözmeye çalıştığım konu bağlamında. Bu tecrübeyi günlüğüme yazmaya başlarken, bir baba olarak deneyim ettiğim kederi gözlemledim ve kısa süre sonra jeton düştü! Baba olmakla bir sorunum yoktu; oğullarımı sevmeye, onlarla ilgilenmeye, onlara yardım etmeye ve onlarla uzlaşmaya adanmıştım. Ama oğullarımın kendi oğulluklarını benimsemekte güçlük çektiklerini görebildim, özellikle de yeni bir babaya sahip oldukları düşünüldüğünde. O zaman dek bir anneyle büyümüşlerdi ve ben gelene kadar babaları hiç olmamıştı. Bir baba için dua etmiş olsalar da, o baba geldiğinde onunla nasıl ilişki kuracaklarını bilmiyorlardı. Nasıl baba olacağımı gerçekte bilmememe rağmen, rolümü ve sorumluluğumu bütünüyle benimsemiştim. Ancak çocuklar bir babanın oğlu olmayı bilmiyorlardı ve görünüşte istedikleri bu ilişki onların üzerinde bir baskı oluşturduğundan oğulluklarını benimsemekte güçlük çekiyorlardı. Sanırım Hıristiyan olduğumuz zaman buna çok benzer bir duruma düşebiliriz. Tanrı'nın Babmız olduğunu kavrarken, aynı zamanda O'nun ocuğu olmanın ne demek olduğunu da öğrenmeli ve bunu gerçekliğimiz, kimliğimiz olarak benimsemeliyiz. Bir baba olarak dürüstçe söyleyebilirim ki, çocuklarımla aramdaki gerilim noktalarının çoğu bir şekilde onların oğulluk rollerini benimsemeyip ebeveyn rolünü oymaya çalışmalarıyla bağlantılıdır.

Tanrı'dan işitmeyi öğrenirken, özellikle de ilişki kurma bağlamında, Tanrı'nın oğlu ya da kızı olarak kimliğimizi benimsememiz gelişimimiz için hayati önemdedir. Bizim kimliğimiz budur ve Tanrı'nın bizimle konuşacağı ve ilişki kuracağı bağlam da budur. Birçok kişinin Tanrı'yı *Tanrı* olarak kabul ettiğini ve belki de bir Baba gibi bize el uzattığına ilişkin bir derece anlayış taşıdığını gördüm, ama O'nunla ilişkimizin gelecekteki verimliliği oğulluğumuzu bütünüyle benimsememizi gerektirir. Bunu yapmanın birçok yolu vardır, ama ben pratik olarak kişisel dua zamanlarımda Tanrı'ya

“babacım” diye seslenmeye başladım. Bu kulağa garip gelebilir, ve bunu yapmaya başladığınızda tuhaf hissedebilirsiniz, ama Tanrı’nın benim kimliğim hakkında söylediği şeyi, yani oğlu olduğumu benimsemek için yaptığım bir şey budur. O’nunla olan ilişkimiz benimsemeniz gereken bir şeydir ve böyle yapmak belli bir düzeyde pratikleşeceği anlamına gelir. Aksi halde, dinsel zihin yapımız İsa’nın bizim adımıza ödediği bedeli almaktan bizi alıkoyacaktır.

Tanrı’nın sesini işitmek hakkında ilk kez öğretmeye başladığım zamanı hatırlıyorum. Kilisemizde aylık toplantılar düzenlerdik ve arkadaşları tarafından davet edilen yeni kişilerin toplantılarımıza katılması normal bir şeydi. Genç bir kadının ilk kez katıldığı bir toplantımızı hatırlıyorum. Öğreti sırasında iyi görünüyordu, ama dua etmeye başladığımızda çok rahatsız olduğunu fark ettim. Dinleyicilerden birinin yüzü herkese dönük olarak sandalyeye oturmasını ve Tanrı’nın onu teşvik edecek sözleri bize söylemesi için diğerlerinin dua etmesini istedim. Dinleyiciler Tanrı’nın sandalyede oturan kişiye ne söylüyor olabileceği hakkındaki *düşüncelerini*paylaştıkça, bu genç kadının kapıya doğru kaçmak istediğini fark ettim. Dualarımızı bitirdikten sonra, toplantıyı son erdirdim ve bu kadına ve arkadaşına yaklaşıp her şeyin yolunda olup olmadığını sordum. Bir anda şöyle söyledi, “Nasıl olur da Tanrı’nın hemen size konuşmasını talep edebilirsiniz? Yani, O Tanrı!”. Bunun üzerine cevabım şu oldu, “Sanıyorum, Tanrı’yı sizin gördüğünüz gibi görmüyorum. Bana göre Tanrı, bir kimseye teşvik olmak için çocuklarının o kişi hakkında ne düşündüğünü kendisine sormasından heyecan duyan sevecen bir Baba’dır.” Eminim, bu cümle onun kafasında tilt makinesinin içindeki top gibi sekti ve sonunda sadece şöyle diyebildi, “Evet, sanırım haklısınız.” Daha sonra benimle paylaştığı öyküsü tekrar ve tekrar duyduğum her zamanki öyküydü. “Her şeyin kilise ibadetiyle ilgili göründüğü, ama Tanrı’yla ilişki geliştirmeye çok az eğilen bir kiliseye büyüdüm. Özellikle de O’nunla iletişim kurmak; bu tam bir çılgınlık sayılırdı!” Bu kadın Tanrı’yı sevecen bir Baba olarak görmüyordu ve sonuçta kimliğini, yani O’nun kızı olduğunu benimsememişti ki, bu durum Tanrı’yı etkin biçimde işitme yeteneğini etkilemişti, en azından o geceye kadar!

Tövbe Anahtardır

Çoğu kez Tanrı’nın sesini işitme deneyimimizde eksik olan unsurun esasen tövbeyle ilgili olduğunu görüyorum. Tövbenin karanlık ve korkutucu gelen sözcüklere benzediğini anlıyorum, ama tövbe Tanrı’yı tanımak isteyenler için bir armağandır. Tövbe etmek, İsa’nın yapmak için geldiği işe verdiğimiz tepkidir. Gerçekte, tövbe ve iman İsa’nın bizim uğrumuza yaptığı işe verilecek tek gerekli karşılıktır. “Tövbe” sözcüğü özgün dilde düşüncenizi ve bunun sonucunda eylemlerinizi değiştirmek anlamındadır. Bu kadar. Birçok sözlükte (özgün dili temel almayan) “tövbe“ sözcüğüne baktığınız zaman, “pişmanlık“ ya da “tekrar pişman” olmakla ilgili referanslarla karşılaşırsınız. Eğer siz de benim gibi bir deneyimden geliyorsanız, insanları geçici olarak pişman hissettirmenin onların yollarını değiştireceğini düşünen eski usül tövbe vaizlerini tanımışsınızdır. Siz ve ben biliyoruz ki, bir şeyle ilgili pişmanlık hissetmek mutlaka sizi değiştirmez. Bu yüzden, tövbenin özü aslında kendi yöntemlerimizi inkâr etmek ve Tanrı’nın yöntemlerini benimsemekle ilgilidir; kendi sesinizi dinlemekten

vazgeçmek ve Tanrı'nın sesini dinlemeye başlamaktır. Adem ve Havva Tanrı'ya itaatsizlik edip iyiliği ve kötülüğü bilme ağacının meyvesini yedikleri zaman, Şeytan'ın sözünü dinlediler ve kendi gözlerinde doğru olanı yapmaya başladılar.

İsa'nın tamamlanmış işini benimsediğimiz zaman, çarmıh üzerinde yaptığı işin bize bağışlanma sağladığına ve bizi Tanrı'yla doğru bir ilişkiye geri getirdiğine inanıyoruz. Ancak, imanımızın yanı sıra, benliğimize dayalı yollarımızdan tövbe etmeli, O'nun sesini işitmeyi öğrenmeli ve O'nu *izlemeliyiz*(Yuhanna 10:27), zira yüzyıllar önce itaatsizliğimiz yüzünden O'nu izlemeyi bıraktık.

Tanrı'yı işitmek ve O'nunla ilişkimiz bağlamında tövbeye kısaca baktığımız, tövbenin ne kadar sık vaaz edildiğini görmemiz gerekir. Aşağıdaki pasajlara bakalım.

Vaftizci Yahya

O günlerde Vaftizci Yahya Yahudiye Çölü'nde ortaya çıktı. Şu çağrıyı yapıyordu: *"Tövbe edin! Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır."*(Mat. 3:1-2)

İsa

O günden sonra İsa şu çağrıda bulunmaya başladı: *"Tövbe edin! Çünkü Göklerin Egemenliği yaklaştı."*(Mat. 4:17)

Elçi Petrus

Petrus onlara şu karşılığı verdi: "*Tövbe edin, her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olsun. Böylece günahlarınız bağışlanacak*ve Kutsal Ruh armağanını alacaksınız." (Elç. 2:38)

Tövbe Vaftizci Yahya'nın asıl mesajıydı. Daha sonra aynı mesajı İsa'nın ve on iki elçisinin yaşamında da görüyoruz. Bunun anlamı neydi? İsa insanları günahları yüzünden pişman hissettirmeye mi çalışıyordu? Eğer öyleyse, sırf insanları kötü hissettirmek için kesinlikle çok uzun bir yoldan geldi. Elbette bunun doğru olmadığını biliyoruz, ancak İsa tövbe mesajında belirli bir şeyin peşindeydi. Bu şey düşünceme göre resmin bütününe bakmadığımız zaman çoğunlukla ıskaladığımız şeydir: Tanrı bizi ilişki kurmak için yarattı (gündelik iletişim dahil), ama biz günah işlemeyi ve başka bir sesi işitmeyi seçtik. Sonra, İsa canını bizim için vererek bizi Babamız'la ilişkiye geri getirmek için geldi ve şimdi bizi tövbe etmeye ve tekrar iman etmeye çağırıyor. Bence Hıristiyanlar, tek kurtuluş yolu olarak İsa'nın çarmıh üzerindeki kurbanına güvenmek bağlamında iman kısmına adım atıyorlar. Ne var ki, tövbe kısmı, benim düşünceme göre, İsa'nın bedelini ödediği ilişki unsurunun kilidini açan anahtardır.

İsa, "Tövbe edin! Çünkü Göklerin Egemenliği yaklaştı" dedikten sonra (Mat. 4:17) O'nun egemenliğinin yollarını dinleyecek herkese öğretmeye başladı. Tanrı'yı işitmek kendimizi alçaltmakla ve düşüncelerimizden, yollarımızdan tövbe edip bunun yerine Kutsal Ruh aracılığıyla Kutsal Kitap'ta açıklanan Tanrı'nın düşüncelerini ve yollarını benimsemekle başlar.

Unutmayın ki, Tanrı'yla yürümek ve O'nun sözlerinin gerçek olduğuna inanmak için yaratıldık. Maalesef, Tanrı'yla aramızdaki bu dinamik ilişkiden o kadar koptuk ki, O'nu dinleyeceğimizi ve izleyeceğimizi temin etmek için Tanrı'yla ilişkimizin temelinde tövbeye ihtiyacımız vardır. İsa yeryüzündeyken, pek çokları O'nu öğretirken işitti, ama sadece işitip izlemek için yaklaşanlar O'nunla ilişkiyi paylaşanlar oldu. Tövbekâr yüreğe sahip kişi sadece Tanrı'dan işitmeye çalışmaz; ne derse desin O'nu izlemeye de adanmış bir kişidir. İşte İsa'yı hayatımızın sadece Kurtarıcısı değil, ama *Rab'bi*yaptığımız yer burasıdır. O'nun hayatımızın Rab'bi olması O'nun egemenliğine

girişimizin özüdür. İsa Kral'dır ve O'nun egemenliğine girmeyi seçenlere egemenliğinin nasıl olduğunu açıklamak için gelmiştir. Ancak bu egemenliğe girmek, gönüllü olarak O'nun yönetimine ve iradesine boyun eğmemiz, yani O'nun isteğinin bizim isteğimiz, O'nun gerçeğinin bizim gerçeğimiz haline gelmesi ve her şeyin yeniden iyi olması anlamına gelir. Eğer Tanrı'yı işitmek istiyorsanız, hayatınızın egemenlik tahtından kendinizi indirmeniz ve Kral İsa'nın ruhunuzun tahtında yeniden oturmasına izin vermeniz gerekecektir.

1. Bölüm Tekrar Soruları

1. Tanrı'yla aranızdaki ilişki gerçek anlamda kişisel mi? Eğer öyleyse, bunu kişisel yapan ne? Değilse, eksik olan ne?
2. Tanrı'yla ilişkinizde O'nunla Babanız olarak etkileşim kuruyor musunuz? Eğer O'nu iyi bir Baba olarak algılasaydınız, Tanrıyla ilişkiniz nasıl değişirdi?
3. Tanrı'dan işitmenin O'nunla ilişkinize bağlı olduğuna inanıyor musunuz? Evetse, nasıl?
4. Bu bölümde sizi en çok ne teşvik etti ve bunu hayatınızda nasıl uygulayacaksınız?

2. TANRI'YI İŞİTMEK HERKES İÇİNDİR

Toplumumuzda Tanrı'yı işitmek, tartışılması güç bir konu olabilir, o kadar ki, Tanrı'dan işittiğini iddia eden herhangi biri adamakıllı incelemeye tabi tutulur ve birçok durumda tamamen reddedilir görünmektedir. Medya "Tanrı bunu yapmamı söyledi" diyen en tuhaf insanları gözler önüne getirir ve okuyan ya da izleyen herkes "Ne çılgın bir kişi" diye düşünür. Evet, doğrudur. Muhtemel bu kişiler kelimenin tam anlamıyla delidir. Ama medyanın bu kişilerle ropörtaj yaparken vermek istediği gizli mesaj "İşte yine başladık; Tanrı'nın kendisiyle konuştuğunu söyleyen bir çatlak daha." O belirli kişi hakkında doğru bir haber vermiş olsalar bile, Tanrı'dan işittiğini iddia eden *herkese* yönelik alaycı bir bakış açısını izleyicilerine aktarırlar. Hıristiyanlar bile bu alaycılığı hoşgörürler, özellikle de Tanrı'nın onlara ya da tanıdıkları birine konuştuğuna dair bir deneyimleri yoksa.

Bu sözlerim size bir komplo teorisi yorumu gibi gelebilir, ama bence düşman, gerçek Hıristiyanlığın üzerine kara bir gölge savurmak için ana akım medyayı kullanmaktadır. Dünyanın her yerinde Tanrı'nın insanlara konuştuğu, güçlü mucizeler yaptığı ve insanları doğal ya da doğaüstü biçimde kullandığıyla ilgili binlerce öykü vardır. Bu öyküleri kim belgeliyor?

Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, bu çok nadiren oluyor. Ancak eğer üst düzey bir vaizin cinsel günah işlediği ortaya çıkarsa, bu öyküyü farklı formatlarda aylarca yayınlayacaklarına inansanız iyi edersiniz. Bakın, düşman Tanrı'nın ve halkının doğaüstü gerçekliğine şüphe getirmek amacıyla gerçek bir saldırı düzenlemektedir. Bu saldırının meyvesi Mesih'in Bedeni'nde yaygın görünen şüphecilıktir; bu yüzden Mesih'teki birçok kardeş bir sebepten ötürü günümüzde asla halkıyla konuşmayan diri bir Tanrı'ya inanırlar.

Eğer bir Hıristiyansanız, o zaman doğaüstü şeyler yapan ve hatta bunları insanlar aracılığıyla yapmayı seçen doğaüstü bir Tanrı'ya inanırsınız. Diğer bir deyişle, eğer Tanrı'nın bizimle konuştuğu gerçeğiyle mücadele ediyorsak, kendi yarattığı doğa düzenine tabi olmayan *diri* bir Tanrı'ya kulluk ettiğimizi hatırlamamız gerekir. İsa'nın ölümden dirildiğine inanmadıkça Hıristiyan bile olmazsınız! Tanrımız yaşıyor ve O insanlarla konuşur.

Bir Hıristiyan'ın yüreğinde alaycılığa yer yoktur. Anlayışlı olmalı mıyız? *Evet*. İnsanların Tanrı'nın söylediğini dediği şeyleri tartmalı mıyız? *Evet*. Ama bu yaklaşımlar hiçbir şekilde gerçek ve yaşayan Tanrı'nın gerçek ve yaşayan insanlara konuştuğuna dair otomatik bir şüpheciliğe yol açmamalıdır. Medya, iman etmeyenler ve diğerleri insanlıkla iletişim kuran sevecen bir Tanrı'nın gerçekliğini itibarsızlaştırmaya çalışırken, bizler onların verdiği haberlere direnmeli ve öğüdümüzü Kutsal Kitap'tan almalıyız.

Kutsal Kitap'ı çalışırken, orada konu edilen kişilerin çoğunun Tanrı'yı o ya da bu şekilde işitmiş olduğunu hemen fark ederiz. Tanrı'ya yakın yürüyenler için O'nun işitmenin bir bakıma olağan bir şey olduğu sonucuna kolayca varabiliriz. Eğer geçmişte yaşamış erkekler ve kadınlar için bu olağan idiyse, bugün Rab'le yürüyenler için de olağan olmalıdır. Çoğu kez Kutsal Kitap'a inandığımızı iddia ediyoruz, ancak gerçekte kastettiğimiz şey geçmişte gerçekleşen, ama bizim için günümüzde gerçekleşmeyen olaylara inandığımızdır. Emin olun ki, Kutsal Kitap dönemlerinde insanlarla konuşan Tanrı, bugün içimizde Kutsal Ruh aracılığıyla içimizde yaşayan aynı Tanrı'dır. Hiçbir şey değişmedi, çünkü Tanrı değişmez! "İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır" (İbr. 13:8).

Son yıllarda Tanrı'yı işitmek konusuyla ilgili olarak pek çok kişiyle tartıştım. Bu konu hakkında neredeyse bütün bakış açılarını işittiğimi düşünüyorum, ama kim bilir, belki henüz duymadığım başkaları da vardır. Yaptığım bu tartışmalarda, birçok insanı Tanrı'nın her zaman olduğu gibi günümüzde de konuştuğuna ikna edebildim. Bir kimsenin bu gerçeği bilmesinin en güçlü kısmı, Tanrı'nın ona gerçekten kişisel olarak konuşacağını beklemeye başlamasıyla ortaya çıkar. Beklenti, duyarsızlığı Tanrı'yı işitmek için dürüst bir uğraşıya dönüştürür. Bu dönüşüm ruhsal yaşamda oyunun gidişatını değiştiren bir şeydir. Beklentilerimiz, içimize O'nun sesini işitmek için daha önce bulunmayan bir heves ekerek Tanrı'ya imanımızı ateşler.

Tanıdığım birçok kişi hâlâ telefon üzerinde kısa mesaj çekmeyi bilmez ve bunların çoğunun bunu yapmaya isteği yoktur. Onlara kısa mesaj gönderebilirim ve telefonları bu mesajları alabilir. Ancak onların hiçbirinden bir cevap mesajı almam. Kısa mesajı alabilirler, ama mesajlarını kontrol etmedikleri yada nasıl yapılacağını bilmedikleri için, iletişim kuramayız. Aynı şekilde, herkes Tanrı'nın sesini *işitebilir*, ama bu herkesin *işittiği*anlamına gelmez. Sırf bir şeyin mümkün olması mutlaka ondan yararlandığımız anlamına gelmez.

Sizin ya da tanıdığınız birinin "Neden günümüzde Tanrı'nın insanlara konuştuğuna inanıyorsun?" diye sorduğunu düşünelim. Buna cevabım çok basittir. Tanrı Kutsal Kitap'ta adı geçen kişilere konuştu, Tanrı tarih boyunca insanlara konuştu ve Tanrı

bugün de birçok insana konuşur. Bu bölümün geri kalanında Tanrı'nın geçmişte ve günümüzde insanlara konuştuğu gerçeği için bir temel atacağız.

Eski Antlaşma'da Tanrı'yı İşitmek

Tanrı'nın insanlara konuştuğunu ilk kez Yaratılış Kitabı'nda insanın yaratılması öyküsünde okuruz. Tanrı Adem ve Havva'yı yarattı ve onlara ne yapacaklarını bildirdi.

> Onları kutsayarak, "Verimli olun, çoğalın" dedi, "Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun." (Yar. 1:28)

Tanrı'nın Adem ve Havva'ya açıkça, kişisel ve sesli olarak konuştuğunu düşünmek yanlış olmaz. Ancak, Yaratılış 3. bölümde Adem ve Havva günah işlemeyi seçti ve o andan itibaren Tanrı'nın onlarla, bir bütün olarak erkek ve kadınlarla etkileşimi dramatik olarak değişmeye başladı.

Eski Antlaşma'da Tanrı'nın sesli biçimde Habil ve Kayin, Nuh, İbrahim ve diğer birçok insanla konuştuğunu okumayı sürdürürüz (Yar. 4:9; 7:1; 12:1). Zaman geçtikçe, Tanrı'nın insanlarla iletişimi giderek daha az kişisel hale geldi. Yaratılış 20. bölümde Tanrı insanlarla rüyalar aracılığıyla konuşmaya başlar. Bu noktadan sonra Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın insanla ilişkisindeki mesafenin açıldığını ve bununla birlikte Tanrı ve insan arasındaki iletişim çeşitlerinin arttığını okuruz.

Mısır'dan Çıkış Kitabı'nda, Musa'nın Rab'le dramatik bir biçimde karşılaştığı açıklanır (Çık. 3). Bu karşılaşmanın sonucunda, Musa İsrail halkını kölelikten kurtarmak ve onları atalarının Tanrısı'na yeniden bağlamak için Mısır'a gönderilir. Kutsal Kitap Tanrı'nın Musa ile özel bir ilişkisi olduğunu ve onunla günah işlemelerinden önce Adem ve Havva ile kurduğuna çok benzeyen kişisel bir iletişim kurduğunu açıklar. "RAB Musa'yla iki arkadaş gibi yüz yüze konuşurdu…" (Çık. 33:11).

Eski Antlaşma'da Tanrı'yla Musa'nın kurduğu türden bir ilişkiye sahip az kişi vardır. Tanrı'nın kendisi Musa'ya karşı gelenlere şöyle söylemiştir:

> RAB bulut sütununun içinde indi. Çadırın kapısında durup Harun'la Miryam'ı çağırdı. İkisi ilerlerken RAB onlara seslendi: "Sözlerime kulak verin: Eğer aranızda bir peygamber varsa, Ben RAB görümde kendimi ona tanıtır, Onunla düşte konuşurum. Ama kulum Musa öyle değildir. O bütün evimde sadıktır. Onunla bilmecelerle değil, Açıkça, yüzyüze konuşurum. O RAB'bin suretini görüyor. Öyleyse kulum Musa'yı yermekten korkmadınız mı?" (Say. 12:5-8)

Bu pasaj Tanrı'nın Musa ile kurduğu yakın ilişkiyi ifşa ederken, aynı zamanda bize Tanrı'nın o çağda diğerleriyle çok kişisel bir iletişim içinde olmadığını söyler. Tanrı'nın Eski Antlaşma'da halkıyla konuştuğu çeşitli yolları okurken bunu bilmemiz önemlidir.

Tanrı Musa aracılığıyla Kutsal Yasa'yı yürürlüğe koydu ve Musa öldükten sonra bile Kutsal Yasa İsrail halkının nasıl yaşması gerektiğini açıkladı. Ne var ki, Tanrı, yaşadıkları mevcut şartlar içinde halkına kendi önceliklerini bildirmek için çeşitli aracılar kullanmayı sürdürdü. Tanrı'nın sesinin Eski Antlaşma'daki asli aracıları peygamberler, kâhinler ve krallardı.

Peygamber, kelime olarak "sözcü" anlamına gelir ve Tanrı'nın ağızlığı olarak iş gören birini tanımlar6. Kutsal Kitap'ta İbrahim ve Musa'nın peygamber olduğundan söz edilir (Yar. 20:7; Yas. 18:15), ama Tanrı, Samuel'le birlikte halkına konuşmak için

kullandığı bir peygamberler silsilesi başlattı. Bu peygamberler arasında İlyas, Elişa, Yeremya, Yeşaya ve Hezekiel önde gelir.

1. Samuel 8. bölümde, İsrail halkı bir araya gelerek Peygamber Samuel'den kendilerine bir kral atamasını istedi. O zamana dek İsrail halkı diğer ulusların aksine bir krala sahip değildi. Samuel bu istek karşısında kederlendi, çünkü İsrail halkının kral olarak yalnızca Tanrı'ya sahip olması konusunda kıskançtı. Tanrı İsrailliler'in isteğini kabul etti ve Saul adlı bir adamı İsrail'in ilk kralı olarak ataması için Samuel'i görevlendirdi (1Sa. 9:16). İsrail kralları kendi dönemlerinde Tanrı'nın sesi için başlıca aracılar haline geldiler. Kutsal Yasa'yı izleyen, Rab'bin sesini dinleyen ve insanları da aynısına yapmaya yönlendiren kral, doğru bir kraldı. Tanrı'nın yasasından sapan, Tanrı'nın sesini duymazdan gelen ve sonuçta insanları da yoldan çıkaran kral ise kötü bir kraldı.

Bütün bunlarda Tanrı'nın insanları esasen kişisel olarak onlara yakın olmak için yarattığını, ama Adem ve Havva'nın günahıyla insanlığın Tanrı'dan uzaklaştığını ve peygamberler, kâhinler ve krallar gibi aracılar yoluyla Tanrı'nın sesini işitmeye alıştıklarını görmekteyiz. Tanrı'nın nihai planı bu değildi, ama elbette zaman ve tarih içerisinde belli bir amaca hizmet etti. Tanrı'nın insanlıkla ilişkisinin ve iletişiminin nasıl geliştiğine bakmayı sürdürürken bize yardımcı olacaktır.

İsa'nın Yaşamında Tanrı'yı İşitmek

Eski Antlaşma'yı daha fazla okudukça, seçilmiş kişiler aracılığıyla kitlelerle iletişim kuran mesafeli bir Tanrı görmek daha kolaylaşır. İsa yeryüzüne geldiğinde, İsrail halkı hem Roma İmparatorluğu'nun hem de mesafeli bir Tanrı ve O'nun özel olarak meshedilmiş azınlığı düşüncesini takviye eden dini yapılanmanın baskısı altındaydı. Tanrı, İsa Mesih'te bize yakınlaşarak uzaklık engelini yıktı.

Baba Tanrı bizi eskihalimize tam geri getirmek için biricik Oğlu'nu gönderdi. İsa Tanrı'nın bizim için tam sağlayışıdır ve ihtiyacımız olan herşey O'nda vardır. İsa Mesih'e baktığımızda, O'nun Baba Tanrı'nın aracılığıyla konuştuğu biricik Aracımız olduğunu görürüz. İsa bizim Peygamberimiz, Kâhinimiz ve Kralımızdır. Tanrı hayatlarımıza konuşmak için başkalarını kullanabilir, ama hepimiz İsa sayesinde Tanrı ile kişisel bir ilişkiye kavuşabiliriz.

> Tanrı eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeye mirasçı kıldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğlu'yla bize seslenmiştir. (İbr. 1:1-2)

İsa insanların Tanrı'yı tanımasını ve O'nu işitmesini istedi; zira bunun için gelmişti. "Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler." (Yuhanna 10:27). İsa böyle bir ilişkinin sadece mümkün olduğunu söylemekle kalmadı, ama bu ilişkiyi erişilebilir yapmak için canını verdi. İşte bu iyi haberdir!

Kutsal Ruh Aracılığıyla Tanrı'yı İşitmek

Üç yıldan uzun bir zaman öğrencileriyle birlikte yürüdükten sonra İsa onlara artık gitmek üzere olduğunu ve gidişinin onların yararına olduğunu söyledi (Yuhanna 16:7). Eminim, Tanrı'nın Oğlu'yla birlikte geçen gündelik hayattan daha iyi ne olabileceğini hayal edemediler, O daha iyi bir şeyin geleceğini vaat etti. İsa Kutsal Ruh'un gelip

onların içinde yaşayacağını söyledi (Yuhanna 14:17). Evet, İsa'yı doğru duyduk. Tanrı, Kutsal Ruh aracılığıyla *içinizde*yaşayacak.

Kutsal Ruh içlerinde konut kurana dek, İsa'nın öğrencilerine açıklayamadığı birçok şey vardır. İsa öğrencilerine Kutsal Ruh geldiğinde Tanrı'yı daha önce asla olmadığı gibi işitebileceklerini vaat etti. Artık İsa'yı izleyen öğrencilerin içinde Kutsal Ruh konut kurmuştur ve onlar Tanrı'yı yeniden kişisel olarak işitebileceklerdir.

> Size daha çok söyleyeceklerim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız. Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi tüm gerçeğe yöneltecek. Çünkü kendiliğinden konuşmayacak, yalnız duyduklarını söyleyecek ve gelecekte olacakları size bildirecek. O beni yüceltecek. Çünkü benim olandan alıp size bildirecek. Baba'nın nesi varsa benimdir. 'Benim olandan alıp size bildirecek' dememin nedeni budur. (Yuhanna 16:12-15)

İsa yeryüzünden ayrıldığı için, öğrencileri ve sonradan gelen imanlılar Tanrı'nın yollarını tanımak ve izlemek için O'nun yardımına ihtiyaç duyacaklardı. Kutsal Ruh'un hayatlarımızda birçok rolü ve sorumluluğu vardır, ama yukarıdaki ayetlerde bizim "rehberimiz" olarak resmedilmesini seviyorum. Kutsal Ruh'tan aldığımız iletişim türünün ne kadar pratik bir resmi. Rehber gideceğiniz yere güvenle ulaşmanız için yolculuğunuz boyunca size eşlik eden biridir. Rehber gideceğiniz yerin yolunu bilmekle kalmaz, aynı zamanda oraya yapılan yolculuğa aşinadır. Kutsal Ruh nereye gitmemiz gerektiğini bilir ve oraya ulaşabilelim diye her gün bizi yönlendirmeye adanmıştır. Bu nedenle, hayatlarımız tümüyle Kutsal Ruh'un önderliğini izlemekle geçmelidir.

Elçilerin İşleri 2. bölümde Kutsal Ruh İsa'ya iman edenlerin üzerine dökülür ve bunun sonucunda kilise Tanrı'nın sesinin kişisel olarak dağıtımı dahil olmak üzere olağanüstü işler deneyim etmeye başlar. Artık herkes Tanrı'yı işitebilir. Meleklerin insanlara konuştuğunu (Elç. 8:26), başkalarının görümler gördüğünü (Elç. 10:9-17) ve hatta bazılarının Tanrı'nın sesini işittiğini okuyoruz (Acts 9:3-6). Elçilerin İşleri Kitabı'nda Kutsal Ruh'un Hıristiyanlar'la ve Hıristiyanlar aracılığıyla iletişim kurduğu çok sayıda kayıt vardır.

Birçoklarının Tanrı'nın Kutsal Ruh aracılığıyla içlerinde yaşadığına, ama bir sebepten ötürü Elçilerin İşleri'nde yaptığı gibi bizimle iletişim kurmaya çalışmadığına inanması bana şaşırtıcı geliyor. Benim inancıma göre ise Tanrı'nın bana o kadar yakın yaşamasına rağmen hiçbir şey söylememesi imkansızdır. Kutsal Ruh tarihte son 1900 yıldan bu yana insanlara konuşmakta ve günümüzde kulağı olan herkesle iletişim kurmaktadır. Herkes Tanrı'yı işitebilir, ama herkes işitmez. Tanrı'nın sesi hakkında inandığımız şey, O'nu işitmemizi ya güçlendirir ya da engeller.

Tanrı'yı İşitmek Hakkında Tarihten Örnekler

Tanrı'yı kendi çağlarında işitmiş ve O'nun sözüne yanıt vermiş insanlarla ilgili az sayıda öykü vardır. Aşağıdaki örnekler iyi belgelenmiştir ve Tanrı'dan işitmenin belirli durumlarına ilişkin iyi sonuçlar vermiştir. İlginç olan şey, kilise tarihini ne kadar çok çalıştıysam, Tanrı'nın sesini işitme örneklerine de o kadar çok rastladığımdır. Bu yüzden Tanrı'yı işitmek için imanınızı geliştirirken sizin de aynısını yapmanızı teşvik ederim.

Polykarp (İzmir Episkoposu) İ.S. 69 - 155

Polykarp İsa'nın on iki öğrencisinin yaşamlarının sonuna doğru doğmuş biri adamdı. Kutsal Kitap uzmanları bizzat Elçi Yuhanna tarafından yetiştirildiğine ve İzmir kilisesine ihtiyar olarak atandığına inanır. Kilise tarihine dair birçok belge Polykarp'ın çağının üç elçisel kilise babasından biri olduğunu ortaya koyar. Polykarp günümüzde yaygın olarak *Foxe's Book of Martyrs* adlı kitapta ve diğer az bilinen eserlerde okunabilecek şehitliğiyle tanınmaktadır. Polycarp ayrıca çeşitli mektuplar yazdı, ancak Ignatius'la bağlantılı olarak "Filipililer'e Mektup" adlı bir tanesi günümüze dek kalmıştır.[7]Buna ilaveten, Polykarp'ın yaşamını ve Tanrı'nın ona bir görümle konuştuğu eşsiz şehitliğini kaydeden az sayıda belge vardır

Polykarp Mesih'e imanı ve kilisedeki konumu yüzünden hasımları tarafından takip ediliyordu, ancak yüreğinde esenlik vardı ve olabileceklerden korkmuyordu. Bir gece, normal dua zamanında, Polykarp Tanrı'dan bir görüm aldı. Bu görümde başının altında alev almış gibi görünen bir yastık vardı. Bu görümden çıktığı zaman, yanındakilere dönerek onlara şu peygamberlik sözlerini söyledi, "Diri diri yakılmalıyım."[8]

Rab'den aldığı bu görümden üç gün sonra Polykarp kendisini takip edenlerin eline teslim edildi. Gözetim altındayken, Mesih'in adına küfretmesi ve O'nu inkâr etmesi istendi. Ancak Polykarp bunu yapmayı reddetti ve Rab'den aldığı görüm gerçekleşti. Polykarp kazığa bağlanarak diri diri yakılma cezasına mahkûm edildi. Tanrı bu olağanüstü adama bir görüm aracılığıyla konuşarak onu ölümüne hazırladı. Bu Tanrı'nın Polykarp'a konuştuğunu okuduğumuz tek olay değildir, ama en çok bilinenidir.

Aziz Augustine (Hippo Episkoposu) İ.S. 354 - 430

Aziz Augustine, Katolik Kilisesi içinden gelen bir Hıristiyan ilahiyatçısı ve episkoposuydu. Günümüzde bile dünyanın her yanında basılan ve okunan vaazları ve kitaplarıyla yaygın olarak tanınan biriydi. Augustine'nin Tanrı'nın sesini işitmesiyle ilgili yazdığı birkaç kayıtlı belge vardır, ama en çok bilineni iman ettiği zaman deneyim ettiğidir.

Kendi anlatımına göre,[9]Augustine bir gün bir arkadaşıyla birlikte otururken bir çocuğunkine çok benzeyen bir ses duydu. Ses ona tekrar ve tekrar "Al ve oku" diyordu. Sesi işittiğinde, bunun Kutsal Kitap'ı açıp içinden rastgele bir bölümü okuması için ilahi bir çağrı olduğuna inandı. Augustine Kutsal Kitap'ı rastgele açtığında Romalılar Mektubu'ndan aşağıdaki pasaj karşısına çıktı:

> Çılgınca eğlenceye ve sarhoşluğa, fuhşa ve sefahate, çekişmeye ve kıskançlığa kapılmayalım. Gün ışığında olduğu gibi, saygın bir yaşam sürelim. Rab İsa Mesih'i kuşanın. Benliğinizin tutkularına uymayı düşünmeyin. (Rom. 13:13-14)

Diğer başka etkilerle birlikte bu deneyim sayesinde Augustine Mesih'e iman etmeye karar verdi. Bu deneyimden bir süre sonra vaftiz oldu ve rahip olmak için eğitim görmeye başladı. 391 yılında Augustine rahip olarak atandı ve Batı Hıristiyanlığını ve felsefesini bugüne dek büyük ölçüde etkileyen eserlerini ortaya çıkardı. İşte karşınızda Tanrı'nın sesini işiten ve bu sayede değişen Hıristiyanlık tarihini derinden etkilemiş bir adam.

Aimee Semple McPherson (Müjdeci) Ekim 1890 - Eylül 1944

Aimee Semple McPherson muhtemelen kilise tarihinin en büyük ve en bilinen Hıristiyan kadın önderidir. Aimee Pentekostal reformu döneminde dünyaya geldi ve bu ortamda Pentekostal hareket aracılığıyla İsa Mesih'in Müjdesi'nin yayılmasında kilit bir önder oldu. Olağanüstü, fakat tartışmalı hayatını aktarmak amacıyla birçok kitap ve makaleler yazılmıştır. [10]

Aimee'nin Tanrı'nın sesini duyması ve O'na derhal itaat etmesi hakkında sayısız öyküler anlatılabilir. Birçokları bu öykülerin bazı kısımlarına itiraz edebilse de, hizmetinin verdiği ürün Kutsal Ruh'un etkinliğine tanıklık etmektedir. Hizmetinin ilk başlarında Aimee yüreğinde Müjde'yi duyurma çağrısına direndi, ama bir gün, geçirdiği ciddi bir hastalık ve büyük bir ameliyatın ardından Aimee Rab'bin "Şimdi gidecek misin?" diye soran sesini işitti. Ve sonunda "Evet, Rab gideceğim" diye yanıtladı. [11]

Aimee Semple McPherson düzenlediği çadır toplantıları, radyo programı ve kiliseler aracılığıyla milyonlara Müjde'yi duyurdu. Müjde'ye ve yerel kiliseye olan adanmışlığı sayesinde Angelus Tapınağı'nı (Los Angeles'te pastörlük yaptığı kilise) ve en nihayetinde günümüzde hâlâ gelişen Foursquare Hizmeti'ni kurdu. Başarıları sayısız, etkisi olağanüstü idi ve bütün bunlar Tanrı'nın ona sorduğu "Gidecek misin?" sorusuyla başladı. Duam o ki, biz de Tanrı'yı işitelim ve O'na Aimee Semple McPherson gibi yanıt verelim.

Tanrı'yı İşitme Hakkında Modern Örnekler

Aşağıdakiler Tanrı'yı işiten ve O'na yanıt veren insanlarla ilgili yakın tarihli öykülerdir. Bu öykülerin tümü kişisel olarak tanıdığım ve tamamen güvendiğim insanlar tarafından yazılmıştır. Bu yüzden, açıklamalarını okurken aynı güveni besleyin ve Tanrı'nın yaptıklarından teşvik alın.

Roberta (Anne)

Bir sabah o günkü işlerime başlarken Rab'bin şöyle dediğini işittim, "İntiharla ilgili Lindsey için dua et." Tanrı'nın sesini kulaklarımla işitmediğim halde, bu cümle o kadar açıktı ki kulaklarımla da işitmiş olabilirdim. Tanrı'nın yeğenimden söz ettiğini biliyordum ve kökten sarsıldım. Derhal dua etmeye başladım ve başka ne yapmam gerektiğini sordum. Öğleden sonra Lindsey'in depresyon geçirip geçirmediğini bilebileceğini düşünerek ona çok yakın oturan kızımı aradım. Bir şeyden haberi yoktu, bu yüzden kızkardeşimi aradım. Kardeşim Lindsey'in kendisini ziyaret etmek için evde olduğunu ve iyi göründüğünü söyledi; aslında, ailesine bir süreden beri olduğundan daha çok bağlanmış gibi görünüyordu.

Birkaç hafta sonra kızkardeşim telefon etti ve Lindsey'in bir kutu ilaç içerek intihara teşebbüs ettiğini ve hastanede olduğunu söyledi. Bunun ardından yoğun bir dua ve kızkardeşimin ailesine destek dönemi başladı. O yıl, Daniel Kitabı'nı çalışıyordum ve Daniel ne zaman yüzüstü dua ederse ben de aynısı yaptığımı hissettim. Bir noktada, Rab'bin tüm aileyi toplamamı ve hep birlikte Lindsey için bir günlük dua ve oruç zamanı yapmamızı istediğini hissettim. İşte o zaman depresyon ve intihar ruhunun aile soyumuzda olduğunu keşfettim ve dua savaşım tüm ailem için bir savaş haline geldi.

Sekiz ay sonra, en azından iki intihar teşebbüsünden daha sonra, Lindsey Kaliforniya'daki Gençlik Mücadelesi programına girdi. Washington'daki bir Gençlik Mücadelesi merkezinde gönüllü olarak ona destek olmaya çağrıldım. Lindsey'e destek olurken, zaman zaman ona Müjde için hizmet etme şerefine de eriştim ve bir keresinde Tanrı'dan aldığım ve içinde onun da olduğu bir rüyamı onunla paylaştım. Rüyamda Lindsey bir soru soruyordu. Aylar önce günlüğüne yazmış olduğu sorunun aynısıydı. Tanrı bu rüyayı kullanarak ona olan büyük sevgisini açıkladı.

Üç buçuk yıl sonra, Rab'bin tatlı sesiyle bana şöyle seslendiğini işittim, "Seni Lindsey için dua etmekten özgür bırakıyorum; artık onun için yakında evleneceği adam dua edecek." Bu yazıyı yazarken evliliklerinin ikinci yılını kutluyorlar ve ilk çocuklarını bekliyorlar.

Marcia (Pastör)

Yaşadığım kentten dört saat uzaklıkta bulunan bir üniversiteye gidiyordum ve bir hafta sonu bir aile etkinliği için arabayla eve gitmem gerekiyordu. Yola Cuma gecesi çıkmaya karar verdim, ancak yola çıkma zamanı geldiğinde, yorgunluktan neredeyse bayılacak haldeydim ve o gece tek başıma araba sürmemin olanaksız olduğunu hissettim. Cumartesi sabah erkenden yola çıkacağımı bilerek, akşamı arkadaşlarımla geçirdim ve sonunda dinlenemeden çok az bir uykuyla kaldım. İki saatlik bir uyku sonunda kalktığımda bir önceki geceye göre daha da yorgun hissediyordum. Yola çıktıktan bir saat kadar sonra uyanık kalmakta ve gözlerimi açık tutmakta zorlanmaya başladım. Bu yüzden uyumak için arabayı kenara çektim. Kısa bir uyku çekmek için tenha bir park alanına girdim ve emniyet açısından alanın ortasına park ettim. Saat yaklaşık 4:30 gibiydi ve park alanı tamamen boştu. Anahtarı kontaktan çıkardım, tüm kapıların kilitli olduğunu kontrol ettim ve uykuya daldım.

Yaklaşık 15 dakika uyuduktan sonra, bir sesin bana "Kalk, arabayı çalıştır ve sür" dediğini işittim. Hiç düşünmeden işittiğim buyruğu yerine getirdim. Bunu yaparken arabanın sağına göz attığımda, bir adamın arabamın tam yanında durduğunu ve ellerinin camın üzerinde olduğunu gördüm. Ona gülümsedim ve arabayla uzaklaşırken ona el salladım. Adam beni gördüğüne çok şaşırdı ve bir anda geriye sıçradı. Otobana çıkarken bu olay hakkında hiçbir şey düşünmedim.

Birkaç kilometre gittikten sonra, az önce olan biteni düşünmeye başladım. Birden dank etti ki, park alanındaki adam ben uyurken arabama girmeye çalışıyordu. Olay üzerinde daha da düşündükçe, o an gerçekten Tanrı'nın sesini işittiğimi anladım. Tanrı'nın sesini dinlediğim için adamın niyeti her neyse ondan korunmuştum. Yolculuğun geri kalanını Tanrı'yı yücelterek ve O'na tapınarak geçirdim, merhamet edip hayatımı koruduğu için şükrettim.

Chuck (Pastör)

18 yaşına geldiğimde, hayatın zor olduğuna ve giderek daha da zorlaşacağına inanarak bunalıma ve umutsuzluğa düştüm. Hayatımda büyük işler yapmayı hedeflemek yerine, karşılaştığım zorluklar karşısında yorgun ve tükenmiş haldeydim. Zorluklarıma son vermek için, kendimi öldürme planları yaptım. Yakınlarda bir gölün bulunduğu dağlık bir bölgede büyümüştüm ve birçok yazı gölde yüzerek geçirmiştim. Gölü çok iyi

tanıyordum ve birkaç defasında neredeyse boğuluyordum. Ölümün kıyısına daha önce gelmiş olduğum için, kendimi boğmamın en iyi yol olduğunu düşündüm.

Bir sabah kalktım ve arabayla dağdaki o göle gittim. Aralık ayıydı ve sabahın o erken saatinde toprak hâlâ donla kaplıydı. Eğer gölün ortasına kadar yüzersem, soğuk dağ sularının işimi bitireceğini düşündüm. Ayaklarımı suya soktuğumda anında hissizleştiler ve çaresizce yapmış olduğum planın muhtemelen işe yarayacağını anladım. Suya atlamaya hazırlanırken, bir sesin bana şöyle dediğini işittim, "Neden bana bir şans vermiyorsun?" Ses güçlü ve netti; hatta tam arkamda duran birinden geliyor gibiydi. Döndüm ve kimseyi görmedim, o yüzden seslendim, "Kim var orada?" Çevremde oldukça büyük bir mesafeyi görebiliyordum, ama etrafta kimseler yoktu. Bunun üzerinde şaşkınlıkla orada durup az önce benimle konuşanın kim olduğunu merak ettim.

O anda işittiğim sesin Tanrı'ya ait olduğu kafama dank etti. Mutlu olmak ya da heyecanlanmak yerine öfkelendim. "Tanrı neden ayaklarımı suya sokana dek beklesin ve tam suya dalmak üzereyken konuşsun?" diye düşündüm. O kadar kızmıştım ki havaya bağırmaya başladım. "Tanrı, eğer bu sensen, seninle bir anlaşma yapacağım. Nereye gitmemi istersen gideceğim, kiminle konuşmamı istersen konuşacağım ve ne yapmamı istersen yapacağım. Hatta her Pazar günü kiliseye gideceğim. Yeter ki, beni mutlu et."

Sözler henüz ağzımdan çıkmıştı ki, ancak esenliğin bedenime girdiği şeklinde tanımlayabileceğim bir şey hissettim. Başımın üstünden başladı ve tüm vücudum boyunca bir dalga gibi ilerledi. O soğuk günde beni ısıttı ve yoluma çıkan her zorluğun üstesinden gelebileceğimi düşündüm. Bundan sonra eve döndüm ve işitmiş olduğum sesin arkasındaki Tanrı'yı bana öğretebilecek bir kilise bulmaya çalıştım. Bugün, bir pastör olarak, beni hem bedensel hem de ruhsal ölümden kurtaran Tanrı'yı keşfetmeleri için insanlara yardımcı oluyorum.

Trevor (Gençlik Pastörü)

En büyük ağabeyim orduda hizmet ediyor ve Afganistan'da görev yaparken ben ve ailem onun için sürekli dua ederdik. Bir gece geç vakitte eve dönerken, Rab bana ağabeyimin korunması için dua etmemi söyledi ve Rab'den aldığım sözle derhal dua etmeye başladım. Kısa süre sonra, eve vardım ve ne olduğunu tam anlamadan yatağa gittim. Ertesi sabah babamın odama dalmasıyla uyandım; ağabeyim bir patlayıcıyla yaralanmıştı. Aldığımız telefondan, ağabeyimin durumunun kritik olduğunu öğrendik, ama olayla ilgili net cevaplar ya da ayrıntılar alamadık. İki saat kadar sonra ağabeyim bizi aradı ve sadece hafif yaralandığını ve kısa sürede iyileşeceği müjdesini verdi.

Ağabeyim Afganistan'daki hizmetinden döndüğü zaman, bize olayla ilgili tüm hikâyeyi başından sonuna anlattı. İnanması güç, ancak dua etmemle patlama anı eşzamanlı gerçekleşmişti. Hiç şüphe yok ki, Tanrı dua etmem için bana konuştu ve ağabeyimi ve ailemi büyük bir kayıptan esirgemek için duamı yanıtladı. Bize konuştuğu ve dualarımıza cevap verdiği için Tanrı'ya şükrederim.

2. Bölüm Tekrar Soruları

1. Tanrı’dan işitmekle ilgili Kutsal Kitap anlatıları ile sizin deneyimleriniz arasında ne gibi farklar var? Eğer bir fark varsa, sizce bunun nedeni nedir?
2. Tanrı’dan işiten hangi tarihi kişilerin deneyimleri size ilham verdi? Neden?
3. Kendi deneyimlerinizden Tanrı’dan işitmeye verebileceğiniz en net örnekler nedir? Bu konuda tanıdığınız ya da işittiğiniz örnekler var mı?
4. Bu bölümde sizi en çok ne teşvik etti ve bunu hayatınızda nasıl uygulayacaksınız?

3. TANRI’YI İŞİTMEK VE KUTSAL KİTAP

Hıristiyan olmadan önce dürüstçe söyleyebilirim ki, Kutsal Kitap’tan korkardım. Birkaç defasında koltukta otururken yanımdaki masada bir Kutsal Kitap’ın durduğunu fark ettiğimde kendimi mahkûm gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Bu sıradışı hürmetin sebebi kısmen bir Hıristiyan olarak yetiştirilmeme rağmen bana öğretilenlere isyan etmeyi seçmiş olmamdı. Sanırım bu hürmetin diğer sebebi Kutsal Kitap’ın gerçek yazarı olan Kutsal Ruh’tu. Hatta bir gün Hıristiyan olmayan biri olarak Kutsal Kitap’ı elime alıp Vahiy kitapçığını okumaya başladım. Ödüm koptu! O gün Vahiy’den birçok bölüm okumuş olmalıyım, çünkü hatırlayabildiğim her şey canavarlar, fahişeler, kartallar, savaşlar, salgınlar ve sona eren dünyadan ibaretti.

Yüreğimi İsa’ya verdiğim zaman artık Kutsal Kitap’tan korkmuyordum; bu kitabı okumaktan heyecan duyuyordum. Her gün işe otobüsle giderken, yol boyunca okuyor, ayetlerin altını çiziyor ve Tanrı’nın sözüne aşık oluyordum. İman yaşamımın başlarında Kutsal Kitap’ı her gün okuyacağıma dair söz verdim. Tanrı’nın lütfuyla bu sözü tuttum. Kutsal Kitap’a karşı Tanrı vergisi bir saygım var ve bu saygı düşündüğüm, gördüğüm ve yaptığım her şeyde tüm hayatımı günlük olarak etkiliyor.

Dostlar, Kutsal Kitap bir kitaptan fazlasıdır. Kutsal Kitap, üzerinde iyi düşünceler, tarihi kayıtlar, güzel şiirler ve Tanrı’nın planının ana hatlarını içeren sayfalar dolusu harflerden fazlasıdır. Kutsal Kitap Tanrı’nın sözüdür. Kutsal Kitap’a baktığımız ve yaklaştığımız yolu ciddiye almalıyız, çünkü Tanrı’nın sözünü nasıl algıladığımız genel ruhsal sağlığımızı belirler.

Muhtemelen Kutsal Kitap’la ilgili temel gerçeklerin farkındasınız, yani 66 kitapçıktan oluşan bir koleksiyon olduğunu, kırktan fazla yazar tarafından kaleme alındığını, üç farklı dilde yazıldığını ve 1500 yıllık bir zaman diliminde tamamlandığını bilirsiniz. Kutsal Kitap’ın birçok tarihsel anlatım, yüzlerce gerçekleşmiş ve gerçekleşecek peygamberlik sözleri, antik özdeyişler ve şiirler ve önemli birinci yüzyıl mektupları içerdiğini belki biliyorsunuz. Kutsal Kitap’ın konu, yapı ve ruh birliğinin yanı sıra başından sonuna dek öğretisel ve ahlâki öğretilerinde tutarlılık içerdiğini muhtemelen öğrendiniz. Ama tek başına bu gerçekleri bilmek, bu kitabı var etmekle kalmayan, ama kendisiyle birlikte yürüyenler için onu canlı kılan Tanrı’nın önünde sizi dize getiriyor mu? Kutsal Kitap’a Tanrı’nın kutsal sözü olarak mı yoksa başka birçok kitap, öğreti, film, akademik ya da tarihsel anlatımlara yaptığımız gibi mi yaklaşıyoruz?

Görünüşe göre, öğretmek ya da hizmet etmek için gittiğim her yerde Kutsal Kitap'la ilgili duruşumu bilmeye gerek duyan bir avuç dolusu insan var. Tanrı'dan işitmek gibi bir konuyu tartışırken Kutsal Kitap'a yönelik genel tutumumu ve adanmışlığımı belirtmeme ihtiyaç duyanları gerçekten takdir ediyorum. Kutsal Yazılar'la ilgili görüşüm çok temeldir, ama Kutsal Kitap'ın amacı ile Tanrı'nın sesini işitmenin amacının aynı sebepten ötürü verildiğini düşünmüyorum.

Bazı kişiler, ben ne söylersem söyleyeyim, Tanrı'nın günümüzde hâlâ konuştuğuna inandığım için düşük bir Kutsal Kitap görüşüm olduğunu düşüneceklerdir. Bu düşünce tamamen gerçek dışıdır. Beni bu kitapta okuyacağınız şeyleri yazmaya motive eden şey, en başta Kutsal Kitap'a ilişkin görüşüm ve Kutsal Yazıları hayatıma geçirme ve deneyim etme adanmışlığımdır. Tarı'dan işittiğimiz zaman, Kutsal Kitap'ı yeniden yazmaya, ona bir şey eklemeye ya da ondan bir şey çıkarmaya kalkışmıyoruz. Tanrı'yı kişisel olarak işittiğimiz zaman, Kutsal Kitap'ın gerçekliğini mevcut bağlamımızda deneyim ediyoruz. Tanrı'nın sesini işitmek ve Kutsal Kitap'ı okumak, çalışmak ve uygulamak aynı şeyler değildir ve aynı amaçla verilmemişlerdir.

Kutsal Kitap Tanrı'nın Sesidir

Tanrı'nın, sözü aracılığıyla söylediklerini anlamadıkça, Ruhu aracılığıyla söylediklerini gerçekten anlayabileceğinize inanmıyorum. Peki neden? Çünkü Kutsal Kitap özgün okuyucuları için Tanrı'nın sesinden fazlasıdır. Kutsal Kitap, kendi eşsizliği içinde bugün bizim için Tanrı'nın sesi olarak devam eder. Kutsal Kitap'ın kendisi, kaynağının insandan değil, Tanrı'dan geldiğine tanıklık eder.

> Peygamberlerin sözleri bizim için daha büyük kesinlik kazandı. Gün ağarıp sabah yıldızı yüreklerinizde doğuncaya dek, karanlık yerde ışık saçan çıraya benzeyen bu sözlere kulak verirseniz, iyi edersiniz. Öncelikle şunu bilin ki, Kutsal Yazılar'daki hiçbir peygamberlik sözü kimsenin özel *yorumu*değildir. Çünkü hiçbir peygamberlik sözü insan isteğinden kaynaklanmadı. Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar Tanrı'nın sözlerini ilettiler. (2. Pet. 1:19-21)

Elçi Petrus, bazı kurulu kiliselere yazdığı mektupta imanlılar topluluğuna hayatları için son derece önemli olan birçok harika gerçeği hatırlatır. Aynı zamanda kiliseleri çok ciddi biçimde etkilemeye başlayan sahte peygamberlerin ve yıkıcı öğretilerin yayılmasıyla ilgili derin kaygılarını paylaşır.

İsa'nın on iki öğrencisinden biri olan Petrus, O'nun gelecek yüceliğinin (Mat. 17:1-13) ve dirilişinin gücünün (Luke 24:50-53) bir görgü tanığıydı. Petrus, kendi gözleriyle bu olayları gören biri olarak Eski Antlaşma'da yazılı olan peygamberlikleri onaylayabildi. Yukarıdaki pasajda Petrus *hiçbir* peygamberlik sözünün (Eski Antlaşma yazıları) insanlardan kaynaklanmadığından söz eder. Kutsal Ruh, yazarları tıpkı rüzgarın bir yelkenliyi su üzerinde hareket ettirdiği gibi "yöneltti."

İlk kilisede sahte peygamberler ve sapkın öğretiler ortaya çıkarken, Petrus kiliseyi Tanrı'nın Kutsal Yazılar'daki güvenilir sözüne "kulak vermeye" yönlendirdi. Bu pasaj Kutsal Kitap'ın *esinlendiğini* ortaya koyan yazılardan biridir. Kutsal Yazılar Tanrı tarafından esinlendi ve Kutsal Ruh bu sözleri yazıya geçirenlere konuştu. Petrus Eski Antlaşma'yı kastediyordu, çünkü o dönemde ellerinde bulunan Kutsal Yazılar sadece oydu.

Elçi Pavlus, Timoteos'a yazdığı mektupta Petrus'unkine benzer sözler söyledi.

> Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin olur. (2. Ti. 3:16-17)

"Tanrı esinlemesi" ifadesinin birebir anlamı, "Tanrı'nın nefesidir."[12]Bunu bir an için düşünün. Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı'nın nefesidir, bazısı değil, tümü. Diğer bir deyişle, kitaplıklarımızda duran ya da bilgisayarlarımıza indirdiğimiz yazılar Tanrı'nın sesidir. Tanrı'nın sahip olmamızı ve bilmemizi istediği gerçekleri içermektedir.

Kutsal Kitap yanılmazdır, yani özgün yazılarında hata yoktur. Tanrı'nın Ruhu gereken peygamberlik özlerini ve öğretileri dikkatle verdi, çünkü bu sözler Rab'bin sonsuza dek kalıcı sözleridir (1Pe. 1:25). Kutsal Kitap, her kuşaktan her insan için Tanrı'nın sesini tanımanın ve işitmenin temelidir.

Eski Antlaşma'nın Tanrı'nın sözü (sesi) olduğuna işaret eden Kutsal Yazılar'dan söz etti, peki ya Yeni Antlaşma? Yeni Antlaşma da Eski ile aynı düzeyde mi? Bunun cevabı basitçe *evettir*. Yeni Antlaşma yazarları Kutsal Yazılar'ı kaleme aldıklarını biliyorlardı. Bunu Elçi Pavlus'un yazdığı ve çeşitli kiliselere dağıtılan birçok mektupta açıkça görmekteyiz. Örneğin, Pavlusun Korint Kilisesi'ne yazdığı mektubuna bakalım. "Evlilereyse şunu buyuruyorum, daha doğrusu *Rab buyuruyor*: Kadın kocasından ayrılmasın" (1Ko. 7:10). Elbette bağlam önemlidir, ama konumuz itibariyle, Pavlus'un kiliseyle iletişim kurarak en açıkça "Rab buyuruyor" demesine dikkat edin. Bu söylenenin Tanrı'nın sesi olduğunu, kendisine ait olmadığını açıklıyor. Pavlus, Selanikliler'e mektubunda bu olguyu daha güçlü bir dille vurgular "Rab İsa'nın *yetkisiyle*size hangi buyrukları ilettiğimizi biliyorsunuz." (1 Se. 4:2). Pavlus ve diğer elçiler, birinci yüzyıl kilisesine doğrudan Tanrı'dan geldiğini bildikleri buyrukları ilettiler ve yazdılar. Pavlus Selanik Kilisesi'ne bu buyrukları hatırlattıktan sonra, (Tanrı'nın) sözlerini reddedenlere ne söylediğine bir bakın: "Dolayısıyla bu çağrıyı reddeden kişi insanı değil, size Kutsal Ruhu'nu veren Tanrı'yı reddetmiş olur" (1 Se. 4:8).

Tanrı Kutsal Yazılar'ın yazarlarına konuştuğunda, onların vahyi yüzde yüz netlikte almalarını ve yüzde yüz doğrulukta yazmalarını sağladı. Kutsal Yazılar'ın Tanrı'nın sonsuza dek kalıcı sözü (sesi) olmak üzere yazılması için, işin içinde hiçbir yanlış anlama ya da yanlış yorumlama olmamalıydı. Bunu derken, Tanrı'nın günümüzde kendisini net olarak duymamızla ilgilenmediğini ileri sürmüyorum, ama Tanrı'nın Kutsal Yazılar'ı oluşturma süreci üzerindeki egemenliğini vurgulamak istiyorum. Tanrı Kutsal Kitap'ın hatalı olmasına izin vermedi ve bu nedenle kendi içinde bütünüyle Tanrı'yı işitme kategorisindedir. Kutsal Kitap eşsizdir ve herkesin onu bu şekilde onurlandırmasını arzu ederim.

Bugün Tanrı'yı kişisel olarak işitmeyi amaçladığımızda, bir konuda net olmalıyız; biz Kutsal Kitap'ı yazmayı ya da yeniden yazmayı amaçlamıyoruz. Kutsal Kitap yazılmıştır ve amacı tüm insanlığa Tanrı'nın bilmemizi istediği gerçek hakkında açık bir standart sağlamaktır. Bütün kuşaklar boyunca değişmez ve değişmeyecektir. Kutsal Kitap Tanrı'nın kimliği, insanın günaha düşüşü, İsa Mesih aracılığıyla kurtuluş planı ve Mesih'in ikinci gelişi gibi değişmez gerçekleri içerir. Kutsal Kitap'ın amacı Tanrı'nın

onun dışında söylediğini işittiğimiz her şeyi tartabileceğimiz bir standart kurarak değişmez bir temel sağlamaktır.

Tanrı, kendi sözü olan Kutsal Kitap aracılığıyla sesini tanıttı ve O, insanlara özellikle kendi durumları içinde ve kuşaklara Ruhu'nun sesi aracılığıyla konuşur. Kutsal Kitap'ı bağlamı içinde anlamamız gerekmekle birlikte, Kutsal Kitap Tanrı'ya ve planına dair bilgilerimizi edinmemiz gereken Tanrı'nın sesidir. Kutsal Kitap'a ihtiyacımız var. Davut gibi bizler de, Tanrı'nın sözünün nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi gösterdiğini anımsayalım, zira o olmadan kayboluruz.

> "Sözün adımlarım için çıra,
> Yolum için ışıktır." (Mez. 119:105)

Tanrı'nın Sesinin Uyumu

Eskiden beri, Tanrı'nın sesini işitmekle ilgili olanlar da dahil Hıristiyanlık içindeki birçok ilahiyat farklılıklarına aşina oldum. Hıristiyan olduğum ilk hafta içinde, hiçbir bilgim olmadığı halde Tanrı'nın sesinin gerçekliğine adım attım. Ne yapacağımı bilmediğim rüyalar, güçlü imgeler gördüm ve başka ilginç deneyimler yaşadım. Bu deneyimleri katıldığım kilisedeki önderlerle paylaştım ve bu önderler çoğunlukla bu şeyleri görmezden gelmemi ve Kutsal Kitap okumamı söylediler. Kutsal Kitap'ı zaten okuyordum, ama ayrıca okuduğum deneyimlerin bazılarının aynısını da yaşamaya başladım ve bu beni daha da teşvik etti. Heyecanım yüzünden bu deneyimleri başkalarıyla da paylaştım, ama bu paylaşımlar her zaman iyi gitmedi.

Birkaç kişi benimle birlikte oturdu ve yaşadığım şeylerin günümüzde artık olmadığını bana açıklamaya giriştiler. Böyle bir konuşmayı hayalinizde canlandırabilir misiniz? Evet, çoğunlukla hayalinizde canlandırdığınız gibi oldu. Aklımın gerçekten çok karıştığını söylemem gereksiz. Bu düşüncelerini benimle paylaşan insanlar İsa'yı ve Kutsal Kitap'ı seven iyi niyetli Hıristiyanlar'dı. Tanrı'yı işitmek üzerine yaşadığım deneyim ve bakış açısı hakkında oradan buradan yanlış alıntıladıkları birkaç ayet dışında Kutsal Kitap'ı çok kullanmadılar. Kutsal Kitap'ı çok seven bu insanların Tanrı'nın günümüzde ne yaptığı ve ne yapmadığı hakkındaki böyle güçlü bir pozisyonu belirtmek için Kutsal Kitap'ı kullanmamasını garip buldum. İlahiyat anlayışımı deneyimlerim üzerine kurmamamı temin etmeye çalışırlarken, ben de onların ilahiyat anlayışlarını neden deneyim eksikliği üzerine kurduklarını merak ediyordum.

Tanrı'nın artık Kutsal Kitap'ın aracılığı haricinde konuşmadığına inananlar vardır. Tanrı'nın sözüne duydukları kıskançlığı takdir etmekle birlikte, bu tür bir düşünce basitçe yanlıştır. Diğer taraftan Kutsal Kitap'ı umursamayan ya da çok az saygı gösteren insanlar da vardır. Kutsal Ruh'un onlara söylediğine inandıkları şeyleri onurlandırır, ama Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın sesini ayırt etmemiz için asli yol olduğunu anlamazlar. Bu yaklaşım insanları hataya, aldanmaya ve hatta daha kötü sonuçlara götürebilecek son derece tehlikeli bir yaklaşımdır.

Kutsal Kitap bir ev gibidir. Eski Antlaşma temeldir ve Yeni Antlaşma temelin üzerine inşa edilen evdir. Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sesini duyduğumuzda, eve yapılan bir ekleme ya da tümüyle başka bir ev değil, bunun yerine evin içine uyan mobilya, duvara asılacak bir tablo ya da belki güzel bir ışıklı dekorasyondur. Aynı şekilde, Tanrı'dan işitmek Kutsal Kitap'la uyum içinde işlemelidir; çünkü Tanrı'nın

günümüzde söylediği her şey Kutsal Kitap'ta zaten söylemiş olduğu sözlerle ahenkli olacaktır.

Elçi Pavlus'un yaşamı Tanrı'nın sesinin uyumunu eşsiz biçimde gözler önüne serer. Pavlus Eski Antlaşma yazılarını çok iyi biliyordu ve ayrıca diğer elçilerin hizmetleri ve İsa ile kişisel karşılaşmaları aracılığıyla İsa'nın sözlerini de biliyordu (Elç. 9). Pavlus müjdeleme yolculuklarına çıktığında, Kutsal Ruh nereye gideceği ve ne yapacağı hakkında düzenli olarak ona konuşuyordu. Bunu iyi tasvir eden bir öykü Elçilerin İşleri 16. bölümde anlatılır.

> Kutsal Ruh'un, Tanrı sözünü Asya İli'nde yaymalarını engellemesi üzerine Pavlus'la arkadaşları Frikya ve Galatya bölgesinden geçtiler. Misya sınırına geldiklerinde Bitinya bölgesine geçmek istediler. Ama İsa'nın Ruhu onlara izin vermedi. Bunun üzerine Misya'dan geçip Troas Kenti'ne gittiler. O gece Pavlus bir görüm gördü. Önünde Makedonyalı bir adam durmuş, ona yalvarıyordu: "Makedonya'ya geçip bize yardım et" diyordu. Pavlus'un gördüğü bu görümden sonra hemen Makedonya'ya gitmenin bir yolunu aradık. Çünkü Tanrı'nın bizi, Müjde'yi oradakilere duyurmaya çağırdığı sonucuna varmıştık. Troas'tan denize açılıp doğru Semadirek Adası'na, ertesi gün de Neapolis'e gittik. Oradan da Filipi'ye geçtik. Burası bir Roma yerleşim merkezi ve Makedonya'nın o bölgesinde önemli bir kentti. Birkaç gün bu kentte kaldık. Şabat Günü kent kapısından çıkıp ırmak kıyısına gittik. Orada bir dua yeri olacağını düşünüyorduk. Oturduk, orada toplanmış kadınlarla konuşmaya başladık. (Elç 16:6-13)

Pavlus ve arkadaşları İsa Mesih'in Müjdesi'ni yayan ve her kentte öğrenciler yetiştiren gezici müjdecilerdi. Pavlus'un Tanrı sözünü yayma işinde peygamberlik sözlerine ihtiyacı yoktu, çünkü İsa'nın Müjde'yi duyurma ve öğrenci yetiştirme hakkında öğrettiklerinden Tanrı'nın genel tasarısını ve isteğini biliyordu (Mat. 28:18-20). Pavlus Bitinya Bölgesi'ne girmek üzereyken, "İsa'nın Ruhu onlara izin vermedi" (Elç. 16:7).

Eğer Tanrı'nın kendisine ne söylediğini bilmesi için Pavlus'un elinde tek vasıta olarak sadece Kutsal Kitap olsaydı, belirli bir bölgeye girmemesi gerektiğini nasıl bilecekti? Bunu bilemezdi! İşte bu nedenle Kutsal Kitap o durumda ne yapması gerektiğini ona söyledi. Bu senaryoyu kendi hayatınıza uyarlayın. Kutsal Kitap Müjde'yi bütün yaratılışa duyurmaktan ve bütün ulusları öğrenciler olarak yetiştirmekten söz eder (Mar. 16:15; Mat. 28:19). Eğer Tanrı'nın sesi olarak elimizde yalnızca Kutsal Kitap olursa, bir bölgede kalacağımızı ya da bir diğerine gideceğimizi nasıl bilebiliriz?

Bu düşüncelere ilaveten, Pavlus'un onların yanına gelmesiyle ilgili olarak Selanik Kilisesi'ne dediklerini düşünün.

> Kardeşler, kısa bir süre için düşüncede olmasa da bedende sizden ırak düştük. Ama büyük bir özlemle yüzünüzü yeniden görmek için çok çaba gösterdik. Evet, yanınıza gelmek istiyorduk. Hele ben Pavlus, bunu birkaç kez istedim. Ama Şeytan bize engel oldu. (1Se. 2:17-18)

Şeytan Pavlus'un Selanik'e girmesine engel oldu. Önceki pasajımızda Kutsal Ruh'un Pavlus'un Bitinya'ya girişine engel olduğunu okuyoruz (Elç. 16). Eğer Pavlus Tanrı'nın sadece Kutsal Kitap aracılığıyla konuştuğuna inansaydı, o zaman nereye gideceğini ya da bir kente girmesine kimin engel olduğunu nasıl bilecekti? Eğer Pavlus Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla konuştuğuna inanmasaydı, Bitinya'ya girmesini engelleyenin Şeytan olduğunu düşünmez miydi? Gerçekten, nasıl bilecekti?

Pavlus'un elçi olmak ve birinci yüzyılda Müjde'yi ekmek için özel bir çağrı aldığını anlıyoruz, ama neden günümüzde bizim için farklı olduğunu düşünelim? "Elimizde tamamlanmış Kutsal Kitap artık var, onların elinde yoktu!" diyemezsiniz.

Elimizde Kutsal Kitap olsa bile, nereye gideceğimizi bilmekle ilgili sorun devam ediyor. Evet, Kutsal Kitap bize ne yapacağımızı söyler, ancak Kutsal Ruh yaptıklarımızı kendi bağlamımız içinde nasıl *uygulayacağımızı* söyler.

Hem Kutsal Kitap hem de Ruhu aracılığıyla gelen Tanrı'nın sesinin uyumu güzeldir ve birçoklarının bu konuyu karıştırması beni kederlendiriyor. Kutsal Yazılar boyunca, Tanrı halkının Kutsal Kitap'ın ve Tanrı'nın mevcut sesinin önemini anladığını açıkça görebiliriz. Ve iddia ediyorum ki, aynı bakış açısına günümüzde ihtiyacımız var.

Bir filarmoni orkestrasının altmış altı adet enstrümanla klasik bir müzik parçasını tam bir güzellik ve kusursuzlukla çaldığını hayal edin. Sonra, bir sonraki parça için ilave dört enstrümanla yirmi kişi daha getirsinler. İlave enstrüman getirmelerinin tek sebebi ellerinde zaten olanlarla uyum içinde yeni sesler getirerek parçayı geliştirmektir.

Bu enstrümanlardan birinin farklı bir parça çaldığını ya da ahenkten uzak olduğunu hayal edebilir misiniz? O müzisyen sizce orkestradan ne kadar çabuk atılır? Bu hata orkestra müzisyeni için kariyerinin sonu demek olabilir. Uyum olmaksızın, yeni gelen ilave enstrümanlar tüm parçayı mahveder ve orkestranın sesini berbat eder. Tanrı'dan işiten insanlar olarak bizler de, işittiklerimizin Tanrı'nın Kutsal Yazılar'da hali hazırda söyledikleriyle uyumlu olduğuna emin olmalıyız. Bunu yaptığımızda, hayatlarımız Tanrı ve etrafımızdakiler için güzel bir tını çıkaracaktır.

Aynı Yazar

Size hiç, "Eğer Tanrı'nın sesini işitmek istiyorsan, sadece Kutsal Kitap'ı aç, O sana konuşacaktır" diyen oldu mu? Bu cümleyi az da olsa duydum ve Kutsal Kitap çalışmaya çokça zaman ayırmadan önce bu cümleye katılmakta bir sorunum yoktu. Şimdi ise olayları, bu cümlenin taşıdığı düşünceden farklı görüyorum. Bildiğiniz gibi, Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın kalıcı sözü olduğuna inanıyorum. Bu gerçeğe yürekten "Amin!" diyorum. Ne var ki, Kutsal Kitap'ın amacını ve yerini bilmek onu her okuduğumuzda Tanrı'nın sesini işitmekle aynı mıdır? Evet demeden önce, bunu bir anlığına düşünelim. Belirli bir Şabat Günü, İsa bayramlardan biri için Yeruşalim'e gitti. Oraya geldiği zaman, birçok hastanın toplandığı küçük bir havuzun yanından geçti. İsa, otuz sekiz yıldır felç olan bir adamla özel olarak ilgilendi ve Tanrı'nın gücü aracılığıyla adamı iyileştirdi. Bu iyileşme Yahudi önderler arasında bir kargaşaya neden oldu zira İsa adamı bir Şabat Günü iyileştirmişti ki, böyle yapmak onların Yasa (Eski Antlaşma) yorumuna göre yasaktı. Daha sonra İsa dini önderlerle şiddetli bir tartışmaya girerek en nihayetinde onların Tanrı'yla ilişkisini ve Kutsal Yazılar'a dair doğru bilgilerini sorguladı.

> Beni gönderen Baba da benim için tanıklık etmiştir. Siz hiçbir zaman ne O'nun sesini işittiniz, ne de şeklini gördünüz. O'nun sözü sizde yaşamıyor. Çünkü O'nun gönderdiği kişiye iman etmiyorsunuz. (Yuhanna 5:37-38)

Bu pasajı okurken İsa'nın azarladığı insanların Kutsal Kitap uzmanları sayıldığını anlamamız önemlidir. Onlara seslenirken "ne O'nun sesini işittiniz" (Yuhanna 5:37) ve "O'nun sözü sizde yaşamıyor" (Yuhanna 5:38) dediğine dikkat edin. Ama Kutsal Kitap'ı biliyorlar, değil mi? Kutsal Kitap'ı okuyup ezberlemek, ama gene de Tanrı'yı işitmemek mümkün müdür? Kesinlikle! Neden? Yazardan ayrı olarak sözleri okuyup

anlamlarını yorumladığınızda, sonunda hatalı bir anlayışa sahip olursunuz. Açıktır ki, İsa onların Kutsal Kitap'ı okuyup okumadıklarından söz etmiyordu; Kutsal Kitap'ın Yazarı'nın onların anlayışlarında mevcut olup olmadığından söz ediyordu, çünkü farkı yaratan buydu. İsa sözlerine şöyle devam eder:

> Kutsal Yazılar'ı araştırıyorsunuz. Çünkü bunlar aracılığıyla sonsuz yaşama sahip olduğunuzu sanıyorsunuz. Bana tanıklık eden de bu yazılardır! Öyleyken siz, yaşama kavuşmak için bana gelmek istemiyorsunuz. (Yuhanna 5:39-40)

Kutsal Kitap'ın amacı bizi Yazarı'na, yani Tanrı'ya götürmektir. Yaşamlarının çoğunu Kutsal Yazılar'ı çalışarak geçiren bu adamlar çok büyük bir şeyi gözden kaçırmıştı: Yazar ile bağlantısını. Kutsal Ruh Kutsal Yazılar'ın sadece kaleme alınmasını değil, ayrıca onların anlaşılmasını da sağlar. Tanrı bize anlamı hakkında vahiy vermedikçe, Kutsal Kitap'ı çalışmamız, yorumlamamız ve düşünmemiz boşunadır. Tekrar söyleyeyim—boşunadır!

Kutsal Kitap, sınıfta çalışılacak bir ders kitabından fazlasıdır. Ruhsal güce sahip ruhsal yaşam sözleri içerir, çünkü onlar Kutsal Ruh'tan doğmuştur. İsa yeryüzündeyken, insanlara sürekli anlamadıkları şeylerden söz etti. Neden? Nedenini şöyle açıklar, "Yaşam veren Ruh'tur. Beden bir yarar sağlamaz. Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır" (Yuhanna 6:63). İsa'nın sözlerini ve Kutsal Kitap'ın öğrettiği her şeyi anlamak ve yerine getirmek Tanrı'nın vahiy armağanı olmadan mümkün değildir. Diğer bir deyişle, Kutsal Kitap'ı okumak yeterli değildir; aynı zamanda Kutsal Kitap'ı okurken size açıklaması için Tanrı'ya ihtiyacınız vardır. Eğer Kutsal Kitap hayatlarımızı nasıl yaşadığımız konusunda gerçek bir ağırlık taşıyacaksa, Tanrı'nın okuduklarımız hakkında bize kişisel açıklama yapmasına ihtiyacımız vardır..

Kutsal Kitap'ı her gün çalışan biri olarak bazı ayetleri gerçekten anlayana dek yüzlerce kez okudum. Bunun nedeni yıllar içinde bir şekilde daha zeki olmam mı yoksa Kutsal Ruh'un bir pasajı aydınlatması ve yüreğime vahiy vermesi midir? Söylemeye çalıştığım şey Tanrı'yı işitme meselesi doğrudan Kutsal Kitap'ı okumakla bağlantılıdır. Kutsal Kitap'ı yazan ve anlamına açıklayan aynı kişi, aynı zamanda yüreğime Kutsal Kitap'ı nasıl, ne zaman ve nerede uygulayacağımı söyleyen kişidir. Tanrı'nın Kutsal Kitap'tan ayrı olarak konuştuğunu işitmek yeterli olmaz, ama Tanrı'nın yüreğime vahiy ve yönlendirme sözleri verdiğini işitmeksizin basitçe Kutsal Kitap okumak da yeterli değildir. Tanrı'nın bize konuştuğunu başarıyla işitmek için O'nun sözünü okumakla sesini işitmek arasında uyum sağlamayı öğrenmemiz gerekir.

3. Bölüm Tekrar Soruları

1. Kutsal Yazılar'ı okumakla Tanrı'nın sesini kişisel olarak duymak arasındaki fark nedir? Hangi sesin yetkisi daha fazladır? Neden?
2. Kutsal Kitap'ı bilmeyle Tanrı'nın sesini işitmenin birleşim Tanrı'nın ne söylediğini bilmenize nasıl yardım eder? Net örnekler verebilir misiniz?
3. Tanrı'nın sadece Kutsal Kitap aracılığıyla konuştuğunu size öğreten oldu mu? Bunun Kutsal Kitap'a uygun bir düşünce olduğunu hissediyor musunuz? Neden?

4. Kutsal Kitap ile Tanrı’yı kişisel olarak işitmenin farklı amaçlarını bilmek neden önemli?
5. Bu bölümde sizi en çok ne teşvik etti ve bunu hayatınızda nasıl uygulayacaksınız?

II. KISIM: TANRI'NIN SESİ: NEDİR? NE DEĞİLDİR?

4. TANRI'NIN NASIL KONUŞTUĞUNU ANLAMAK

İnsanlardan sıkça işittiğim şeylerden biri de, "Tanrı'nın sesini işitmiyorum!" cümlesidir. Tahmin edebileceğiniz gibi, bunun gerçekte böyle olduğuna inanmıyorum, ama bunun keşfetmemiz gereken daha büyük bir şeyin belirtisi olduğunu düşünüyorum. Tanrı'nın herkese konuştuğuna inanıyorum, ama bu, herkesin Tanrı'nın ne zaman ya da *nasıl*onlarla iletişim kurmaya çalıştığını fark edeceği anlamına gelmez. "Tanrı'yı işitmiyorum" dediğimizde gerçekte kastettiğimiz şey, muhtemelen "Tanrı'yı açıkça işitmiyorum" ya da "Tanrı benimle başkalarının O'nu işittiği şekilde konuşmuyor" gibi bir cümleyle daha iyi ifade edilebilir. Bu nedenle Tanrı'nın insanlarla nasıl iletişim kurduğunu bilmemiz, O'nu işitmek ve belki de tam gözümüzün önünde olanı kaçırmamak için zorunludur. Kutsal Kitap'ta Tanrı insanlara çok farklı şekillerde konuştu ve hatta bunlardan bir kısmı bize tuhaf görünebilir. Çoğu zaman Tanrı'nın benimle açıkça konuşmasını dilerim, ama ben bunu deneyim etmedim. Peki ya siz? Tanrı'nın sesiyle ilgili olarak hayatınızda berraklığa özlem duydunuz mu? Eğer 1-800-CENNET numarasını arayabilseydik ve sorularımızı sorup bir an önce net bir cevap alabilseydik harika olmaz mıydı? Bence bu müthiş olurdu! Ancak durum böyle değil ve böyle olmaması beklenir.

Hıristiyan olduğumun henüz ilk haftasında, olağanüstü gerçek gibi görünen canlı ve ayrıntılı rüyalar gördüğümü hatırlıyorum. Üçüncü rüyanın ardından, bir şeylerin olduğunu ve bunun hayal gücümün ürünü ya da bir gece önce yediğim bayat pizzanın etkisi olamayacağını anladım. Bu rüyaları diğer Hıristiyanlar'a anlatmaya başladım, ancak bana "hmm, sen Kutsal Kitap okumaya devam et" demekten başka ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Ben de okudum. Kutsal Kitap'ı elimden geldiğince çok okudum. Ancak Kutsal Kitap'ı okudukça içinde ne gördüğümü bir tahmin edin. Tanrı'nın insanlarla rüyalar da dahil olmak üzere çeşitli yollarla konuştuğunu gördüm. Kutsal Yazılar'ı okumakla kişisel deneyimin birleşimi Tanrı'nın sesinin her zaman fiili, duyulabilir bir ses olmadığını anlamama yardım etti. Eğer bu kitapta (ya da buna benzer) paylaştığım ilkeleri bilmeyen birine "Tanrı bana konuştu" deseydim, muhtemelen Tanrı'nın bana özellikle kendi dilimde ve duyulabilir bir biçimde konuştuğunu düşünecekti. Ancak, Tanrı'nın sesini işitirken yaşadığım deneyim bundan farklıydı. İşte bu nedenle Tanrı'nın bizimle farklı yollardan iletişim kurduğunu anlamanın yanı sıra Tanrı'nın bizimle *nasıl*konuştuğunu başkalarıyla da paylaşmayı öğrenmemiz gerekir ki, onların da Tanrı'yı işitmeyi öğrenmelerine yardımcı olabilelim.

İnsanların sürekli birçok iletişim biçimini kullandığı bir dünyada yaşıyoruz. Önceki gün bankadaydım ve kartımla para çekmek için arabalı bir ATM'nin önünde park ettim. İşlemi gerçekleştirirken, ATM'deki rakam tuşlarının altında Braille karakterleri (körler alfabesi. Ç.N.) olduğunu fark ettim. Arabalı bir ATM üzerine neden Braille karakterleri konulduğunu aslına bakarsanız çözemedim, ama bu, her gün burnumuzun ucunda gerçekleşen iletim biçimlerinden birine örnektir. Kilisemizdeki birçok kişi işaret dilini konuşabiliyor ve sesli bir dil konuşamayanlarla iletişim kurabiliyorlar. Ayrıca daha bugün kısa mesajlar göndermek için telefonumu, epostalar göndermek için bilgisayarımı kullandım ve bu mesajlarım göndermeyi istediğim yerlere erişmek üzere siber uzay ya da elektronik dalgalar aracılığıyla aktarıldı. Bunlar her gün birbirimizle iletişim kurduğumuz pek çok yoldan sadece birkaçı olup Tanrı'nın dikkatimizi çekmek, bize bir şeyler öğretmek, yön vermek ya da bizi ne kadar çok sevdiğini söylemek için birden çok iletişim yolu seçtiğini anlamamızı kolaylaştırıyorlar. Anlamamız gereken şey, Tanrı'nın bize konuşurken her zaman duyulabilen sesini ya da ana dilimizi kullanmadığıdır.

Tanrı'nın bize konuştuğu farklı yollara bakarken, bunların hiçbir şekilde yegâne yollar olmadıklarını, ancak hem deneyimlerimde hem de Kutsal Yazılar'da daha sık görüldüklerini bilmenizi isterim. Değindiğim Kutsal Yazılar'ın birçoğu özel olarak "Tanrı'nın size konuşacağı yol bu" demese de, Tanrı'nın başkalarıyla kurduğu belirli etkileşimleri temsil ederler ve Tanrı bize aynı biçimde konuştuğu zaman faydalı olurlar.

Kutsal Kitap

Bildiğiniz gibi, bu kitabın tam bir bölümünü Tanrı'dan işitmekte Kutsal Kitap'ın rolüne ayırdım. Bu yüzden, zaten ele aldığımız şeyleri bir kere daha tekrarlamayacağım. Ancak iletişimin çeşitli biçimleri üzerinde konuşurken, tam bir açıklıkla söylemem gerekir ki,Tanrı'nın sesini işitmek ve ayırt etmenin asıl yolunun Kutsal Kitap'la başlayıp Kutsal Kitap'la bittiğini her zaman savunacağım. Kutsal Kitap'ın gerçek olduğuna ve içindeki her söze inanıyorum. Kutsal Kitap yanılmazdır ve Tanrı'nın her kuşaktan imanlıları için genel ve değişmez isteğini içerir. Tanrı'nın sesini hayatınızda daha iyi işitmeyi amaçlarken bu gerçeği göz önünde tutun. Kutsal Kitap Tanrı'yı işitmek ve Kutsal Ruh'un bize kişisel olarak söylediğini düşündüğümüz şeyi ayırt etmek için her zaman gideceğimiz ilk yerdir. Bunu aklımızda tutarak, Kutsal Kitap'ı günlük hayatınızda ilk sıraya koymanızı teşvik ediyorum; böyle yapmak gerçek bir fark yaratacaktır.

Elçi Pavlus imanda öz oğlu olarak tanıttığı Timoteos'a iki mektup yazdı. Hayatının sonlarına doğru yazdığı ikinci mektubunda belirttiği gerçekler, birçok bakımdan söylemek istediği son sözler olup son derece önemlidir. Pavlus Kutsal Kitap'ın "Tanrı esinlemesi" ya da daha literal anlamıyla "Tanrı nefesi" olduğunun ve içindeki yazıların yaşamları gerçekten değiştirme gücüne sahip olduğunun anlaşılmasını istiyordu. Elçi Petrus da okuyucularına aynı düşünceyi aktararak Kutsal Yazılar'ın insan isteğinden değil, Tanrı'nın Ruhu'ndan kaynaklandığını bildirdi.

> Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı *esinlemesidir*ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin

olur. (2. Ti. 3:16-17)

Öncelikle şunu bilin ki, Kutsal Yazılar'daki hiçbir peygamberlik sözü kimsenin *özel yorumu değildir*. Çünkü hiçbir peygamberlik sözü insan isteğinden kaynaklanmadı. *Kutsal Ruh tarafından yöneltilen*insanlar Tanrı'nın sözlerini ilettiler. (2. Pe. 1:20-21)

Kutsal Kitap'ın hayatlarımızdaki başlıca ses olmasının yanı sıra, Tanrı'nın onun aracılığıyla bize nasıl konuşacağını bilmek yararlıdır. Genellikle, Kutsal Kitap'la ilgili olarak Tanrı'nın konuştuğunu işitmenin iki yolu vardır. Birincisi Kutsal Kitap'ı çalışırken Tanrı size konuşur. Okuduğunuz bir ayetin sayfadan dışarı sıçrayıp size kişisel olarak derinden konuştuğunu hiç deneyim ettiğiniz oldu mu? Ben kesinlikle deneyim ettim. Bu deneyim Kutsal Kitap'ı her okuduğumda olmasa da, bunun gerçekleşmesini kesin olarak beklerim. Kısa süre önce Yakup Mektubu'nu okuyordum ve şu olay başıma geldi Yakup 1:5'te şöyle der, "İçinizden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; kendisine verilecektir." "Cömertçe" sözcüğü sayfadan dışarıya sıçradı ve Tanrı'nın gerçekte ne kadar cömert olduğunu derin düşünmeme neden oldu. Eğer Tanrı'yla ilgili görüşüm O'nunla etkileşimimi biçimlendiriyorsa, o zaman O'nu cömert bir Baba olarak görmem benim için ne kadar önemlidir. Kutsal Kitap'ı her gün okurum ve bunu yaparken Tanrı'nın bana konuştuğuna inandığım çeşitli şeyleri not ederim. Eğer Tanrı'yı işitmek istiyorsak, Kutsal Kitap'ı düzenli okumalıyız. Bu önceliğimiz olmalı.

Tanrı'nın bize konuşmak için Kutsal Kitap'ı kullanacağı ikinci yol ise gündelik hayatımızda ya da belirli koşullarda *bize farklı ayetleri hatırlatmaktır*. Hıristiyan hayatımın henüz başlarında yaşadığım yerin sokağındaki bir kahve dükkanında insanlara sürekli olarak tanıklığımı paylaşırdım. Bir akşam kahve alırken Mesih'e iman ettiğimden habersiz olan eski bir arkadaşla karşılaştım. Onunla tanıklığımı paylaştım ve bana çoğunun cevabını iyi bilmediğim milyonlarca soru sormaya başladı. Harika sorular soruyordu, ama Kutsal Kitap'ı henüz o kadar iyi bilmiyordum. Tanrı'yla deneyimim daha çok tanıklığımla sınırlıydı ve onu ikna etmek için yeterli değildi. Hâlâ sohbet ederek dışarı çıktık ve onu dinlerken birden zihnim o hafta okumuş olduğum Kutsal Kitap ayetleriyle dolmaya başladı. Sanki Kutsal Ruh Yuhanna İncili'nden birçok bölümü o an için önüme serdi ve sorduğu soruların çoğunu cevaplayabildim. Bu gerçek anlamda doğaüstü bir olaydı. Arkadaşım o gece Hıristiyan olmasa da, sadece birkaç ay sonra yaşamını İsa'ya verdi.

İsa ele verilmeden kısa süre önce, öğrencileriyle birçok önemli şey paylaştı. Söylediği her şeyi hatırlamalarını beklemek yerine, Kutsal Ruh'un her şeyi onlara hatırlatacağını bildirdi.

Ben daha aranızdayken size bunları söyledim. Ama Baba'nın benim adımla göndereceği Yardımcı, Kutsal Ruh, size her şeyi öğretecek, *bütün söylediklerimi size hatırlatacak*. (Yuhanna 14:25-26)

Kutsal Ruh, Kutsal Kitap'tan okuduğumuzu (ve bazen okumadıklarımızı) alır ve gerçekten ihtiyacımız olduğu anda bize hatırlatır. Eğer Tanrı'nın, Ruhu aracılığıyla söylediklerini anlayacaksak, o zaman önce Kutsal Kitap'ta ne söylediğini anlamamız gerekir.

İzlenimler

İzlenim bir kişi ya da durum hakkında hissettiğiniz, düşündüğünüz ya da bildiğiniz içsel bir sezgidir. İzlenim sözcüğünün teknik, temel tanımı dışsal etkiyle üretilen bir işareti ya da izi ima eder. Bence bu doğal tanım Tanrı bize bu şekilde konuştuğunda izlenimlerin nasıl işlediğini anlamamıza yardım eder. Bunun iyi bir tasviri kardaki ayak izi olabilir. Kar yağışının olduğu bir havada dışarıda yürürken ayağınızın her adımda karın içinde bıraktığı izleri bilirsiniz. Eğer yeterince dışarıdakalırsanız, ayak izinizin dakikalar içerisinde tekrar karla örtüldüğünü fark edersiniz. İşte izlenimler böyle olabilir. Tanrı'nın Ruhu eyleme geçmenizi, dua etmenizi ya da bir kimseyle bir şey paylaşmanızı istediği bir şeyle ilgili içinize bir iz bırakacaktır. Benim deneyimlerime göre, eğer o izle ilgili bir şeyi ilkin yapmazsanız, muhtemelen ayak izinin tekrar karla örtülmesi gibi böyle bir olayın olduğunu bile unutacaksınız.

Kutsal Kitap'ta "izlenim" sözcüğüne doğrudan bir gönderme yoktur. Bunun başlıca nedeni bu sözcüğün birçokları için alışılmış görünen çeşitli deneyimleri tanımlamak için kullanılmasıdır. Kutsal Kitap'ta intibayla ilgili bir örnek Elçilerin İşleri 27. bölümde bulunur. Elçi Pavlus bir süreden beri hapsedilmişti ve bu süreçte davasının Sezar'ın önünde görülmesini istedi. Temyiz başvurusundan kısa süre sonra, Pavlus itham edildiği suçlamalar için dava edilmek üzere bir tekneyle Roma'ya gönderildi. Yolculuk boyunca tekne fırtınalı sularla boğuştu ve Rab olacaklar hakkında Pavlus'a bir izlenim verdi.

> Epey vakit kaybetmiştik; oruç günü bile geçmişti. O mevsimde deniz yolculuğu tehlikeli olacaktı. Bu nedenle Pavlus onları uyardı: "Efendiler" dedi, "*Bu yolculuğun yalnız yük ve gemiye değil, canlarımıza da çok zarar ve ziyan getireceğini görüyorum*". Ama yüzbaşı, Pavlus'un söylediklerini dinleyeceğine, kaptanla gemi sahibinin sözüne uydu (Elç. 27:9-11)

İzlenimler çoğu zaman kolayca göz ardı edilebilecek birer içgüdü gibi görünür. Tanrı'nın bize söylediğini düşündüğümüz şeyleri ne kadar çok hayata geçirirsek, Kutsal Ruh'un izlenimlerinin doğruluğunu anlamak o kadar kolaylaşır. İzlenimlerin nasıl çalıştığını anlamaya başlamak eyleme geçmekle olur. Bazen henüz gördüğüm ya da düşündüğüm biriyle konuşmam ya da onu aramam gerektiğine dair güçlü bir hisse kapılıyorum. Bunlar hayatımda en sık aldığım izlenim türüdür. Nasıl ya da ne zaman geldiklerine bakmadan, Kutsal Ruh'a hassaslığımızı ilerletmek Tanrı'nın verdiği izlenimlerin inceliğini yakalamamıza yardım eder.

Düşüncelerimiz

Tanrı'nın bize konuşacağı bir başka önemli yol düşüncelerimiz aracılığıyladır. Bunun benim ve diğer birçokları için son derece sık olduğunu görüyorum. Örneğin, araba sürerim ve zihnimde bir düşünce uyanıverir: "John ne yapıyor?" Bu düşünce benim sesime çok benzer ve ilk başta uzun zamandır görmediğim biri hakkında rastgele bir düşünce olduğunu düşünürüm. Eğer çoğu kez John'u aramaya karar verirsem, telefon görüşmemiz, içinden geçtiği bir sıkıntı hakkında konuşup dua etmemiz nedeniyle son derece vakitli ve teşvik edici olur.

Tanrı hayatlarımızdaki herşeyle ilgilenir, hatta ufak tefek meselelerle bile. Anahtarlarımı, önemli bir aleti ya da telefonumu kaybettiğim ya da yanlış bir yere koyduğum ve tüm evi baştan aşağı ararken çıldırmış gibi dua etmeye başladığım durumların sayısını hatırlamıyorum. "Tanrım, lütfen anahtarlarımın yerini göster" diye

dua etmemin ardından çok geçmeden ne olur, tahmin edin. Evet, doğru! Anahtarlarımı ya da kayıp eşyayı son koyduğum yeri açığa çıkartan bir düşünce zihnimde canlanır. Tanrı fark edebileceğimizden çok daha fazla düşüncelerimize konuşur ve biz bu düşünceleri ve hatırlatmaları Rab'den istemeyi öğrendikçe O bunları çok pratik yollarla verecektir.

Kutsal Kitap düşüncelerimiz hakkında çok şey söyler. 1. Korintliler 2:16'da Elçi Pavlus şöyle der "Biz Mesih'in düşüncesine sahibiz."

Diğer bir deyişle, Ruh'tan doğduğumuzda, İsa gibi düşünmeye doğarız; daha sonra Tanrı'nın düşüncelerinin zihnimizin içinden sürekli akacağına inanmalıyız. Bu elbette düşündüğümüz her şeyin Tanrı'dan olduğu anlamına gelmez, ama Tanrı'nın zihinlerimize daimi erişimi olduğu ve düşüncelerimize fark edebileceğimizden daha düzenli konuşacağı anlamına gelir. Bu haliyle bizi çok önemli bir sonuca götürür: zihninize gelen her düşünce sizden kaynaklanmaz. Düşüncelerimizin çoğu sağlıklı ve düzgün işleyen bir beynin sonucu iken diğerleri Rab'den ve bazıları da muhtemelen kötü ruhlardandır. Şeytan'a fazla bir yer vermek istemiyorum, zira hepimiz hâlâ kendi benliğimizle uğraşmak durumundayız (Gal. 5:17). Ne var ki, zaman zaman Şeytani düşüncelerle karşılaşacağız ve o düşüncelerle, kendimizinkiler ve Rab'den gelenler arasındaki farkı ayırt edebilmemiz gerekir. Düşünceleri bu şekilde ayırt etmeyi öğrenmek gündelik hayatta Rab'den işitmeyi amaçlarken bize yardım edecektir.

Kutsal Kitap'ta belirli bağlamlarda "Tanrı'nın düşüncelerine" referans veren birçok pasaj vardır. Örneğin Mezmurlar'da Kral Davut Tanrı'nın bizimle ilgili düşüncelerinden söz eder:

> Ya RAB, Tanrım,
> Harikaların, *düşüncelerin ne çoktur bizim için;*
> *Sana eş koşulmaz!*
> *Duyurmak, anlatmak istesem yaptıklarını,*
> *Saymakla bitmez.* (Mez. 40:5)

Tanrı'dan işitmeyi amaçlarken, özellikle diğerleri için dua ettiğimizde Rab'be o kişi hakkında ne düşündüğünü sorabiliriz: "Rab, bu kişiyle ilgili düşüncelerin nedir?" Eğer Tanrı'nın her birimiz için saymakla bitmeyen harika düşünceleri varsa, birbirimizi teşvik etmek için düşüncelerini bizimle paylaşmasını istemeliyiz. Hem kendiniz hem de başkaları için Tanrı'nın düşüncelerini hoş karşılayıp kabul ettikçe, zihnimiz Mesih'in düşüncesini yansıtmaya başlayacaktır.

Görümler

Görümleri "Tanrı'nın bir şey ya da bir kimse hakkındaki yüreğini ortaya koymak için Kutsal Ruh tarafından verilen ruhsal görüşler" olarak tanımlayabiliriz. Kutsal Kitap hem Eski hem de Yeni Antlaşma'da birçok görüme referans verir. Görümler literal olabilir, yani görülen şey gerçekleşmiş ya da gerçekleşecek bir şeyi ifade edebilir (Elç. 16:9-10). Görümler ayrıca simgesel de olabilir, yani mesajı anlamak için Kutsal Ruh'tan bir yorum gerekebilir. (Elç. 10:9-16).

Genç bir Hıristiyanken, bir arkadaşım kilisesinde hafta ortasında düzenlenen bir dua toplantısına davet etti. Kiliseye biraz geç vardık ve tapınma sırasında salona sessizce girdik. Daha önce bu kilisede hiç bulunmamıştım, ama arkadaşım bana bu

kilisenin müthiş olduğunu ve pastörü gerçekten seveceğimi söyledi. Salonun arka sırasında aşina olduğumuz ilahileri diğerleriyle birlikte söylemeye başladık. Söylenen ilahileri İsa'ya tapınırken gözlerimi kapatacak kadar iyi biliyordum, ama bir süre sonra gözümü açtığımda olağanüstü bir olay gerçekleşti. Kendi gözlerimle tüm ibadet salonunun üzerini duman kaplamış olduğunu gördüm. O zaman görümleri anlamıyordum, bu yüzden o sırada bir görüm gördüğümü düşünmedim. Gerçekten duman görüp görmediğimden emin olmak için gözlerimi en azından üç kez açıp kapadım, ancak gözlerimi her açtığımda duman oradaydı. Yaklaşık bir dakika kadar sonra sonunda arkadaşıma dönerek "Sen de görüyor musun?" diye sordum. O ise şaşkınlıkla "Neyi?" diye sordu. Havayı işaret ederek ona baktığımda "Dumanı görüyor musun?" dedim. Bana sanki çıldırmışım gibi baktığında hissettiklerim doğrulandı ve birkaç dakika için bu deneyim sona erince merak içinde kalakaldım.

Görümler denen Tanrı'nın resimli diliyle ilk tanışmam böyle oldu. O zamana dek Tanrı'dan alınan görümler hakkında düşünmemiş, okumamış ya da bir vaaz işitmemiştim. Yaşadığım deneyimi takip eden birçok soru beni Kutsal Yazılar'a yönlendirdi ve görümler hakkında hayal ettiğimden çok daha fazlasını Kutsal Kitap'ta buldum. İlk olarak, Elçilerin İşleri Kitabı'nda Kutsal Ruh'un gelişiyle ilgili açıklama yapan Elçi Petrus Peygamber Yoel'den alıntı yapar:

> "Son günlerde, diyor Tanrı, Bütün insanların üzerine Ruhum'u dökeceğim. Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar. Gençleriniz görümler, Yaşlılarınız düşler görecek. O günler kadın erkek Kullarımın üzerine Ruhum'u dökeceğim, Onlar da peygamberlik edecekler." (Elç. 2:17-18)

Elçi Petrus'un hitap ettiği insanlar için görüm görmek kavram olarak yeni olmamasına rağmen, Eski Antlaşma'daki örneklere göre Kutsal Ruh'un döküleceği (ve böylece görüm ve düşler görecek) kişilerin yalnızca peygamberler, kâhinler ve krallar olduğuna inanırlardı. Bu nedenle Petrus, Yoel'den alıntı yaparak, şimdi tanık oldukları, ama ilk başta anlamadıkları bu olayı, yani Kutsal Ruh'un bütün insanlar üzerine döküleceğini açıklıyordu. Bundan ötürü, halkın da Ruh tarafından esinlenen aynı görüm ve düşleri görmesi daha normal olacaktı. Bu gerçekten müthiştir!

Dumanın arkadaşımın kilisesinin salonunu doldurduğunu gördüğüm bu görümde literal bir mesaj yoktu, bu yüzden benzer deneyimler bulmak için Kutsal Kitap'a baktım. 1. Krallar 8. bölümde Kral Süleyman İsrail halkının Rab için inşa ettiği tapınağı Rab'be adarken ansızın kâhinlerin bulunduğu tapınak bulutla doldu. Ayrıca Yeşaya 6. bölümde peygamber Rab'bin "tapınağının dumanla dolduğunu" gördü (Yşa. 6:4). Kutsal Yazılar'da duman ve hatta bulutla ilgili birçok referansa baktıktan sonra, bu olayın Rab'bin varlığını temsil edebileceğini düşündüm. Düşünceme göre, Rab'bin varlığıyla bu kilisede bu şekilde karşılaşmış olmam, Tanrı'nın bu kiliseyi evim yapmamı istediğini gösteriyordu ki, ben de öyle yaptım.

Görümlerle ilgili tartışmamız gereken son şey, genel olarak iki yolla görüm alabileceğinizdir. Birincisi içseldi. Genellikle dua sırasında, belki de gözleriniz kapalıyken, zihninizde resimler koleksiyonu ya da film gibi bir şeyin aktığını görürsünüz. Normalde aldığım görüm türü bu olup Kutsal Ruh'un içinizde yaşadığını düşündüğünüzde makuldür. Görüm alabileceğiniz ikinci yol dışsaldır ya da daha genel bir ifadeyle *açık görümdür*. Bu yolda Tanrı, ruhsal alemdeki şeyleri görmeniz için

fiziksel gözlerinizi açar. Arkadaşımın kilisesinde salonun dumanla dolduğunu gördüğümde açık görüm aldım. Açık görümlere verilen klasik bir örnek 2. Krallar 6. bölümde Elişa'nın uşağının gözlerinin açılıp ruhsal alemdeki melekler ordusunu görmesidir. Bir görüm gördüğüm zaman, bu deneyimin Tanrı'nın bir başka yoldan konuşmasına kıyasla beni daha çok etkilendiğini görürüm. Tanrı bunu bildiği için, sanırım bir şey hakkında gerçekten emin olmamı istediği zaman bana görümler veriyor. Bir resmin binlerce sözcük söylediği doğrudur ve görümlerin Tanrı'nın düşüncesini ve yüreğini çok güçlü biçimde aktarmasına minnettarım.

Düşler

Bilindik bir arama motoru kullanarak internet üzerinde düşler hakkında kitapları aratırsanız, insanlara uyudukları zaman neler olduğunu açıklamaya adanmış binlerce olmasa da yüzlerce kitap bulunduğunu keşfedersiniz. Bu kitapların çoğu düşleri yorumlamaya kalkışırken ne Tanrı'yı ne de Kutsal Kitap'ı dikkate alır. Dürüst olmak gerekirse, düşleri anlamak için çeşitli yaklaşımlar sağlayan kitaplara aşina değilim, İsa'ya iman eden birinin düş yaşamı hakkında her şeyi anlamaktan da uzağım. Düşlerle ilgili bakış açım ancak kendi deneyimlerimle ve Kutsal Yazılar'da okuduklarımla sınırlıdır. Gene de, birçok insanın tüm hayatlarının üçte birine yakın bir zamanı uykuda geçirdiklerinden söz etmek istiyorum. Bunu bir düşünün. Tanrı, bedenlerimizin dinlenmesi ve yeniden güç bulması için bir günün üçte biri süresince kapanacak şekilde tasarladı. Kutsal Yazılar ve deneyimler aracılığıyla, Tanrı bu zamanı bizimle iletişim kurmak için kullanmaya kararlı görünmektedir.

Düşler görümlere çok benzer, ancak elbette düş görürken uyanık değil, uykuda olursunuz. Hem görümler hem de düşler literal ya da simgesel olabilir, yani verilen mesajı anlamak için yorum gerektirebilir. Düzenli olarak düş gören, ancak bunların Tanrı'dan mı geldiğini yoksa uyku döngüsünün normal bir parçası mı olduğunu gene de anlamaya çalışan pek çok insanlar karşılaşırım. Ayrıca asla düş görmeyen ve bu yüzden gördükleri zaman bunu çok ciddiye alıp Tanrı'dan olduğunu düşünenlerle de karşılaşırım. Ben ikinci kategoriye giriyorum. Çoğu zaman düşlerini hatırlamayanların hâlâ zihinlerinde canlı bir düş ile uyandığında, Tanrı'nın konuşuyor olabileceğini düşünmeleri daha kolaydır.

Hayatımda sadece bir avuç kadar dikkate değer ve Tanrı vergisi düş görmüşümdür. Başka düşler de söz konusu olabilir, ancak emin olduklarım hiç kuşku Tanrı'dandır. 2004 yılının başlarında Kirkland, Washington'da küçük bir kilisede gençlik önderiydim. Bir gece düşümde akşam tapınması sırasında orta büyüklükte bir kilisenin arkasında oturuyordum. Tapınma henüz bitmişti ve pastörlerden biri kalkıp ilanları paylaşmaya başladı. Pastör ilanları bitirince o akşamın misafir konuşmacısını tanıtmaya başladı ve ayrıca konuşmacının kilisede yeni bir hizmetkâr olduğundan söz etti. Konuşmacıyı tanıtmaya başlayınca, esasen benden söz ettiğini fark ettim! Dizlerime baktım ve orada Kutsal Kitap ile karalanmış bazı notlar fark ettim. Neler olduğunun şoku içinde, kilisenin önüne doğru yürüdüm, Kutsal Kitap ile notlarımı kürsüye koyup boğazımı temizledim. Konuşmaya başladığımda tüm diyebildiğim "Tanrı sizi seviyor ve O'nunla zaman geçirmenizi istiyor. İstediği şey bu" oldu. Bunu

üçüncü kez söyledikten sonra, Kutsal Ruh'un güçlü varlığını hissettim ve her yerde insanlar Tanrı'ya içten bir sevgiyle ağlamaya ve tövbe etmeye başladılar. Görüntü çok görkemliydi!

Bu düşten sadece birkaç ay sonra, Kirkland'daki kilisemiz kapılarını kapatmaya ve diğer kiliselere dağılmaya karar verdi. Eşimle birlikte diğer kiliselere katılmaya çalıştık, ama o düşü aklımdan çıkaramıyordum. Birkaç ay sonra düşümde gördüğüm kiliseye yerleştik ve ailemi geçindirmek için emlakçılıkta bir kariyer edinmeyi amaçladım. Kilisede hizmet etmeye başladım, ama yaptığım iş zamanımın çoğunu alıyordu ve gördüğüm düşü bütünüyle unuttum. Yaklaşık yedi yıl sonra, kıdemli pastör bana kilisede bir pastörlük pozisyonu düşünüp düşünmeyeceğimi sordu. İlk başta tereddüt ettim, çünkü işimi seviyordum ve hatta *11. Saat* Hizmetleri'yle bir öğrenci yetiştirme hizmeti bile başlatmıştım. Ancak eşimle dua ettikten ve gördüğüm rüyayı değerlendirdikten sonra pozisyonu kabul ettim. Ve o günden bu yana yolculuğun tadını çıkarıyorum. Bu düşün gerçekleşmesi ilgili müthiş şey, Tanrı'nın doğru zamanda bana ne demeye çalıştığını anlamamdı. Tanrı, kiliseyi İsa ile daha yakın bir yürüyüşe teşvik etmem için çağrıldığımı bana açıklıyordu ve bunun hizmetimle ilgili olarak oldukça doğru olduğunu düşünüyorum.

Kutsal Yazılar'da Tanrı'nın bize düşler yoluyla konuştuğunu anlamamıza yardımcı olacak birkaç anahtar tema vardır. İlk olarak, düşler çoğu zaman *yönlendirici* olabilir, yani Tanrı'nın nereye gitmemizi ya da ne yapmamızı istediğini gösterir. Yönlendirici düşler Tanrı'dan aldığım düşlerin çoğunu karakterize eder. İsa'nın doğumundan kısa süre sonra, Tanrı Yusuf'a bir düşte görünerek Kral Hirodes'ten korunmak için onu nereye götüreceklerini söylemiştir.

> Yıldızbilimciler gittikten sonra Rab'bin bir meleği Yusuf'a rüyada görünerek, "Kalk!" dedi, "Çocukla annesini al, Mısır'a kaç. Ben sana haber verinceye dek orada kal. Çünkü Hirodes öldürmek için çocuğu aratacak." Böylece Yusuf kalktı, aynı gece çocukla annesini alıp Mısır'a doğru yola çıktı. Hirodes'in ölümüne dek orada kaldı. Bu, Rab'bin peygamber aracılığıyla bildirdiği şu söz yerine gelsin diye oldu: "Oğlumu Mısır'dan çağırdım." (Mat. 2:13-15)

Tanrı Yusuf'a ilk kez rüya aracılığıyla konuşmuyordu, o yüzden eğer Tanrı size bu şekilde konuşmayı seçerse bir yönlendirici düşler dizisi verebileceğini not etmemiz önemlidir.

İkinci olarak, Kutsal Yazılar'da düşler bazen *terbiye edicidir.* Terbiye edici bir düş size, Tanrı'yla ilişkinize ya da muhtemelen çevrenizdekilere zarar veren belirli bir günahı ya da yönelimi sürdürmenize engel olmak içindir. Eyüp Kitabı'nda *terbiye edici* rüyalarla ilgili ilginç bir bakış açısı görürüz.

> Çünkü insan anlamasa da,
> Tanrı şu ya da bu yolla konuşur.
> Rüyada, geceleyin görümde,
> İnsanları ağır uyku basınca,
> Yatakta yatarlarken,
> Kulaklarına konuşur,
> Uyarısıyla onları korkutur;
> Onları yaptıkları *kötülükten döndürmek*,
> Gururdan uzak tutmak,
> Canlarını çukurdan, Hayatlarını ölümden
> kurtarmak için. (Eyüp 33:14-18)

Bu pasaj Tanrı'nın bizi yıkımdan kurtarmak amacıyla bize talimat vermek, bizi mevcut seçimlerimizden geri döndürmek ve gururdan uzak tutmak için düşleri nasıl kullanabileceğini açıklar. Eğer diğer iletişim yöntemleri çalışmıyorsa, Tanrı bizi terbiye etmek için rüyaları kullanabilir. Birkaç kez Tanrı'dan açıkça uyarıldığım rüyalar aldım. Terbiye edilmek Tanrı'nın çocukları olarak gelişmemizin önemli bir parçası olup Tanrı'yla yürüyüşümüzde doğru yolda kalmamız için gereklidir.

Üçüncü olarak, Tanrı'nın bizim ya da bir başkasının hayatında gerçekleşecek bir olayı gösterdiği *peygamberliksel* düşler görebiliriz. Kutsal Yazılar'da, özellikle Eski Antlaşma'da Daniel ve Yusuf gibi kişilerin hayatlarında peygamberliksel düşlere örnekler vardır. Örneğin, Yaratılış 37. bölümde 17 yaşındaki Yusuf geleceğe dair iki düş gördü ve bunları babası ve kardeşleriyle paylaştı. Kardeşleri Yusuf'un düşleri nedeniyle ona gücendiler, çünkü düşlerinin yorumuna göre Yusuf yüksek bir konuma yükselecek ve onların onun önünde saygıyla eğileceklerdi. Belki de Yusuf bu düşleri kardeşleriyle paylaşırken sağduyulu olabilirdi, ama sonuçta düşler gerçekleşti ve Tanrı amacına ulaştı.

Bence Tanrı'nın peygamberliksel düşleri vermesinin sebebi peygamberlik sözlerini vermesininkiyle aynıdır. Tanrı'nın ne yapacağını önceden bilmemiz, her şeyin Tanrı'nın sözlerine karşı gibi göründüğü zamanlarda dua etmemize, hazırlanmamıza, umut ve cesaretle beklememize yol açar. Tanrı bana üyesi olacağım yerel kiliseyle ilgili bir peygamberliksel düş vererek son 10 yıldan beri güçlü ve kararlı durabilmem için beni cesaretlendirdi.

Öne sürdüğüm üç düş kategorisi Tanrı'nın verdiği tek tür düşler değildir, ama bunların Kutsal Kitap'ta en sık görülenler olduğunu fark ettim. Düşler hakkındaki tartışmayı kapatmadan önce bir uyarıda bulunmalıyım. Birçok insanın Tanrı'dan geldiğini hissettikleri bazı düşlerin ayrıntılarına ve belirsiz parçalarına fazlaca kafayı taktıklarına tanık oldum. Lütfen bana kulak verin—Tanrı karmaşık bir bulmacayı çözüp çözemeyeceğimizi görmek için bizimle bir tür kozmik oyun oynamaz. Bir düş açık değilse ve yoruma ihtiyaç varsa, sadece Tanrı'nın düşü yorumlayabileceğini anlamalıyız, çünkü ilk başta o düşü veren kendisidir. Hiç kimsenin Firavun'un rüyasını yorumlayamaması üzerine Yusuf'a başvurduklarında onlara şöyle dedi, "Ben yorumlayamam. Firavuna en uygun yorumu Tanrı yapacaktır" (Yar. 41:16). Yorum her zaman Tanrı'ya aittir; O'na sorduğumuzda bize ne demek istediğini açıklayacaktır. Eğer siz dua ederken Tanrı cevabı size açıklamazsa, bu konuda strese girmeyin; sadece sabırlı olun ve cevabı bekleyin.

İç Ses

Bazen Tanrı'nın yüreklerimize konuştuğunu işitiriz ve çoğunlukla düşünceler gibi olmaktan çok bize bir ses gibi gelir. Ele aldığımız gibi, Kutsal Ruh içimizde yaşar ve bu yüzden *içsel sesi*işitmemiz O'nun *duyulabilir sesinden* daha yaygın olacaktır. Başkalarının bu türden iletişimi Tanrı'nın "sakin hafif sesi" diye tabir ettiğini ya da insan vicdanının işlemesine bağladıklarını duymuş olabilirsiniz. Bense diğer terimler yerine Kutsal Ruh'un içsel sesi olarak tanımlamayı tercih ediyorum.

Tanrı bana bu şekilde konuştuğunda, genelde bir durumla ya da düşünmekte olduğum bir kişiyle ilgili olarak zihnimde net sözcükler, ifadeler ya da cümleler işitirim. Uzun bir yolda, sessiz bir dua zamanında ya da bazen biri için dua ederken Kutsal Ruh şuna benzer şeyler söyleyebilir, "Sam'a eğer bir sonraki adımı atarsa ona para sağlayacağımı söyle." Kutsal Ruh'un içsel sesi her zaman size hitap eder ve bu, işittiğinizin kendi düşünceleriniz değil, Tanrı olduğunu ayırt etmek için başlıca anahtardır. Genelde şunlara benzer şeyler duyarsınız "Ben'e söyle…," "Sözüm şöyle der…," "Mezmur 91'i oku," ve hatta "Seni seviyorum."

Bir akşam vakti ertesi gün konuşacağım bir kilise hizmeti için bir öğreti hazırlıyordum. Biraz cesaretim kırılmıştı, çünkü ilişki kurduğum bazı kişilerin bir süredir gizlice günah içinde yaşadıklarını keşfetmiştim. Bazı kötü koşullar aracılığıyla yaptıkları yanlış seçimlerin ortaya çıkması işleri daha da berbat hale getirdi. Hiç şüphesiz bu durum vaaz hazırlığımı ve dua zamanımı ilginçleştirdi. Rab'bi ciddiye almak ve çok geç olmadan günahlarımızla başa çıkmak hakkında bir vaaz yazmaya başladım. Vaazın çoğunda yanlış bir şey yoktu, ancak yazmaya devam ettikçe giderek daha az dengeli hale geldi. Vakit iyice geç olunca banyoya gidip dişlerimi fırçalamaya başladım. Hiçbir uyarı olmadan fırçalamanın tam ortasında Ruh'un içsel sesinin bana "Sen beni böyle mi deneyim ettin?" İşittiğim sesin Tanrı'ya ait olduğunu bilmek bir yana, bu soru ile bana tam olarak ne söylediğini de anladım. Kırık bir yürekle çabucak yanıtladım, "Hayır Rab, seni böyle deneyim etmedim." Kederli bir duruma gösterdiğim tepki Tanrı'nın tüm karakterini bir grup insana yanlış temsil edecek bir vaaz haline gelmek üzereydi. Görebileceğiniz gibi, benimle bu şekilde konuşmayı seçtiği için Kutsal Ruh'un içsel sesine çok minnettarım.

Duyulabilir Ses

Tanrı'nın dışarıdan duyulabilir sesini işittiğini iddia eden birçok kişinin tanıklığını okudum ve dinledim. Birçok doğaüstü şey deneyim etmiş olmama rağmen, Tanrı'nın duyulabilir sesini asla işitmedim. Ancak bazı insanların Tanrı'yı bu şekilde işittiğinden bir an olsun kuşku duymam. Arkadaşlarımdan biri gençliğinde intihar etmek üzereydi ve o karar anında Tanrı'nın duyulabilir sesini işitti ve sonuçta hayatını İsa'ya verdi. Buna benzeyen dehşetli durumlarda, genelde Tanrı'nın mesajında bir aciliyet vardır ve kişinin Tanrı'nın sesini inkâr edilemez biçimde işitmeye ihtiyacı olur.

Kutsal Kitap boyunca Tanrı'nın insanlara sesli olarak konuştuğuna dair örnekler vardır. İlk akla geleni 1. Samuel 3. bölümde geçer. Samuel henüz küçük bir çocukken Kâhin Eli'nin gözetimine bırakıldı ve Rab'bin tapınağında büyüdü. Bir gün Samuel tapınakta uyumak için yattığında, dıştan gelen bir sesin adını çağırdığını işitti. Genç Samuel bu sesin Kâhin Eli'ye ait olduğunu düşündü, çünkü henüz Rab'bin sesini işitmemişti. Bu olay Samuel'in Tanrı'yı işitmesinin başlangıcı oldu; daha sonra İsrail'de güçlü bir peygamber olacaktı.

İsa Şeria Irmağı'nda vaftiz olurken, çevredeki pek çok insan Tanrı'nın duyulabilir sesini işittiler (Luka 3:21-22). Elçi Pavlus iman etmeden önce, bir başka kente yolculuk ederken birden parlak bir ışık çevresini aydınlattı ve o ve yanındakiler

İsa'nın sesini işittiler (Elç. 9:3-7). Bütün bu örnekler tarih içerisinde önemli anlar olmakla birlikte, günümüzdeki deneyimler de aynı ciddiyet düzeyini taşırlar. Tanrı size dışarıdan duyulabilir bir sesle konuşursa, gerçekten dikkatinizi çekmek istiyor demektir!

Melekler

Sadece kısa bir Kutsal Kitap çalışması bile meleklerin Tanrı'nın planında oynadıkları büyük rolü ortaya koymaktadır. Çoğu zaman, "melek" sözcüğünün literal anlamı fiiliyatta "haberci"[13]anlamına gelir. Kutsal Kitap'ın başından sonuna dek, Tanrı'nın melekleri insanlara Rab'den mesajlar getirirler. Bana öyle geliyor ki, bir melekten mesaj almak çok ciddi bir şeydir. Birçok insan bu şekilde mesajlar almanın eski çağlarda gerçekleştiğini kabul etmesine rağmen, bir nedenden ötürü, günümüzde bunun hâlâ devam ettiği genel olarak kabul görmez.

Bu deneyimi İbrahim, Yakup, Musa, Gidyon, İlyas, Meryem, Yusuf ve diğer birçok kişi yaşadılar. Elçilerin İşleri Kitabı'nı okurken, aynı yöntemin günümüzde hâlâ geçerli olduğuna inanmamıza yol açan birçok melek etkinliği görürüz (örn., Elç. 8:26-27). Melekler Tanrı'nın hizmetkârları ve habercileri olarak hâlâ insani meselelere müdahil olurlar ve kimi zaman onların farkına varabilir kimi zaman da varamayız (İbr. 13:2).

Rab'le karşılaştığım bütün deneyimlerimi tartışmamakla ilgili bir karar verdim, ancak meleklerle kişisel deneyimim bulunduğuna değineceğim. Şu ana dek altı kez melek etkinlikleriyle doğrudan karşılaştım. Bu karşılaşmaların çoğu açık birer görüm gibi olmakla birlikte daha güçlü ve elbette daha etkiliydi. Bu deneyimi ilk kez yaşadığım zaman, yerel kilisemdeki insanlara bunları paylaşmaya başladım. Ancak heyecan ve ilgi yerine, kuşku ve şüphecilikle karşılaştım. Aldığım bu tepkiden ötürü cesaretimin kırıldığını söylememe gerek yok, ancak böyle bir şüpheciliğin Kutsal Kitap perspektifinden değil, tecrübe eksikliğinden ileri geldiğini anladım. Eğer Kutsal Kitap'ın doğru olduğuna gerçekten inanıyorsak, meleklerin gerçekliği hakkında bir sorunumuz olmamalıdır.

Kimden ya da nereden gelirse gelsin, her mesajın kaynağını Kutsal Kitap'a göre sınamanın önemini özellikle vurgulamak isterim. Kutsal Kitap hayatlarımız için nihai otoritedir ve düşmanımız bizi yanlış bir yola sokmayı her şeyden çok arzulamaktadır. "Buna şaşmamalı. Şeytan da kendisine ışık meleği süsü verir" (2Ko. 11:14). Tanrı'dan işitmeyi ve yolumuza çıkan her şeyi doğru biçimde ayırt etmeyi amaçlarken, Tanrı'nın habercilerinin de farkında olalım, çünkü onlar Tanrı'nın amaçları için bizimle birlikte özel bir role sahiptirler.

Diğer İnsanlar

Meleklerin ziyareti hariç, şu ana dek ele aldığımız bütün iletişim türleri Tanrı'nın doğrudan bize konuşmasıyla ilgilidir. Tanrı'yla devamlı ve doğrudan bir iletişimi mümkün kılacak bir ilişki geliştirmek son derece önemli olmakla birlikte, Tanrı'nın diğer insanları hayatımızla ilgili konuşmak için kullandığını göz ardı edemeyiz. Birbirimize karşı bağımlılık ve sorumluluk bakımından geliştikçe, Tanrı'nın bize öğüt vermek için başkalarının güvenilir seslerini sıkça kullandığını görürüz. Başka insanların hayatlarımız hakkında konuşmasına izin vermediğimizde, çoğu kez bu

Tanrı'nın bize konuşmasına izin vermediğimizin bir işaretidir. Herkes diğerlerinin söylediği sözleri Kutsal Yazılar ışığında değerlendirmekle sorumlu olmakla birlikte, Kutsal Ruh'un diğer imanlılarda da yaşadığını ve bazen onlar aracılığıyla da konuşmayı seçeceğini hatırlamalıyız.

Muhtemelen Tanrı'nın bize konuşmak için insanları kullanacağı sayısız yol vardır, ama sıklıkla gördüklerimiz çok az sayıdadır. İlk olarak, Tanrı'nın başkaları aracılığıyla konuştuğunu Kutsal Kitap'ı *öğretirlerken* işitiriz. Hiç bir kilisede vaaz işittikten sonra belirli bir konuda yeni bir anlayışla oradan ayrıldığınız oldu mu? Bu durum pek çok kez başıma geldi. Ne oldu? Almaya hazır olduğunuz için, birisi Kutsal Kitap'tan öğretirken Kutsal Ruh size belli bir anlayış aktardı. Bir kimse Tanrı'ya gerçekten bağlıysa, Kutsal Ruh'un öğretmen armağanını kullanırlarken diğerlerine ruhsal yaşam aktarırlar (1 Pe. 4:11; Rom. 12:7).

Başkaları aracılığıyla Tanrı'yı sıkça duyduğumuz ikinci yol *danışmaktır*. Arkadaşlara ya da pastörlere danışırken Tanrı'nın onlar aracılığıyla bana tam olarak duymam gerekenleri söylediği anların sayısını hatırlamıyorum. Bir süredir kullandığım teşvik edici bir ayet Özdeyişler 24:6'dır: "Savaşmak için yöntem, Zafer kazanmak için birçok *danışman*gerekli." Tanrı'dan korkan kişilere, özellikle de duygusal olarak tükendiğiniz konularla (çocuk büyümek, evlilik, iş değişimi, hizmete katılma vs.) ilgili olarak danışmakta bilgelik vardır.

Başkalarının aracılığıyla Tanrı'nın konuştuğunu işittiğimiz üçüncü yol *kişisel peygamberliklerdir.* Peygamberlik Yeni Antlaşma kilisesinde hem bir armağan hem de bir işlevdir (Elç. 2:17-21). 2003 yılında bir kilise ibadeti sırasında peygamberlik armağanı olan bir kişi beni bir kenara çekip kitaplar yazacağımı söyledi! "Kitaplar mı yazacağım?" diye düşündüm! Daha önce bir günlük bile tutmamıştım! Yazmanın her zaman yazar olmayı düşlemiş tutkulu bir azınlığın işi olduğunu düşünürdüm. O gün bana söylenen sözü pek anlamış olsam da, sonraki aylar boyunca bu fikri üzerimden atamadım ve azar azar yazmaya başladım. Şimdi, geçen on yılın ardından yazmanın disiplini ve sevinci olmadan hayatım nasıl olurdu hayal edemiyorum. Yeni Antlaşma peygamberlikleri birbirimize hizmet ederken Tanrı'nın kilisesinin ruhça gelişmesi, cesaret ve teselli bulması içindir (1Ko. 14:3).

Son Söz

Tanrı'nın bizimle iletişim kurabileceği dokuz farklı yola bakmamızın ardından, bunların bazılarını kişisel olarak asla deneyim edemeyebileceğimiz umarım anlaşılmıştır. Önemli olan Tanrı'yı işitmektir, bu yüzden bunun hangi yolla gerçekleştiği o kadar önemli değildir. Belki "Tanrı neden bu kadar farklı yollarla konuşuyor?" diye merak edebilirsiniz. Bu harika bir soru ve cevabı bütünüyle biliyormuş gibi yapmayacağım. Bu soruyu bir gün Rab'be sordum ve cevap olarak bir görüm aldım. Bu görümde birinin bahçesine farklı türde tohumlar ektiğini gördüm. Bu kişi farklı türdeki tohumları ektikçe (çilek, marul, havuç vs.), tohumlar aniden tam büyüyüp olgunlaştılar. Görümden uyandığımda, Tanrı'nın iletişim kurduğu zaman, farklı sonuçlar (meyveler) elde etmek için sözünü farklı yollarla (tohumlar) ektiğini

anladım. Bu yüzden, Tanrı'nın hem ne işitmeye ihtiyacım olduğunu hem de onu *nasıl* işitmeye ihtiyacım olduğunu bildiğine güvenmeyi öğrendim.

4. Bölüm Tekrar Soruları

1. Tanrı'yı en sık hangi yol (yollar) aracılığıyla işitirsiniz ya da işittiniz?
2. Tanrı'nın iletişim kurduğu diğer yollara açık mı yoksa kapalı mı olduğunuzu düşünüyorsunuz?
3. Tanrı'nın size konuşmasını hangi yoldan işitmeyi tercih edersiniz? Neden bu yolu tercih ederdiniz?
4. Bu bölümde sizi en çok ne teşvik etti ve bunu hayatınızda nasıl uygulayacaksınız?

5. TANRI'NIN NEDEN KONUŞTUĞUNU ANLAMAK

Hıristiyan hayatımın büyük bir bölümünde Tanrı'nın benimle sadece bana ne yapacağımı söylemek için konuştuğunu düşündüm. Tanrı'nın günümüzde hâlâ konuştuğuna inanan bazıları ayrıca "Tanrı işitilmek için konuşmaz; itaat edilmek için konuşur" sözüne inanırlar. Elbette bu ifadenin gerçeği *içerdiğine* kesinlikle inanıyorum, ancak tüm gerçek bundan ibaret değil, Tanrım bize yardım et!

Tanrı'nın bize konuşmasının ardında yatan *neden*, gökten uygun adım buyrukları almaktan çok daha büyüktür. Kesinlikle Tanrı'nın sadece işitmemizi istediği için söylediği şeyler vardır. Örneğin, "Seni seviyorum," "Seni terk etmem," ya da "Aferin." İyi bir babanın çocuklarıyla ilgili yorumları böyle olacaktır ve İsa bize Tanrı'nın İyi bir Baba olduğunu öğretmiştir (Mat. 7:11). Bir baba olarak, ben de sık sık çocuklarıma kimliklerini doğrulayan, sevgimi belirten ve seçimlerini öven sözler söylerim.

Özetle, Tanrı'nın bize konuşmak için birçok farklı sebebi vardır ve tartışmamızda ve Tanrı'nın sesini işitmekle ilgili anlayışımızda ilerledikçe bunları anlamamız gerekir. Bazılarınız için bu bölüm gerekli görünmeyebilir, ama Tanrı'nın söyleyebileceği şeyleri kaçırmamak için Tanrı'nın neden konuştuğunu anlama konusunda gelişmeye ihtiyacı olan çok insan vardır.

Bendeniz kişisel olarak kardeşimin ve karısının çocuklarını Rab'be adamalarına tanıklık ettikten sonra "Tanrı sadece itaat edilmek için konuşur" düşüncesini bırakıp "Tanrı birçok sebepten konuşur" düşüncesine geçiş yaptım. Pastör kardeşim ve ailesi için dua etti ve ardından kilisenin öğrenmekte olduğu konuyla bağlantılı bir vaaza başladı. Vaazının orta yerinde pastör, kardeşimin çocuklarını Rab'be adamasını örnek göstererek Tanrı'yla ilgili bir tasvir yaptı. Pastör kardeşime şöyle dedi, "Genç adam, Rab sana *teşekkür ediyor*ve çocuklarını O'na adadığın için seni takdir ettiğini bilmeni istiyor. Bunu yapmak zorunda değildin, ama yaptığın için Rab seni bereketleyecek!"

Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum, "Tanrı *teşekkür ederim* mi demek istemiş?" Eve dönerken ve ertesi hafta boyunca pastörün bu sözleri yüreğimde takılı kaldı. Tanrı

gerçekte nasıl bir Baba olduğunu bana gösteriyordu. Elbette, bazılarının şöyle dediğini görebiliyorum, “Tanrı kimseye teşekkür ederim demez; bu Kutsal Kitap’a aykırı bir zırvadır.” Tamam, Tanrı’nın hiçbirimize ihtiyacı yok ve O kendi kimliği içinde bütünüyle emniyettedir, ama bu, bize teşvik edici sözler söylemeyeceği ya da kararlarımızdan gurur duyduğunu göstermeyeceği anlamına gelmez.

Bu deneyim Tanrı’nın bize pek çok sebepten ötürü konuştuğu düşüncesine gözlerimi açtı. O zamandan beri, Tanrı’nın sesini yalnızca Tanrı’nın yapmalarını istediği o “şey” için işitmeyi amaçlayan birçok insanla karşılaştım; bu insanlar çoğunlukla Tanrı’nın onlara sürekli söylediği diğer birçok şey pahasına bunu arıyorlar. Tanrı’yı işitmek istediğimiz garip bir durumda sıkışıp kaldığımızda isteklerimize cevap vermediği için Tanrı’nın zaten söylediği şeyleri kaçırmamız kolaydır. Tanrı size hayatınızı değiştirecek bir sonraki olay hakkında konuşmayabilir, ama size yüreğiniz, arkadaşlarınız, hatta belki de kendisi hakkında kolaylıkla konuşabilir.

Yirmi bir yaşındayken kilisemde bir akşam ibadetine katıldığım sırada Rab bana aniden çok açıkça konuştu: “Senin Kirkland’daki bir kiliseyle ilgili birine yardım etmeni istiyorum.” “Ne? Kirkland mı? Bu gerçekten sen misin, Rab?” Bu ve benzeri düşünceler zihnimi kurcalayıp durdu. Söz o kadar netti ki, Tanrı olmalıydı, ama bu sözle ilgilş ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kirkland o dönemde yaşadığım yere yaklaşık 25 dakikalık bir mesafede bulunan bir kentti. Kirkland’da bilinmeyen bir kiliseye taşınmayı aklımın ucundan bile geçiremiyordum.

Sadece birkaç ay sonra, bir başka akşam ibadetinde pastörümüz Kirkland Kenti’nde bir kilise kurmak isteyen bir kişiyi tanıttı. Size yalan söylemeyeceğim; biraz terlemeye başladım. Birkaç ay önce işitmiş olduğum bir sözü kolayca omzumdan silkip atabilirdim, ama şimdi karşıma bir bağlantı çıkmıştı ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

İbadetin ardından adamın yanına giderek kendimi tanıttım ve şöyle dedim, “Selam, adım Ben. Beni tanımadığınızı biliyorum, ama Tanrı bana Kirkland’daki kilisesinize yardım etmemi söyledi.” Adam bana, “Bu harika, önümüzdeki Pazar sabah saat 7:00’de kilisemize gelebilirsin” dedi ve ben de öyle yaptım. Sonraki birkaç yılı Kirkland Kenti’nde kurulan bu kilisedeki harika insanlarla birlikte hizmet ederek geçirdim.

Kilisede geçirdiğim zaman boyunca, pastörümden danışmanlık aldım, topluluğumuzdaki birçok kişi ile arkadaşlık yaptım ve çeşitli hizmet görevlerinde önderlik etmek için tonlarca fırsat yakaladım. Asla unutmayacağım bir deneyim oldu. Bu süre zarfında, Tanrı bize kiliseyle ilgili birçok peygamberlik sözleri verdi. Kilisenin büyüyeceğine, gelişeceğine ve Kirkland Kenti’ni değiştireceğine yürekten inanıyordum, ama bu gerçekleşmedi. Kilise sayısal olarak büyümedi, hatta bazı bakımlardan başladığımız noktaya göre küçüldü.

Kilisenin kuruluşundan üç yıl kadar sonra çekirdek önderlik takımı dua etti ve Rab’bin kiliseyi kapatmamızı istediğini hissetti. Birkça hafta sonra harika kilisemiz kapılarını kapattı ve her birimiz çeşitli topluluklara dağıldık. Bu karar özellikle kilise

için her şeyini vermiş olan pastörlerimiz için çok zordu. Hepimiz şu soruyla baş başa kalmıştık, "Tanrım, en sonunda kapatacağımız bütün bu işleri bize niye yaptırdın?"

İlk olarak, farklı yerlere, farklı kiliselere ve farklı hayatlara taşındık. Zamanla, Tanrı'nın sadece üç yıl sonra kapatacağı bir kiliseye neden yardım etmemi istediğini ve pastörlerime en başta Kirkland'da bir kilise başlatmalarını neden söylediğini merak etmeye başladım. Tanrı'nın bütün bunları, bizi kullanarak Kirkland'a bir uyanış getirmek ve insanların kurtulduğunu, yenilendiğini ve İsa'yı sevdiğini görmek için yaptığını düşünmüştüm.

Tanrı'nın her birimize bu kilisenin kuruluşuna yardım etmemizi söylemesinin sebeplerini bilmiyorum, ama şimdi Tanrı'nın bu deneyim yoluyla benim için ne istediğini biliyorum. Komik olan şey, Tanrı'nın amacının kente uyanış getirecek bir işin parçası olmamla ya da benim etkimle bir ilgisi olmamasıydı. Kişisel olarak bu deneyim harika bir aileden danışmanlık almam, tam zamanlı hizmete hazırlanmam, önümdeki ihtiyaçlara yardım etmem ve ne olursa olsun Tanrı'ya güvenmemle ilgiliydi. Tanrı bana bu kiliseye gitmemle ilgili konuştuğunda, ilk başta bunun etki bırakmam için Tanrı'ya itaat etmemle ilgili olduğunu düşündüm, ama sonra kişisel gelişimim için Tanrı'ya güvenmemle ilgili olduğunu öğrendim.

Yolculuğum, Tanrı'nın bize sadece ne yapacağımızı söylemek için konuşmadığını anlamama yardımcı oldu. Bize ne yapacağımızı söylüyor gibi görünse bile, Tanrı'nın aklında bizim beklediğimizden tamamen farklı amaçlar olabilir. Tanrı'nın bize konuşmasının ardında yatan tüm sebepleri bilmeyebiliriz, ama Tanrı'nın size neden konuştuğuyla ilgili daha geniş bir bakış açısı geliştirmek önemlidir. Tanrı zaman içinde, O'nun sesini işitmeye ve yol boyunca neyi neden konuştuğunu anlamaya uğraşırken deneyimler yoluyla bu bakış açısını içimizde geliştirir. Genelde, bu yolculuk Tanrı'nın sesini işitmeye yönelik daha derin bir anlayış ve takdir kazandırdı.

Tanrı Kendisini Tanıtır

Tanrı'nın bize konuşmasının ilk ve en önemli nedeni kendisini tanıtmaktır. Tanrı'nın şaşılası sıfatlarından biri de her şeyi bilmesidir ve bu, Tanrı'nın geçmişimiz, şimdimiz ve geleceğimiz dahil bizimle ilgili her şeyi bildiği anlamına gelir. Daha da ileri giderek Tanrı'nın bizi kendimizden çok daha fazla tanıdığını söyleyebiliriz. Kutsal Yazılar'da Tanrı'nın her şeyi bilmesiyle ilgili birçok örnek bulunur, ama en bilindiklerinden birisi Peygamber Yeremya'nın aldığı çağrıdır.

> RAB bana şöyle seslendi: "Ana rahminde sana biçim vermeden önce tanıdım seni. Doğmadan önce seni ayırdım, Uluslara peygamber atadım." (Yer. 1:4-5)

Yeremya Tanrı'nın bu çağrısını aldığında henüz bir delikanlıydı. Esasen, Rab Yeremya'yı gençliğinde uluslara bir peygamber olması için çağırdı. Bu pasajda Rab, Yeremya için aldığı çağrı yeni olsa da, kendisinin bunu baştan beri bildiğini açıklar. Tanrı Yeremya'yı henüz doğmadan önce tanıyordu ve daha ismi koyulmamışken onu ayırmıştı. Bu pasaj Tanrı'nın hayatlarımız ve geleceklerimizle ilgili bilgisinin ne kadar engin olduğunu göstermektedir.

Kral Davut Tanrı'nın sınırsız bilgisini yansıtan bir mezmur dile getirir.

> Ya RAB, sınayıp tanıdın beni. Oturup kalkışımı bilirsin, Niyetimi uzaktan anlarsın. Gittiğim yolu, yattığım yeri inceden inceye elersin, Bütün yaptıklarımdan haberin var. Daha sözü ağzıma almadan,

Söyleyeceğim her şeyi bilirsin, ya RAB. Beni çepeçevre kuşattın, Elini üzerime koydun. Kaldıramam böylesi bir bilgiyi, Başa çıkamam, erişemem. (Mez. 139:1-6)

Tanrı'nın sizi ne kadar derinden tanıdığını kavrayabilir misiniz? Tanrı bedeninizi oluşturan her hücreyi, başınızdaki bütün saçları, konuşacağınız her sözcüğü, yaşayacağınız her yeri, doğuracağınız her çocuğu ve karşılaşacağınız her zorluğu yakından bilir. Dostlar, Tanrı bizleri o kadar derinden tanır ki, bunu tasavvur etmeye çalışırken "Kaldıramam böylesi bir bilgiyi" diyen Kral Davut gibi, bir anda şaşkına döneriz (Mez. 139:6).

Tanrı bizi tanır, ama bir şey hâlâ eksiktir; biz O'nu tanımıyoruz. Gerçek şu ki, bizler asla Tanrı'yı O'nun bizi tanıdığı miktarda tanımayacağız, çünkü bu mümkün değildir. Ne var ki, Tanrı gene de kendisini bize tanıtmak ister ve bunu esasen bize konuşarak yapar. Açık olalım: burada bir kitap bilgisinden değil, sadece ilişkisel deneyim yoluyla paylaşılabilen gerçek kişisel bilgiden söz ediyoruz. Tanrı bizi O'nu*tanıyalım* diye yarattı, sadece O'nun hakkında bilgi sahibi olalım diye değil.

Mısır'dan Çıkış Kitabı'nda Tanrı, İsrail halkını kölelikten kurtarmak ve onları bereket diyarına götürmek için Musa adındaki bir adamı kullandı. Vaat edilmiş diyara girmelerinden önce İsrail halkı çölde uzun yıllar geçirdi ve bu zaman boyunca Tanrı'nın gerçekte kim olduğuyla ilgili vahiy almalarına yardımcı olacak zorlu engellerle karşılaştılar.

Kişisel düşünceme göre çöl deneyimleri Tanrı'nın kendisini Musa'ya ve İsrail halkına tanıtma arzuyla yakından ilgiliydi, çünkü O'nu daha önceden tanımamışlardı. Musa, Tanrı'yla paylaştığı sıradışı iletişim sayesinde O'nunla özel bir ilişki içindeydi. "RAB Musa'yla iki arkadaş gibi yüz yüze konuşurdu…" (Çık. 33:11). Tanrı kendisini Musa'ya o çağda başka hiç kimseye yapmadığı eşsiz bir şekilde açıkladı. Bu türden bir ilişki Musa'nın yüreğinde Tanrı'yı daha da fazla tanıma arzusunu ateşledi.

Musa RAB'be şöyle dedi: "Bana, 'Bu halka öncülük et' diyorsun, ama kimi benimle göndereceğini söylemedin. Bana, 'Seni adınla tanıyorum, senden hoşnudum' demiştin. Eğer benden hoşnutsan, lütfen şimdi bana yollarını göster ki, seni daha iyi tanıyıp hoşnut etmeye devam edeyim. Unutma, bu ulus senin halkındır." (Çık. 33:12-13)

Bu ayetlerde Musa, Tanrı'ya "Beni ve yollarımı tanıyorsun, o zaman ben de *seni*ve *yollarını*tanıyayım" demektedir. Musa bir süre Tanrı ile yürüdükten ve O'nun sesini işitme ayrıcalığına kavuştuktan sonra, Tanrı'yı daha iyi tanımak istedi. Tanrı'yı tanımak bir insanın en derin arzusudur. Tanrı, kendisini tanıtmak için yaşamımız boyunca bize çeşitli yollardan konuşacaktır.

Bu yüzden çoğu kez Tanrı'yı, o ya da bu şekilde bize kilisede öğretilenlere ya da başkalarının örneklerine dayanarak tanıdığımızı düşünürüz. Tanrı bize konuştuğunda, karakterini ve bize olan sevgisini açıklar. Böylece birçok önyargımız ortadan kalkar ve O'na olan sevgimiz büyür.

Tanrı Amacımızı Planında Açıklar

Tanrı'nın herkesi, özellikle de İsa'ya iman edip Müjde'nin ortaklığında O'nunla yürüyenleri içine alan bir planı vardır. Ele aldığımız gibi, Tanrı insanlıkla ilgili gözler önüne serilen planında her birimizin rolünü içinde saklayan geleceğimiz de dahil olmak üzere her şeyi bilir. Bu doğru, Tanrı'nın günümüzde yaptıkları içinde önemli bir role sahipsiniz ve özel olarak size verdiği görevlerin farkında olmanızı istiyor.

Tanrı’nın bu hayatta ne yapmamızı istediğini nasıl biliriz? Genel olarak konuşmak gerekirse, Tanrı’nın isteğini Kutsal Yazılar’a dayanarak biliriz. Ancak, değindiğimiz çeşitli yollarla bize konuştuğu zaman Tanrı’nın bizi yapmaya çağırdığı belirli şeylerin farkına varırız. Örneğin, kitap yazacağıma ilişkin bir peygamberlik sözü aldım. Tanrı’yla zaman geçirdikçe, aynı sözü yüreğimde tasdikledi. Benim için, Mesih’in Bedeni’ni donatmak amacıyla kitaplar yazmak Tanrı’nın beni çağırdığı belirli işlerden biridir.

İsrail için çok zor bir dönemin başlangıcında, Peygamber Yeremya ulus için bizim için de geçerli olan bir peygamberlik sözü aktardı. “’Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum" diyor RAB. "Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar’” (Yer. 29:11). İsrail halkının bu sözü aldığı zamanki durumuna bakmaksızın, Tanrı neler olacağını ve planı içerisinde İsrail halkının hâlâ bir amacı olduğunu biliyordu.

Tanrı planı bilir ve şu an durum nasıl gözükürse gözüksün, Tanrı’nın hayatlarımızdaki isteğini ve planını gerçekleştirmesi için O’nunla ortaklık yaptıkça bize söyleyeceği umutlu sözleri vardır. Durumumuza bakıldığında Tanrı’nın bizim için büyük bir planı yokmuş gibi görünebilir, ama vardır! Tanrı size ne yapmanızı söyledi? Gerçekleştirmeniz gereken Tanrı’nın amaçları nedir? Başkalarının dediklerine ya da kendi kendinize söylediklerinize bakmaksızın, Tanrı’nın bu hayatta yapmanızı istediği size özel şeyler vardır! Rab’bin insanlara kendi başlarına başarabileceklerinden çok daha büyük, kendilerini aşan şeyler söylemekten kaçınmadığını fark ettim. Görevimiz Rab’bi sorgulamak değil, , O’nu işitmek ve her ne söylerse söylesin O’na inanmaktır!

Tanrı bizi yapmaya çağırdığı şeyler hakkında bilgisiz kalmamızı istemez, ancak bazen öyleyizdir. Sanırım Tanrı’nın planı dahilinde amaçlarımızı bilmememizin nedeni çoğu kez O’na ayrıntıları sormamamızdır. Bir süre önce dua ediyordum ve Rab’be neye odaklanmamı istediğini soruyordum. Rab bana hizmetimizle ilgili sesli ve görsel kaynakların önemi hakkında konuştu. Bunu daha önce ne düşünmüştüm ne de nasıl yapacağımı biliyordum. Yine de, Tanrı, beni dünyanın hiç ziyaret etmediğim bölgelerinde öğrenciler edinmeye çağırmıştı. Bunun *nasıl* olacağı hakkında bana konuştu ve ben sadece O’nun yönlendirişini izledim. Böylece, bütün öğretilerimizi ve ilgili materyallerimizi kaydetmeye başladık. Bugün 150 kişinin katıldığı bir sınıfa ders verebilirim, ama Rab’bin yönlendirişiyle sesli ve görsel kaynakları devreye soktuğumuz için, tüm dünyadan bu sayının on ya da yirmi katı kadarlık bir öğrenci grubu internet üzerinden bizi izliyor ve dinliyor.

Elçi Pavlus Efesliler Kilisesi’ne yazdığı zaman, Tanrı’nın gözünde ne kadar olağanüstü olduklarını bilmelerini istedi:

> İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı’nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir. Çünkü biz Tanrı’nın yapıtıyız, O’nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa’da yaratıldık. (Ef. 2:8-10)

Tanrı’nın lütfuyla, daha biz doğmadan önce O’nun önceden bildiği ve hazırladığı önemli işleri yapmak üzere çağrıldık. Görevimiz Tanrı’yla yürümek ve bizi söylediği şeyleri yapmaktır, öyle ki, halihazırda planlarını yaptığı belirli görevleri benimseyebilelim.

Yalnızca Tanrı resmin bütününü bilir ve bize genellikle her defasında resmin bir parçasını vermeyi seçer. Daha önce hiç bir tür "puzzle" bulmacası yaptınız mı? "Puzzle" bulmacaların hayranı olmamakla birlikte, çocukluk yıllarında birkaç tanesini yapmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Tamamlandığında nasıl görüneceğini gösteren bir resim olmadan, yirmi bin parçalık bir "puzzle" üzerinde çalışmanın nasıl olacağını merak ediyorum. Eminim, amaçsız olacaktır! Hayat işte o puzzle gibidir ve sadece Tanrı en sonunda resmin nasıl görüneceğini bilmektedir. Yaşam yolculuğunda hangi parçaları yerine koyacağımızı bilmek için O'nu işitmeye ve zamanla tüm resim bir araya gelirken O'na güvenmeye ihtiyacımız vardır. Gerçekte bu O'nun planıdır, ama bu planın içinde bir amaca sahip olmak ayrıcalığımızdır ve Tanrı ne söylüyorsa işitip yerine getirme sorumluluğumuz vardır.

Tanrı Bizi Dar Yola Geri Getirir

Tanrı'nın bize konuşmasının bir diğer nedeni bir şeyi düzeltmektir. Ne yazık ki, birçok kişi düzeltilmenin kötü bir şey olduğunu düşünür. Bu düşünce gerçek olmaktan çok uzaktır. Dar yolda devam etmek ve sonunda çukura düşmemek için Tanrı'nın terbiye eden sesine ihtiyacımız vardır. Rab'bin bana terbiye edici bir söz söyleyerek beni gerçek anlamda yıllar sürecek zorluklar, sıkıntılar ve gereksiz çekişmelerden kaç kez kurtardığını anlatamam.

Konuştuğumuz gibi, Mesih'e iman ettiğimizde yaşam istikametimiz yeni bir önderliğin altına girer. İsa'nın izleyicileri oluruz ve artık ne kendimizi ne de bir başkasını izleriz. Ancak sadece İsa'ya "evet" dediğimiz için, diğer bütün seslerin yok olup gitmediğini çabucak fark ederiz. Bazen bedenin eğilimlerini izleyip günah işleriz ve hatalı kararlar veririz, ama hamdolsun, sadık olan Tanrı bizi yaşam yoluna geri getirir ve yıkıcı kalıplara takılıp kalmayız.

Tanrı bizi terbiye eder, çünkü bizi sever ve yaşamlarımız için en iyisini ister. Ne zaman Tanrı düşüncelerimizi ya da eylemlerimizi düzeltmek için gerçeği işaret ederse, onu açık kollarla karşılamalıyız. "Düzeltme" ya da "terbiye" sözcüğü basit olarak tekrar yola getirmek, yolları düzgünleştirmek, azarlamak ya da hatayı işaret etmek anlamındadır. Yeniden doğmamıza ve Tanrı'nın Ruhu'yla yenilenmemize rağmen, düşüncelerimiz henüz tümüyle yenilenmemiştir (Rom. 12:1-2); dolayısıyla, yaptığımız tüm seçimler Tanrı'dan değildir. Bu yüzden, düşündüklerimizin ya da yaptıklarımızın aksine bize doğru yolu ve doğru seçimi göstermesi için Tanrı'nın sevecen ve terbiye eden sesine ihtiyacımız var.

Tanrı gibi konuşan ya da davranan birçok kişinin hayatlarını düzeltmeye ilgi duymaması beni şaşırtmaktadır. Eğer çocuklarımdan biri kaçınılmaz zorluklara yol açacak günahlı seçimler yapmaya başlarsa, gelecekteki sıkıntılardan onu kurtarmak umuduyla onunla ilk konuşan ben olurum. Tanrı'nın bizi terbiye etmesi ceza vermekle ilgili değildir; içinde yürümek için yaratıldığımız yaşam yoluna adımlarımızı yöneltmekle ilgilidir.

Kutsal Kitap Tanrı'nın hayatlarımızda konuştuğu başlıca sesidir ve Kutsal Yazılar'ın asıl amaçlarından birinin bizi biçimlendirmek amacıyla yola getirmek olduğunu açıkça görürüz.

> Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, *yola getirmek*, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin olur. (2 Ti. 3:16-17)

Kutsal Yazılar'ın bizi yola getirmesi yanlıştan uzaklaşarak doğru olana adım atmamıza yardım eder. Tanrı'nın bizi yola getirmekte hedefi hatalarımız için sadece bizi kötü hissettirmek değil, başlangıçtan beri bizi yapmak istediği kişi haline getirmektir. Tanrı bizi terbiye ederek doğru yola getirir!

Kral Süleyman, özdeyişlerini kaleme aldığında, belli ki aklında oğulları vardı (Özd. 1:8; 2:1; 3:1; 4:1; 5:1; 6:1). Yıkımdan uzak dursunlar ve yaşama götüren gerçek bilgeliğe tutunsunlar diye, kendi çocuklarına ve diğerlerine düpedüz gerçekleri yazdı. Süleyman terbiye edilmenin ve bizim bunu kabul etmemizin önemi hakkında birçok bilgece söz söyledi. Ayrıca terbiyeyi kabul etmeyenlerin tembel, alaycı, kötü önderler, budala olduklarından ve sonunda kendilerine ve başkalarına zarar vereceklerinden (benim değil, onun sözleri) söz etti.

> Terbiyeye kulak veren yaşam yolunu bulur. Uyarıları reddedense başkalarını yoldan saptırır. (Özd. 10:17)
>
> Terbiye edilmeyi seven bilgiyi de sever, Azarlanmaktan nefret eden budaladır. (Özd. 12:1)
>
> Terbiye edilmeye yanaşmayanı yokluk ve utanç bekliyor, Ama azara kulak veren onurlandırılır. (Özd 13:18)
>
> Ahmak babasının uyarılarını küçümser, İhtiyatlı kişi azara kulak verir. (Prov. 15:5)
>
> Alaycı kişi azarlanmaktan hoşlanmaz, Bilgelere gidip danışmaz. (Özd 15:12)
>
> Yoldan sapan şiddetle cezalandırılır Ve azarlanmaktan nefret eden ölüme gider. (Özd. 15:10)

Tanrı'nın bizi terbiye etmesi için heyecanla atlayıp zıplamamız gerektiğini söylemiyorum, ama O'nun çocukları olarak gelişmemizde önemli bir rol oynadığının farkında *olmalıyız*. Doğru yolda kalmamız ya da yola gelmemiz için ihtiyacımız olduğunda Tanrı'nın bize terbiye edici sözler söylemesi O'nun sevgi eylemidir. Tanrı'nın terbiyesini O'nun sevgisinden ayrı bir şeymiş gibi algılamak tümüyle hatalıdır.

Rab'den terbiye almak bütünüyle yüreğin alçalmasıyla ilgili bir konudur. Rab'bi izlerken O'na güvenmeniz ve söylediği her şeyin sizin iyiliğiniz için olduğunu bilmeniz için sizi teşvik ederim. Terbiye edici sözler, onları söyleyene güvendiğimizde ve hayatlarımızın birçok alanını değiştirme potansiyelini bildiğimizde o kadar da zor gelmeyecektir.

Tanrı Bizim Aracılığımızla Konuşmak İster

Hıristiyan yaşamında her şeyde olduğu gibi, Tanrı'nın bize bir şeyler vermesinin nedeni çoğunlukla başkalarına vermemizdir. Bu kitabın büyük çoğunluğunu kendi hayatınız için Tanrı'dan işitmeye ayırmakla birlikte, Tanrı'nın bize kişisel olarak konuşmasının bir başka nedeni olarak başkaları için Tanrı'yı işitmek konusunu da kısaca ele almalıyız. Peygamberlik sözlerini Tanrı'nın bir başkası hakkında bize konuştuğunda alırız ve o kişi hakkında işittiklerimizi paylaşırız. Peygamberlik sözleri Kutsal Kitap'ta küçük bir konu olmayıp kapsamlı bir çalışmayı hak eder ve bunun için *Understanding Prophecy* adlı kitabımı tavsiye ederim.

Tanrı'nın sesini ilk kez işitmeye başladığımda, "peygamberlik" kavramını dünyanın son günleri ya da eskatoloji konularındaki sohbetler dışında hiç duymamıştım. Ancak, peygamberlik deneyimi daha İsa'yla yürümeye başladığım ilk

yılda benim için normal bir hale geldi. Bazen kilisede, manavda ya da sinemada birinin yanında dururken ansızın o kişi hakkında resimler, düşünceler ya da ayetler almaya başlardım. Vahiy almak önemlidir, ama Tanrı'nın isteği insanları O'nun sözleriyle bereketlememiz ve güçlendirmemizdir.

Elçi Pavlus, Korint Kilisesi'ne ruhsal armağanların kullanımı hakkında öğretirken, peygamberlik sözlerinin amacı ve yararlarıyla ilgili olarak şöyle yazar:

> Sevginin ardınca koşun ve ruhsal armağanları, özellikle peygamberlik yeteneğini gayretle isteyin. Bilmediği dilde konuşan, insanlarla değil, Tanrı'yla konuşur. Kimse onu anlamaz. O, ruhuyla sırlar söyler. Peygamberlikte bulunansa insanların ruhça gelişmesi, cesaret ve teselli bulması için insanlara seslenir. Bilmediği dilde konuşan kendi kendini geliştirir; ama peygamberlikte bulunan, inanlılar topluluğunu geliştirir. Hepinizin dillerle konuşmasını isterim, ama peygamberlikte bulunmanızı yeğlerim. Diller inanlılar topluluğunun gelişmesi için çevrilmedikçe peygamberlikte bulunan, dillerle konuşandan üstündür. (1Ko.14:1-5)

Pavlus ruhsal armağanları, özellikle peygamberlik yeteneğini gayretle istememiz gerektiğinden söz eder. Neden? Bir kimse, bir kardeşten peygamberlik sözleri işitirse, cesaret alır ruhça gelişir ve Tanrı'nın düşünceleri ile teselli bulur. Tanrı'nın sesini başkaları için işitmek ve Tanrı'nın sözlerini onlarla paylaşmak ne muazzam bir ayrıcalık!

"Peygamberlik armağanına sahip değilim," ya da "Tanrı beni böyle kullanmıyor!" diyor olabilirsiniz. Gene de, Elçi Pavlus kendimiz için değil, ama başkalarını ruhça geliştirmek için peygamberliği arzulamamızı söyler. Eğer Kutsal Ruh içimizde yaşıyorsa ve gezegendeki herkesle ilgili her şeyi biliyorsa, bence bir insana yardım edebilecek bir bilgiyi bizimle paylaşmak Tanrı için büyük bir mesele değildir. Aslında, bir bilgiyi kendimiz için değil, başkasının yararı için kullanacağımızı biliyorsa, Tanrı'nın bizimle başkaları hakkındaki bilgileri paylaşmayı sevdiğini düşünüyorum.

Daha önce söylediğim gibi, Tanrı bize her zaman konuşuyor, ancak biz O'nun söylediklerini çoğu kez almıyoruz. Tanrı'nın size herhangi bir bağlamda başkaları için konuşacağını bilmek, O'ndan almanıza yardımcı olur ve işittiklerinizi paylaşmak için size güven verir. Rab'den başkalarıyla ilgili sözleri ilk almaya başladığında, bunları nadiren paylaştım, çünkü peygamberliğin ne olduğunu, ne için olduğunu ve hatta işittiklerimin Tanrı'dan olup olmadığını gerçekten bilmiyordum. Ancak, Tanrı'nın bazen başkaları için bize sözler verdiğini öğrendikten sonra, bu sözleri paylaşmak konusunda daha bilinçli oldum.

Uzun süre önce, bir arkadaşım duygusal bakımdan tükenmiş, hayatını mahvetmekten yorgun düşmüş bir haldeydi. Hayatı hakkında düşünmek için kendi başına bir lokantaya gitti; parası, işi, umudu ve hayatı yoktu. Lokantada oturmuş kahve içerken adamın biri masasına geldi ve karşısına oturdu. Adam arkadaşıma şöyle dedi "Evlat, İsa seni seviyor ve sana bunu söylememi istedi." Bunu söyledikten sonra adam, arkadaşımı bir kilise ibadetine davet etti ve ibadet sırasında arkadaşım yüreğini İsa Mesih'e verdi. Peygamberlik sözü ayrıntılı değildi ve bize peygamberlik gibi gelmeyebilir, ama arkadaşım için o durumu içinde Tanrı'dan gelen bir sözdü. Tanrı'nın verdiği bir söz bir insanın yaşamını değiştirebilir. Tanrı'nın böyle bir sözü aktarmak için kullandığı araç

siz olabilirsiniz. Dostlar, Tanrı size bir şey söylediğinde bu bir başkası içindir, cesur olun ve paylaşın!

5. Bölüm Tekrar Soruları

1. Tanrı'nın başka bir şey söylemesini beklediğiniz için Tanrı'nın size söylediklerini hiç göz ardı ettiniz mi? Tanrı'nın bizimle iletişim kurmasının farklı sebeplerini bilmenin yarar nedir?
2. Tanrı'nın hayatınızla ilgili verdiği terbiyeye hiç direnç gösterdiniz mi? Evetse, neden direndiniz?
3. Tanrı size başka insanlar hakkında konuşur mu? Başkaları için dua etme sıklığınızın Tanrı'dan onlar için işitme sıklığınızla nasıl bağlantısı var? Bunu daha etkin olarak nasıl amaçlayacaksınız?
4. Bu bölümde sizi en çok ne teşvik etti ve bunu hayatınızda nasıl uygulayacaksınız?

6. TANRI'YI İŞİTMEYE ENGELLER

Dokuz yaşlarındayken, dışarıda mahalledeki çocuklarla beyzbol oynuyordum. Bir sebepten ötürü ilk oyunuzda yakalayıcı olmuştum. O pozisyonda oynamaktan nasıl da nefret ederdim! Oyun başlayalı henüz çok olmamıştı ki, önümdeki vurucu yastığa bastı ve top fırlatılınca geriye bir adım atıp tur vuruşu yapabilmek için sopayı salladı. Hâlâ neden geriye bir adım attığını bilmiyorum, ancak sopayı başımın tam sağ tarafına vurup beni yere serdi. Birkaç kişinin yardımıyla ayağa kalkıp eve gidince annem beni hastaneye götürdü. Çok şükür, çenem ve kafatasım sağlamdı, ancak sağ kulağım ciddi biçimde zarar görmüştü. Sabah uyandığım zaman, sağ kulağımda asla tümüyle ortadan kalkmayan sürekli bir çınlama olduğunu hatırlıyorum. Hatta bugüne dek, sağ kulağımda bir miktar duyma bozukluğu vardır.

O günden beri gidip gelen belirtiler veren duyma güçlükleri yaşıyorum. Bir ay iyi duyabiliyorum, ama sonraki ay sağ kulağımla yaklaşık yüzde elli duyabiliyorum. Sopa başıma çarptığı zaman, kulağımın sıvı boşaltma yeteneği zarar gördü ve ne zaman orta kulağımda su kalırsa duymam güçleşiyor. Durum rahatsız edici olmanın ötesinde ve sıkça yakalandığım kulak enfeksiyonları hayatımı oldukça etkiliyor. Hâlâ dua ettiğim bir mucize gerçekleşmezse, duyma yeteneğim yıllar içinde azalabilir ve en sonunda "Ha, ne dediniz?" diye bağırıp duran yaşlı bir adama dönüşebilirim.

Yaşadığım komplikasyonlar sağır bir insanla karşılaştırıldığında çok küçük olsa da, duyma bozukluğunun ne demek olduğunu bir dereceye kadar anlayabiliyorum. Çoğu kez konuşan kişiyi tamamen duyamadığım sohbetlere giriyorum ve sadece "evet" diyip söylenen her şeyi anlamışım gibi başımı sallıyorum. Sorunun konuşmamla değil, duymamla ilgili olduğu gerçeğini kabul ettim ve bu yüzden sol tarafıma doğru ya da daha yüksek sesle konuşulmasını istemek yerine, genelde konuşmayı akışına bırakıyorum ve ne alabiliyorsam onu alıyorum. Şahane, değil mi? Sadece siz biliyorsunuz, bu bizim sırrımız, o yüzden kimseye söylemeyin! Diğer birçok insan gibi, ben de normal bir duyma yetisinden yoksun bir hayata uyum sağlamayı öğrendim.

Herkes fiziksel duyma yetisinde engellerle karşılaşmaz, ama belli bir noktada hepimiz Tanrı'yı işitmekte engellerle karşılaşırız. Tanrı'dan işitmememizin birçok nedeni olabilir, ama benim fiziksel duymamda olduğu gibi, sorun asla konuşanda değildir. Farklı Müjde kayıtlarında, İsa kalabalıklara Tanrı'nın Egemenliği hakkında birçok benzetme anlattı. Bu benzetmelerin bazılarının sonunda İsa "İşitecek kulağı olan işitsin!" der (Mar. 4:9; Luk. 8:8; 14:35). İsa'nın neden böyle dediğini hiç merak ettiniz mi? Ben kesinlikle ettim. Elbette, İsa'nın konuştuğu insanların fiziksel kulakları vardı, ama bu, İsa'nın sözlerini anladıkları ya da kabul ettikleri anlamına gelmez. İsa'nın her izleyicisinin sorması gereken soru şudur, "İsa'nın bana söylediklerini işitecek kulağım var mı?"

Engel dediğimizde Tanrı'nın söylediğini işitmekten bizi alıkoyan ya da durduran bir şeyi kastediyorum. Tanrı'yı işitmek ve izlemek üzere yaratıldığımızdan, her engeli büyümemize ve genel iyiliğimize ciddi bir tehdit olarak almamız son derece önemlidir. Aslında, Tanrı'yı işitmemiz engellendiği zaman, Tanrı'ya itaat etmemiz de engellenir. İsa şöyle dedi, "Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler" (Yuhanna 10:27). Hıristiyanlar için itaat, Tanrı'yı işitmenin doğal akışının sonucu olmalıdır ve bu nedenle Tanrı'yı işitmeyi amaçlarken engellenmemeliyiz.

Karşılaşabileceğimiz çeşitli engellere bakarken, yüreklerimizi biricik çözüme bağlı tutmamız önemlidir: İsa. İsa çarmıh üzerinde ölüp dirildiğinde, Babamız'ın sesini işitmemizin önündeki bütün engelleri ortadan kaldırdı (Ef. 2:13). Tanrı'nın cep telefonu azami çekmektedir; eğer bizimki çekmiyorsa, o zaman sorunun Hizmet Sağlayıcı'dan (İsa'dan) değil, kendi cihazımızdan kaynaklandığını fark etmeliyiz.

Tanrı'yı Tanımıyoruz

Son on küsur yıldan bu yana yerel kilisemizde dua takımı üyesi olarak hizmet etme şansına sahibim. Dua etmeyi severim ve bir ihtiyaç anında Tanrı'dan cevap aramak için birisiyle yanyana durmayı ayrıcalık sayarım. Birçok insanla dua ederken, bir kilise ibadeti sırasında dua isteyen herkesin halihazırda Hıristiyan olduğunu varsaymak gibi temel bir hata yaptım. Utanarak itiraf etmeliyim ki, bu hatayı yıllar boyunca tekrar tekrar yaptım.

Bir gün bir kilise ibadetinden sonra, öne yürüdüm ve bir hizmet zamanı için dua takımlarına katıldım. Bir beyefendi bana yaklaştı ve içinden geçtiği mevcut bir sıkıntıyı paylaşmaya başladı. Birkaç dakika onu dinledim, sonra dua etmeye ve Rab'bi beklemeye başladım. Dua ederken bir şeylerin yolunda olmadığını hissettim, ama ne olduğu hakkında fikrim olmadığından üzerinde durmadım. Duayı tamamladım ve bir süreliğine konuştuk. Adam ayrılmadan hemen önce, Tanrı'yı işitmediği ya da O'nu tanıdığını hissetmediği hakkında bir yorum yaptı. Bunun üzerine adama "Hayatını İsa'ya ne zaman verdin?" diye sorunca bana "Verdiğimi söyleyemem" cevabını verdi. Gerçekten mi? Bunu gerçekten yaşadım mı? On dakikadır Tanrı'yı işitmek isteyen biri için dua ediyordum ve tüm bu zaman boyunca adamın sorunu sadece Tanrı'yı tanımamaktı.

Bu deneyimden iki şey öğrendim. Birincisi, sırf kiliseye geldiği ya da dua için ön tarafa yaklaştığı için bir kimsenin Hıristiyan olduğunu asla varsaymayacağım. İkincisi,

Tanrı'dan işitmenin önündeki en büyük engel Tanrı'yı kişisel olarak tanımamaktır. Tanrı'yı işitmek O'nu tanımaktır ve Tanrı'yı tanımak O'nu işitmeniz için sizi konumlandıracaktır.

Hatırlayın, İsa koyunlarının sesini işittiğini söyledi (Yu. 10:27). Üstelik İsa, bu sözü Yahudi önderlerle kimliği hakkında yaptığı ateşli bir tartışma sırasında söyledi. "Tanrı'dan olan, Tanrı'nın sözlerini dinler. İşte siz Tanrı'dan olmadığınız için dinlemiyorsunuz." (Yuhanna 8:47). İsa ve Kutsal Yazılar aracılığıyla gelen Tanrı'nın sözlerini işitmeleri engellenmişti, çünkü Tanrı'nın gerçek izleyicileri değillerdi.

Bu kitabı okuyanların çoğunun Rab İsa'ya adandığına eminim. Ancak, yaşamınızı İsa Mesih'e teslim etmediyseniz, O'nun sevgisini şimdi kabul etmeniz için sizi teşvik ederim. "Tanrı'yı hiç işitmiyorum" diyorsanız, o zaman ben de size sorarım, İsa Çobanınız mı? İsa'yı mı yoksa kendi sesinizi mi izliyorsunuz? Yaşamınızı İsa Mesih'e verdiniz mi? O'nun ölümü ve dirilişi aracılığıyla günahlarınız bağışlandı mı? Eğer değilse, bu size Tanrı'dan bir söz olsun: sizi kişisel olarak tanımak ve derin bir ilişki yoluyla sizinle iletişim kurmak istiyor. Tanrı'nın sesini işiteceksiniz, ama her şey İsa'yı tüm yüreğinizle izlemeye karar vermenizle başlar.

Tanrı'yla Zaman Geçirmeyi İhmal Etmek

İlk iman ettiğim dönemde, dua ve Kutsal Kitap çalışmasında saatler geçirmeyi severdim. On dokuz yaşında bir bekar olmam Rab'le beraber birçok saat geçirmem için bana fırsat sağlıyordu; çok büyük bir fedakârlık gibi gelmiyordu. Yıllar geçtikçe ve sorumluluklar arttıkça, Tanrı'yla geçirilen saatler eğer dikkat etmezseniz kolayca dakikalara inebilir.

Hiç şüphesiz, Tanrı'yla ilişkimiz birçok bakımdan eşsizdir, ama eşler arasındaki ilişkiyle arasında bazı benzerlikleri kolayca bulabiliriz. Her iyi ilişki iyi iletişim içerir. Eşimle birlikte evlilik öncesi ve sonrası danışmanlık hizmeti yaptığımız zamanlarda, bir ilişkideki iletişim kalitesinin o ilişkinin bir bütün olarak kalitesini belirlediğini görüyoruz. Bununla birlikte, bir karı koca birlikte anlamlı ve istikrarlı bir zaman geçirmedikçe iyi bir iletişim kuramaz. Bu gerçek Tanrı'yla kurduğumuz ilişki için de aynıdır. Hıristiyanlar olarak Tanrı'yı işitmekte karşılaştığımız en büyük engellerden biri O'nunla kaliteli zaman geçirmememizdir. Bu muhtemelen sizin için yeni bir haber değil, ama umuyorum ki, hepimiz Tanrı'yla zaman geçirmeyi ihmal etmenin eşlerimizi ihmal etmekten çok daha ciddi olduğunu anlarız. Tanrı hayatlarımızda ilk yeri almalıdır—durum böyle olmazsa, O'nu işitmemiz engellenecektir.

Hıristiyanlar'ın Kutsal Kitap'tan ziyade sporla ilgili konuları daha çok bilmesi ve ortalama bir Amerikalı'nın günde iki-üç saatini televizyon izleyerek geçirirken duaya sadece beş (ya da daha az) dakika ayırması tam bir trajedidir. Artık noktaları birleştirmeli ve başka şeylere öncelik verip Tanrı'yla zaman geçirmediğimiz için O'nu işitmediğimizi kabul etmeliyiz. Bu arada zamanımızın çoğunu Tanrı için bir şeyler yapmak için harcamamıza rağmen Tanrı'yla birlikte zaman geçirmememiz de aynı derecede trajiktir.

Gençlik pastörü olarak hizmet ederken, bölgedeki büyük kiliselerden birinin düzenlediği önderler yemeğine katıldım. Yemek sırasında konuşmacı dua etmeye günde ortalama kaç dakika ayırdığımızı yazmamızı istedi. Herkes yazmayı bitirdiği zaman, kağıtlarımızı katladık ve bir görevli gelip sonuçları kontrol etmek üzere hepsini topladı. Birkaç dakika sonra, konuşmacıya sonuçlar verildi. Sonuçları bize okurken, açıkçası çok şaşırdım, çünkü gençlik pastörlerinin çoğu günde beş dakikadan daha az dua ediyordu. Konuşmacı bize bakıp "Tanrı'yla birlikte yaşamanız ve halkına hizmet etmemiz için bu gerçekten yetecek mi?" diye sorduğunda yüzlerimizdeki bakışı asla unutmayacağım. Odadaki yüzü aşkın gençlik pastörü hep bir ağızdan "Hayır!" diye karşılık verdi.

O gün toplantıdan utana sıkıla ayrılmamakla birlikte, Tanrı'yla geçirmek için daha az bir zamanı standart kabul etmiş olduğumun farkına vardım ve artık bu benim için kabul edilebilir bir şey değildir. Pastör olmamı, bir hizmet yapmamı ya da insanların adımı bilmesini umursamıyorum, ancak her şeyi Tanrı'nın önüne koyup gene de garip bir sebepten ötürü Tanrı'yla iyi bir iletişim kurmayı bekliyorsam bundan kaygı duyarım. Bir evlilik ilişkisinin birlikte geçirilen kaliteli zaman olmaksızın iyi olmasını beklemeyiz, o halde Rab'le ilişkimizde de durumun farklı olmasını bekleyemeyiz. Ne de olsa, biz Rab'bin Geliniyiz O'nunla ne kadar çok zaman geçirirsek, O'ndan o kadar çok işiteceğimiz ebedi bir gerçektir.

İsa arkadaşları olan Marta ve Meryem'i ziyaret ettiği sırada Tanrı'yla zaman geçirmeyi ihmal etmekle ilgili konuştu.

> İsa, öğrencileriyle birlikte yola devam edip bir köye girdi. Marta adında bir kadın İsa'yı evinde konuk etti. Marta'nın Meryem adındaki kızkardeşi, Rab'bin ayakları dibine oturmuş *O'nun konuşmasını dinliyordu*. Marta ise *işlerinin çokluğundan ötürü telaş içindeydi*. İsa'nın yanına gelerek, "Ya Rab" dedi, "Kardeşimin beni hizmet işlerinde yalnız bırakmasına aldırmıyor musun? Ona söyle de bana yardım etsin." Rab ona şu karşılığı verdi: "Marta, Marta, sen çok şey için kaygılanıp telaşlanıyorsun. Oysa gerekli olan *tek* bir şey vardır. Meryem iyi olanı seçti ve bu kendisinden alınmayacak." (Luka 10:38-42)

Bu olayda hayatlarının en önemli anıyla ilgili iki farklı karar veren iki kadının resmini görürüz. Kutsal Kitap, Meryem'in Rab'bin ayaklarının dibinde oturmuş "O'nu dinlediğini", Marta'nın ise arkaplanda işlerinin çokluğundan ötürü telaş içinde olduğunu söyler. Marta, Meryem'in seçimiyle ilgili olarak Rab'be çıkıştı, çünkü kızkardeşinin İsa'nın ayakları dibine oturmasının tembelliğinden ileri geldiğini düşündü. İsa hemen yapabileceği en gerekli şeyin Meryem'in şu an yaptığı olduğunu belirtti. Yani "ayakları dibine oturmak, O'nu dinlemek." İsa Marta'nın yaptıklarının önemsiz olduğunu söylemedi; ama gerekli olmadığını açıklıyordu.

Neden programımız hafiflediğinde ya da hayatın bu dönemi sakinleştiğinde, Tanrı'yla daha çok zaman geçirmek gibi önemli işlere geçebileceğimize inanırız? Bu bir yalan. Her zaman yapılacak işler, gidilecek yerler, yardım edecek insanlar olacaktır. Bütün bu işleri yapmak gerekli ve elbette önemli olsa da, eğer Tanrı hayatlarımızda ilk yeri almıyorsa, geri kalan her şey çok bir şey ifade etmez. Gerçek şu ki, Tanrı'yla zaman geçirmeyi ihmal ettiğimizde, O'nu işitmemiz engellenir.

Katı Bir Yürek

Hıristiyan yaşamımın kusursuz bir karnesi olsun isterdim, ama işin doğrusu durum böyle değil. İlk iman ettiğimde, farkında olduğum tüm büyük sorunlardan kurtuldum: uyuşturucular, alkol ve cinsel ahlâksızlık. Yaşadığım deneyim gerçek bir kalp nakliydi; İsa içimdeki taş yüreği çıkarıp etten bir yürek verdi (Hez. 11:17-21). Yepyeni bir insan oldum ve değişim o kadar güçlüydü ki, ilk altı ay boyunca günaha ayartıldığımı neredeyse hiç hatırlamıyorum. Ah, ama ayartıdan kaçma dönemi kısa sürdü ve kurtulmuş olduğum günahların ayartısını yeniden hissettim.

Gerçekten yeni ve doğaüstü bir dönüşümden geçmiş olsam da, belirli bir günaha geri döndüm ve yüreğim tekrar katılaşmaya başladı. Bu süre içinde, kilisedeki bir toplantıda otururken, konuşmacının vaazı beni ikna etti, ama karşılık vermeyi reddettim. Tövbeye yönlendirilmek için Tanrı'nın ve diğer imanlıların yardımına ihtiyacım vardı. Karşılık vermeyi geciktirdikçe, yüreğim daha da katılaştı. Gizli günahımın yanlış olduğunu biliyordum. Değişmem gerektiğini biliyordum, hatta değişmek istiyordum, ama her şey hakkında alçakgönüllü ve dürüst olmanın bedeli bir sebepten ötürü çok ağır görünüyordu.

Gece geç saatlere dek Kutsal Kitap'ım açık olarak çaresizce Tanrı'dan işitmeyi arzuluyordum. Halbuki Tanrı bütün bu süre boyunca ikna yoluyla konuşurken ben O'nu görmezden geliyordum. Sıkıntılarımdan rahat bulmak için Kutsal Kitap'ı araştırdım, ama Tanrı devam etmeme izin vermiyordu. Günahın ne kadar aldatıcı olabildiğini ilk elden öğrendim. Ruhsal kulaklarımızı Kutsal Ruh'un iknasına kapamak bizleri Tanrı'nın söylediği *her şeyi* işitmek alıkoyar Bir gün günahımı itiraf edip Tanrı'yla barışmak için birarkadaşımın evine gitmeye karar verdim. Kutsal Ruh'un beni ikna etmesine karşılık verdikçe yüreğim yumuşadı ve Tanrı'nın harika sesini büyük bir netlikle işitmeye başladım. Eğer tövbe edilmemiş günah içinde yaşamayı seçersek, sonunda yüreklerimiz katılaşacak ve Tanrı'yı işitmemiz önemli ölçüde azalacaktır. Kutsal Ruh'un iknasını dinlemeyi ve karşılık vermeyi reddetmek en nihayetinde bizi ruhsal sağırlığa götürür, çünkü Tanrı'yı işitmek yüreğin tutumuyla ilgilidir. Katılaşmış bir yüreğin işitme kaybına yol açacağı ilkesi her zaman için doğrudur.

İbraniler Yazarı'nın birinci yüzyılda bocalayan imanlılara yazdığı şu uyarılara kulak verin:

> Ey kardeşler, hiçbirinizde diri Tanrı'yı terk eden kötü, imansız bir yüreğin bulunmamasına dikkat edin. "Gün bugündür" denildikçe birbirinizi her gün yüreklendirin. Öyle ki, *hiçbirinizin yüreği günahın aldatıcılığıyla nasırlaşmasın*.Çünkü Mesih'e ortak olduk. Yalnız başlangıçtaki güvenimizi gevşemeden sonuna dek sürdürmeliyiz. Yukarıda belirtildiği gibi, "*Bugün O'nun sesini duyarsanız, Atalarınızın başkaldırdığı günkü gibi Yüreklerinizi nasırlaştırmayın*." O'nun sesini işitip başkaldıran kimlerdi? Musa önderliğinde Mısır'dan çıkanların hepsi değil mi? Tanrı kimlere kırk yıl dargın kaldı? Günah işleyip cesetleri çöle serilenlere değil mi? Sözünü dinlemeyenler dışında kendi huzur diyarına kimlerin girmeyeceğine ant içti? (İbr. 3:12-18)

Bu pasaj yüreklerimizin "günahın aldatıcılığıyla nasırlaşabileceğini" ve böylece Tanrı'nın sözlerine direnebileceğimizi ortaya koyar. Yazar, İsrail halkının da Mısır'dan Çıkış döneminde yüreklerinin katılığı yüzünden başkaldırdığını hatırlatır. Kendi tecrübelerime dayanarak biliyorum ki, Rab'bin ve diğer insanların önünde kendimizi alçaltmak cesaret ister, ama aynı zamanda Mesih'te gerçek özgürlüğü deneyim etmenin ne kadar merkezi olduğunu da biliyorum. Kendimizi alçalttığımız

zaman, tanrı bir zamanlar yenik düştüğümüz alanlarda zaferli yaşamamız için bize lütuf gösterir. (Yak. 4:6-10). Eğer Rab sizi bu konuda ikna ediyorsa, başka bir söz aramayın; bunun yerine, kendinizi alçaltın ve yüreğinizi Tanrı'ya uyumlu kılın. O zaman O'nun sesini daha net işitmeye başlayacaksınız.

Sadece Özel İnsanlar Tanrı'yı İşitir

Bir başka klasik engel "Tanrı sadece özel ya da gerçekten ruhsal insanlara konuşur" cümlesinde özetlenmiştir. Bu bakış açısı birçok bakımdan yanlıştır. Genelde bu bakış açısını benimseyen insanlar, kendilerini Tanrı'nın konuştuğu o "özel insanlar" arasında saymazlar. Açık konuşalım; herkes kusurludur. Herkesin, günahlarının örtülmesi için İsa'nın kanına ihtiyacı vardır—evet, herkesin! Tanrı'yı işitme ayrıcalığını kazanamazsınız, çünkü O'nu işitmek İsa'nın uğruna canını verdiği ilişkinin önemli bir parçasıdır.

Eğer Tanrı'nın sadece özel insanlarla konuştuğuna inanıyorsak, o zaman Tanrı'nın çocukları arasında ayrım yaptığına da inanıyoruz demektir ki, bu doğru değildir. Tanrı'nın sesini işitmeyeceğimiz bir biçimde yaşamamız ve sonra da "Ben gerçek bir ruhsal değilim" bahanesi arkasına sığınmamız mümkündür. Elbette eğer Tanrı'yla zaman geçirmez ya da gizli bir günah yaşamı sürdürürseniz, muhtemelen Tanrı'nın sesini pek işitmezsiniz, ama bu Tanrı'nın değil, sizin sorununuzdur. Tanrı her birimize farklı görevler ve çağrılar vermekle birlikte, kiminle konuşup kiminle konuşmayacağına dair gözdeler seçmez.

Tanrı'nın kimlere konuştuğunu ele alırken, Yakup Mektubu'nda ne yazdığına bakalım:

> İçinizden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; kendisine verilecektir. Yalnız hiç kuşku duymadan, imanla istesin. Çünkü kuşku duyan kişi rüzgarın sürükleyip savurduğu deniz dalgasına benzer. Her bakımdan değişken, kararsız olan kişi Rab'den bir şey alacağını ummasın (Yak. 1:5-8)

Yakup, mektubunda bilgelikte eksiğimiz olduğunda, tüm yapmamız gerekenin Tanrı'dan *istemek* olduğunu yazar. Tanrı bize nasıl bilgelik verir? O bize konuşur. Diğer bir deyişle, Tanrı'dan bilgelik istediğimiz zaman, mevcut şartlarda ne yapmamız gerektiği hakkında bize konuşmasını istiyoruz. Bu pasajda gördüğüm tek ön koşul, isteyen kişinin bunu imanla yapması, yani istediği şeyi Tanrı'nın kendisine vereceğine inanmasıdır. Bu düşünce, "özel ya da ruhsal olmalısın" önermesinin tam zıttıdır. Yakup Mektubu'nda daha sonra neden bilgelikte eksik olduğumuzu okuyoruz; çünkü Tanrı'dan dilemiyoruz (Yak. 4:2).

İsa'nın istemekle ilgili aynı şeyi Matta 7:7-8'de öğrettiğini hatırlayabilirsiniz:

> Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapı çalana açılır.

Gerçek şu ki, bazılarının Tanrı'yı diğerlerine nazaran daha çok işitmesinin nedeni bir şekilde daha özel olmaları değil, daha sık istemeleridir. Tanrı ayrım yapmaz, ama dileyenlere cevap verir. Belki de Tanrı'dan bize konuşmasını çok sık istemediğimiz için Tanrı'yı çok sık işitmiyoruz.

Tanrı'yı işitmek Ruhsal Bir Armağandır

Tanrı'yı işitmek konusunda yazmaya başladığımda, iki kitap yazmaya karar verdim. Birinci kitap şu an elinizdedir, ikincisinin adıysa *Understanding Prophecy*

(Peygamberliği Anlamak). Bu kararı vermemin nedeni, kısmen Tanrı'yı kendimiz için işitmenin (ilişkisel iletişim) Tanrı'yı başkaları için işitmekle (peygamberlik armağanı ve hizmet) karıştırılmasıdır.

Tanrı'yı kendi yaşamınız için işitmeniz hizmet için bir ruhsal armağan değil, ilişkinizle ilgilidir. İsa, kendisini tanıyan herkesin O'nun sesini işitmesi gerektiğini açıkça öğretti. "Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler." (Yuhanna 10:27). Peygamberlik, bir başkası için Tanrı'yı işittiğimizde ve bunu o kişiyle paylaştığımızda gerçekleşir. Bu yüzden, peygamberlik bir kişinin Tanrı'dan işittiklerini başkalarına söylemesi olarak tanımlanır. Özellikle Kutsal Kitap'ı okurken ve peygamberlik, peygamberler vs. gibi kavramları tanımlarken bu fark önem taşımaktadır.

Tanrı'nın size konuştuğunu işitmek için peygamber olmanız ya da peygamberlik armağanına sahip olmanız gerekmez. Tanrı sizi seviyor ve sizinle ruhsal armağanlarla ilgisi olmayan derin ve anlamlı yollarla iletişim kurmak istiyor. Bir kimse Tanrı'yı işitme konusuna yalnızca bir ruhsal armağan olarak bakarsa, genelde Tanrı'dan işitemeyeceğini düşünür ve kendisini Tanrı'yla iletişimi de içeren gerçek bir ilişkiden otomatik olarak koparmış olur.

Bu engel, benim kişisel olarak katılmadığım ruhsal armağanlarla ilgili belirli öğretilere dayanır. Ben herkesin Tanrı'yı işitebileceğine *ve* herkesin peygamberlik edebileceğine inanıyorum (Elç. 2:17-21; 1Ko. 14:1). Birçoğumuzun Tanrı'nın bizim içimizde ve aracılığımızla yaptıklarını sınırlandıran öğretiler duymuş olması talihsizliktir. Eğer Tanrı'yı işitme konusunu bir şekilde geçmişteki ruhsal armağanlardan ötürü bloke etmişseniz, o zaman Tanrı'yı kendiniz için işitmekle başkaları için işitmek arasındaki farkı incelemenizi teşvik ederim. Buna ilaveten, Kutsal Ruh'un sizin aracılığıyla yaptığı hizmeti sınırlandıran herhangi bir öğretiyi de değerlendirmenizi teşvik ederim.

Düşman Tarafından Aldatılmak

"Tanrı'nın Sesini Ayırt Etmek" adlı 7. bölümde daha da tartışacağımız gibi, düşman hayatlarımız aracılığıyla Tanrı'nın Egemenliği'nin yayılmasını durdurmak için bizi aldatmayı amaçlar. Kimsenin aldanmak istemediğini düşünüyorum, fakat aldananlar, aldandıklarını düşünmezler, zira aldanmanın doğası budur.

Aldanma, Tanrı'yı işitmemizi iki yoldan engeller. Birinci ve en yaygını sahte öğreti yoluyladır. Elçi Pavlus, Timoteos'u sahte öğretiler konusunda birçok kez uyardı ve sağlam öğretiye bağlı kalması için teşvik etti (1Ti. 4:6). Pavlus ayrıca bazılarının "aldatıcı ruhlara ve cinlerin öğretisine kulak vererek" aldanacaklarını söyledi. "Ruh açıkça diyor ki, son zamanlarda bazıları yalancıların ikiyüzlülüğü nedeniyle aldatıcı ruhlara ve cinlerin öğretilerine kulak vererek imandan dönecek" (1Ti. 4:1). Mesih'in Bedeni'ni karıştırmak ve yanlış yönlendirmek için sahte öğretiler yayan Şeytani ruhlar vardır. Sahte öğretiler önemli gerçekler hakkında inandıklarımız üzerinde dalga etkisi yaparlar. Aldanmış bir kimse her zaman kendisinin haklı, diğer herkesin haksız olduğunu düşünür. Bu yüzden, başkalarını aydınlatmayı misyon edinirler. Üzücü gerçek

ise yanlış yolda olduklarıdır, çünkü *inandıkları*şey yanlıştır. Onlara açık Kutsal Kitap ayetlerini göstermek için ne kadar çabalarsan çabala, onları görecek gözleri yoktur.

Farklı kiliselerde hizmet ederken birçok insanla tanışırım. Bazı öğretilerin insanların Tanrı'dan işitme yeteneklerini köreltmesi beni şok eder. Birkaç yıl önce, özel bir konferans haftası için bir kilisede hizmet etmek üzere davet edilmiştim. O kiliseye ne daha önce gitmiştim ne de oradan birilerini tanıyordum. Kiliseye vardıktan kısa süre sonra, hizmetler başlamadan önce Rab'bin yüzünü aramak için dua odasına girdim. Dua sırasında, diğerlerinin dua ettikleri şeylerden ve peygamberlik sözleriyle Tanrı'nın sesini temsil etmelerinden rahatsız olup durdum. Dua zamanımızdan sonra, arkadaşımla birlikte belli ki aklı karışmış olan dua edenlerden biriyle konuşmaya başladık. Bize kiliseden birçok kişinin kendisine Kutsal Kitap'a ihtiyacı olmadığını, zira Tanrı'nın ona doğrudan konuşacağını söylediklerini anlatmaya başladı.

Bu kilisede geçirdiğimiz zaman boyunca pek çok gariplik sezmiş olduğumuza şaşmamalı. Kutsal Kitap'ı devre dışı bırakıp sadece Kutsal Ruh'u tek rehber kabul etmek gibi çok ciddi bir hata yaparak sahte bir öğretiye kapılmışlardı. Bu kişinin Kutsal Kitap'ın önemini, Tanrı'nın sözü aracılığıyla isteğini tesis ettiğini ve Ruhu aracılığıyla ayrıntılar sağladığını anlamasına yardımcı olmaya çalıştık.

Sahte öğreti insanların sadece Tanrı'yı işitmesine engel olmakla kalmıyor, aynı zamanda başka her türlü sahte öğretilere ve peygamberliklere kapı açıyordu. Aldanma, tıpkı kanser gibi tüm bedeni tüketip sonunda yok edene dek büyümeye devam eder. Tanrı sözünü bilmek, çalışmak, sevmek ve ona bağlı kalmak bizi aldanmaktan önemli ölçüde koruyacaktır.

Aldanmamızın ve Tanrı'yı işitmemizin engellenmesinin bir başka yolu sahte peygamberlik sözleridir. Öncelikle, bir kimsenin söylediklerini asla tamamen gerçek kabul etmemeliyiz, çünkü peygamberlik sözlerini anlamak ve yorumlamak için bizde de Kutsal Kitap ve Kutsal Ruh vardır. Tanrı'dan işittiklerini iddia etseler bile, diğerlerinin söyleyecekleri hakkında düşünüp dua etmeliyiz, çünkü onlar Tanrı değildir ve söyledikleri ne kadar doğru görünse de, dikkatlice sınanmalıdır.

Kutsal Kitap'a uygun hiçbir dayanak olmaksızın, eşlerinden boşanmak için Rab'den onay aldıklarını söyleyen en az beş kişiyle konuştum. Ne dediysem, onları ikna edemedim. Bir kimse sahte bir sözü gerçek kabul ettiğinde, o kişi aldanmış ve dolayısıyla Tanrı'yı işitmesi engellenmiştir. "Bu kiliseden ayrılmam gerekir." "Tanrı beni işimi bırakıp tam zamanlı hizmet etmeye çağırdı." "Rab barışmamın gerek olmadığını, çünkü önce diğer kişinin bana geleceğini söyledi" Bu iddiaları ve daha birçoklarını işittim. Sahte peygamberlikler her zaman belalı ya da şeytani değildir, ama Kutsal Kitap'a uymuyorlarsa sonuçta Tanrı'dan değiller demektir. Bir kez daha, bu türden birçok söz Kutsal Kitap'ın gerçeğine göre sınandığında kolayca ıskartaya çıkar.

Eğer başkaları için Rab'den işitirsek, işittiğimiz ve konuştuğumuz şeyin Kutsal Yazılar'a dayandığına ve gerçekten Kutsal Ruh'tan kaynaklandığına dikkat etmeliyiz. İnsanların Rab'den *işittikleri*sözleri değil, kendi duygularından *hissettikleri*şeyleri Rab adına iletmelerini görmek beni kederlendiriyor. Bizi aldatan, her zaman düşman

değildir; bazen belirli bir biçimde hissedersek Tanrı'nın da aynı şekilde hissedeceğini düşünmemize yol açan duygu durumumuz bizi aldatır. Eski Antlaşma'da Tanrı, kendi akıllarından geçen sahte sözleri söyleyenleri azarladı (Yer. 14:14). İşittiğimiz ve konuştuğumuz sözlerin gerçekten Tanrı'dan geldiğine dikkat etmeliyiz, çünkü eğer Tanrı'dan gelmiyorsa, aldanabilir ve Tanrı'nın gerçekten söylediklerini işitmeyebiliriz.

Dinsel Kibir

Dinsel kibre düştüğümüzde, başkalarının ya da Tanrı'nın sesini dinlemeyerek Tanrı'nın sesini bastırabiliriz. Halihazırda her şeyi çözdüğümüzü düşünürüz. Kibirli bir kişi Tanrı'nın sesini işitmek isteyebilir ve hatta Tanrı konuşmuş gibi davranabilir. Ancak gerçekte konuşmayı yapan, kişinin aklıdır. Kibir Şeytan'ın doğasıdır ve onun günaha düşüşünün özüdür (Yşa. 14:12-14). Kibirli olduğumuzda düşmanın doğasını alır ve Tanrı'nın sesine aykırı yaşarız. “Yine de bize daha çok lütfeder. Bu nedenle Yazı şöyle diyor: "Tanrı kibirlilere karşıdır, Ama alçakgönüllülere lütfeder."” (Yak. 4:6).

Pastör olarak farkındalık ve değişim yaratmak için insanları düzeltmem gereken zamanlar olur. Bir gün karakter ve davranışlarıyla ilgili dua etmek ve tartışmak için hakkında bazı izlenimler edindiğim biriyle buluştum. Konuşurken Rab bana bir görümde ona verilen bir zarf gösterdi. Görümde söz konusu kişi zarfı alır almaz, üzerine “Göndericiye iade” damgası basarak hemen geri verdi. Görüm sona erdi ve bu sayede karşımda oturan kişinin ne kadar kibirli olduğunu gördü.

Konuşmamızın geri kalanı Rab'bin verdiği görümü tümüyle doğrular nitelikteydi. Konuştuğum kişi dediklerimi dinlemesine rağmen, beni işitmedi, zira kibri yolu tıkamıştı. O toplantıdan oldukça kederli biçimde ayrıldım, çünkü bana gösterdiği tepki aslında Tanrı'ya karşı tepkisinin bir yansımasıydı

Kibirli insanlar Tanrı da dahil kimseden yardım ya da öğüt istemezler. Böyle bir yaşam insanı yıkıma götürür (Özd. 16:18). Yaşamlarımızda Tanrı'nın öğüdünü aramazsak potansiyelimizi, kaderlerimizi ve öz amaçlarımızı yok ederiz. Kibir çoğu kez Tanrı'dan ve diğerlerinden işitmemiz gerekenleri almamızı engeller. Kibrinizin Tanrı'nın sesini engelleyip engellemediğini bilmenin bir yolu, yaşamınızda Tanrı'nın yönlendirişini hangi sıklıkla aradığınızı (Kutsal Kitap) ya da dilediğinizi (dua) gözden geçirmenizdir. Tanrı'dan alan alçakgönüllü bir yüreğimiz varsa, bu Tanrı'yı sıkça aramamızla ve dilememizle belli olur.

Tanrı'nın Halihazırda Söylediklerine İtaat

Tanrı'nın bize ne söylediğini hepimiz bilmek isteriz, ama halihazırda söylemiş olduklarını gözden kaçırmamalıyız. Kendi etkinlik alanımda Tanrı'nın sesini ayırt edebilen biri olduğuma güvenilir, bu nedenle Tanrı'nın onlara söylediğine inandıkları sözleri elekten geçirmek için düzenli olarak insanlarla görüşürüm. Birçok öyküyü dinlerken, sorduğum başlıca sorulardan biri “Tanrı'nın sana yapmanı söylediği son şey nedir?” Bu soruya verdikleri cevap, mevcut yön arayışlarını onaylayabilir ya da sona erdirebilir.

Tanrı’nın bize her gün konuştuğuna, özellikle de ilişkisel diyalog bağlamında “Seni seviyorum” cümlesinden “Bu ayetlerin biraz daha derine in” cümlesine kadar herhangi bir söz işitebileceğimize inanıyorum. Ancak, Tanrı’dan yönlendirici sözler işitmeyi amaçlarken, bunu Tanrı’nın bize halihazırda söylediklerini göz ardı etmeden yapmaya dikkat etmeliyiz. Ayrıca, düşmanın yön sezgimizi bozmak için aklımıza karmaşık sözler göndermeye kalkışacağının farkında olmalıyız, zira bu sözler keşfedilmez ve ortadan kaldırılmazsa bizi bir labirente sokabilir.

Rab’den sürekli yönlendirici sözler aramak tehlike arz eder. Ben de herkes gibi peygamberlik hizmetine değer veririm, ama bir konferans sırasında 13 yönlendirici söz alan biriyle konuşursam, bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini düşünürüm. Kutsal Yazılar’a baktığınız zaman, Rab’bin her seferinde bir geçerli yönlendirici söz verdiğini görürsünüz, öyle ki sözü alan kişi Tanrı’nın sesine açıkça itaat edebilsin. Bunun istisnaları olduğuna eminim, ama Tanrı genel olarak bir defada birden çok yönlendirici söz yerine, her seferinde bir şey konuşur.

Tanrı’nın Nuh’a ne söylediğini bir düşünün. “Kendine gofer ağacından bir gemi yap...” (Yar. 6:14). Bu sözün ardından, Tanrı Nuh’a yapacağı geminin türü, büyüklüğü ve amacı hakkında ayrıntılar verdi. Nuh’un geminin yapımını yetmiş ila yüz yıl arasında bir zamanda tamamladığı tahmin edilmektedir. Ya Nuh, yapımın otuzuncu yılında bir başka yönlendirici söz almak için Tanrı’ya dua etse ne olurdu? Ya Nuh gemiyi yapmaktan yorulsaydı, belki biraz cesaretini yitirseydi ve Tanrı’nın yaşamı için başka bir planı olup olmadığını bilmek isteseydi, ne olurdu? Ya Nuh yerel bir peygamberlik konferansına katılsaydı ve birçok kişi ona farklı iş kollarına gireceğini ve kazandığı paralarla binlerce kişiyi bereketleyeceğini söyleseydi, ne olurdu?

Eğer Nuh Tanrı’ya gelip bir başka yönlendirici söz isteseydi, Rab muhtemelen onu şöyle yanıtlardı, “Nuh, gemiyi bitir.” Eğer Tanrı’nın halihazırda söylediklerini tam olarak yerine getirmezsek, O’nun bize başka bir şey söylediğini işitmemiz pek mümkün olmaz.

Tanrı’nın bize halihazırda söylediğini yapmamanın tehlikelerine iyi bir örnek 1. Krallar 13. bölümde verilir. Rab isimsiz bir Tanrı adamını Yoşiya adlı doğru bir kralın gelişini önceden bildirmek için İsrail Kralı Yarovam’a gönderir. Bu haber Kral Yarovam’ı öfkelendirir ve Tanrı adamını öldürtmeye kalkışır, ancak Tanrı onu mucizeyle koruyarak sözünün gerçek olduğunu doğrular.

Tanrı, görevini tamamladıktan sonra Tanrı adamına evine nasıl döneceğiyle ilgili özel bir buyruk verdi. Tanrı adamı şöyle dedi, “Çünkü RAB bana, ’Orada hiçbir şey yiyip içme ve gittiğin yoldan dönme diye buyruk verdi.” (1Kr. 13:9).

Ancak, eve dönüş yolunda yaşlı bir peygamber ona gelip şöyle dedi:

> "Ben de senin gibi peygamberim" dedi, "RAB’bin buyruğu üzerine bir melek bana, ’Onu evine götür ve yiyip içmesini sağla dedi." Ne var ki yalan söyleyerek Tanrı adamını kandırdı. Böylece Tanrı adamı onunla birlikte geri döndü ve evinde yiyip içmeye başladı (1Kr. 13:18-19)

Tanrı adamı görevi başındayken durmaması ve yiyip içmemesi gerektiğini biliyordu, ama bir başka peygamberin “sözünü” dinleyerek Tanrı’nın halihazırda kendisine söylediğini yerine getirmedi. Yalana kulak vermenin sonucunda, Tanrı adamı

canından oldu (1Kr. 13:20-25). Bu olay bize aşırı görünse de, Tanrı'nın halihazırda söylediklerine itaat etmenin önemini çok iyi açıklar.

Çoğu zaman Tanrı'dan zaten almış olduğum on beş peygamberlik sözünün üstüne bir tane daha almak için oluşan dua kuyruğunun en sonunda dururum. Bunun yerine, Tanrı'nın zaten yapmamı söylediği işleri yerine getirmek için ihtiyacım olan tanrısal lütuf için sıklıkla dua ederim. Rab'den ilave yönlendiriş almaya girişmeden önce halihazırda söylediklerine itaat etmeyi amaç edindiğimizden emin olmalıyız. Tanrı'nın bize verebileceği en yeni "sözün" tiryakisi olmak yerine, bize kişisel olarak söylediği herşey için şükretmemiz önemlidir. Tanrı, O'nunla yaptığımız yolculuk boyunca tam olarak bilmemiz gereken şeyi bize söyleyecektir. Unutmayın ki, Tanrı'nın sesini işitmek bir hedefe ulaşmak için bir yöntemdir, hedefin kendisi değildir. Hedef, Mesih'in bizde biçimlenmesi ve yeryüzünde olduğumuz sürede Tanrı'nın her birimiz için belirlediği bütün amaçları yerine getirmemizdir.

6. Bölüm Tekrar Soruları

1. Bu bölüme yola çıkarak Tanrı'yı işitme yeteneğinizi etkileyen bir takım engelleri teşhis edebildiniz mi? Hangileri?
2. Bu bölümde sözü edilmeyen başka engeller fark ettiniz mi? Evetse, bunları nasıl tarif edersiniz?
3. Bu bölümde sizi en çok ne teşvik etti ve bunu hayatınızda nasıl uygulayacaksınız?

III. KISIM: TANRI'NIN SESİ: AYIRT ETMEK, YANIT VERMEK, VE ARAMAK

7. BÖLÜM

TANRI'NIN SESİNİ AYIRT ETMEK

Tanrı'yı işitme konusunda duyduğum en yaygın soru, "İşittiğim, düşündüğüm ya da gördüğüm şeyin kendimden değil, Tanrı'dan ileri geldiğini nasıl bileceğim?" Bu soru sağlam cevapları olan güzel bir sorudur. Ne var ki, pek çok güzel soruda olduğu gibi, bu yaygın soruyu anlayabileceğimiz bütünsel bir bakış açısı kurmak için öncelikle cevaplanması gereken hazırlık soruları vardır. Bu kitapta birçok kez Tanrı'nın herkese konuştuğunu söyledim, ama bu Tanrı'nın konuştuğu özel anları her zaman ayırt ettiğimiz anlamına gelmez. Bu yüzden, bir sözün Tanrı'dan olup olmadığını belirlediğimiz süreci anlamalıyız.

Her zaman kulaklarımızı tırmalayan gürültülü bir dünyada yaşıyoruz. Hatta sürekli olarak dikkatimizi çekmek için lobi faaliyeti yürüten "seslerle" dolu bir dünyada yaşadığımızı söyleyebilirim. Bu bakımdan, bir "ses" sizden bir tepki bekleyen bir irade, arzu ya da fikirdir. Bir ses bir kimsenin ya da bir şeyin etkisini temsil eder ve bizi ikna etmeye çalışır. Çoğu insan sesler duyanların deli ya da bir şekilde anormal olduğunu düşünmeye eğilimlidir ki, bu doğru olabilir. Ne var ki, burada yaptığımız "ses" tanımı altında her gün birçok ses duyduğumuzu söylememiz bence güvenlidir. Tanrı'nın sesini işitmekte, anlamakta ve ayırt etmekte bu kadar güçlük çekmemize şaşmamalı!

On dokuz yaşına bastığımda, bir arkadaşım yerel bir bankada iş bulmama yardımcı oldu. Birkaç yıl çalıştığım o bankanın veznesinde her gün hesaplara para yatırma, çek bozdurma ve paraları sayma gibi işler yapıyordum. Yüksek kaliteli baskı makinelerinin çıkışıyla birlikte sahte paralar piyasada çok sık görülüyordu. Bu nedenle, banka yönetimi sahte paraları teşhis edebilmeleri için bütün veznedarları temel bir eğitimden geçirdi. Eğitimde bir banknotun sahte mi gerçek mi olduğunu belirlememize yardımcı olacak üç yol gösterildi. Banknotlarla ilgili ilk test kağıtla ilgiliydi. Gerçek paralar belli bir kağıt türünde basılıyordu ve birçok sahte para aynı dokuya sahip değildi. İkinci test için, sahte para markeri denilen bir kalemle banknotun üzerine kısa bir çizgi çekiyorduk. Eğer çizginin rengi sarıysa, o halde banknot muhtemelen gerçekti. Ama çizgi siyahsa, sahte olma ihtimali yüksekti. Son test olarak, banknot üzerindeki güvenlik özelliklerini öğrendik. Başlıca güvenlik özelliği banknotun bir kenarından diğer kenarına uzanan gümüş renkli hattı. Eğer banknotun üzerinde bu hat yoksa, o zaman kesinlikle sahteydi.

Gerçek ve sahte paraları ayırt etme işlemi Tanrı'nın sesini ayırt etme işlemine benzer. Banka yönetimi bize sahte banknotların ayrıntılarını öğretmek için çok zaman

harcamadı. Zamanın çoğunu gerçek bir banknotun nasıl göründüğünü öğrenerek geçirdik. Böylece sahte bir para ile karşılaştığımızda, onu çabucak fark edebilmemiz ve gerçek muamelesi yapmamamız kolaylaştı. Rab'bi işitmeyi amaçlarken, O'nunla ilişkimiz aracılığıyla sesini tanımaya ve öğrenmeye halihazırda dikkat vermiş olmalıyız. Daha sonra, başka bir ses bizi engellemeye çalıştığında, onu hemen teşhis edebilir ve onun etkisinden güvenle uzaklaşabiliriz. Gerçek ve sahte banknotları belirlemek için kriterler olduğu gibi, Tanrı'nın sesini ayırt etmek ve sahtelerini reddetmek için de testler vardır.

Bir kimse, "Tanrı'nın bana ne söylediğini ayırt etmeye çalışıyorum" diyorsa, anlatmak istediği şey Tanrı'nın söylediğine inandığı şeyi yapmak için bütün düşüncelerini, duygularını, korkularını ve diğer sesleri elekten geçirdiğidir. Ayırt etmek bir şey ile diğeri arasındaki farkı gözetmektir. Tanrı'nın bize söylediklerini keşfetme sürecinde, hedefimizin etrafımızda dolanan diğer tüm sesler hakkında uzmanlaşmak değil, Tanrı'nın sesini tanımak olduğunu hatırlayalım. Benzer şekilde, kararlarımızı ve genel bakış açımızı etkilemesinler diye, Tanrı'dan olmayan yaygın seslere aşina olmalı ve onları bir dereceye kadar teşhis edebilmeliyiz.

Tanrı'ya ve Tanrı'nın halkına hizmet tecrübelerimde genelde karşılaştığım birçok sesi tanımayı başardım. Kullandığım terimler sizinkinden farklı olabilir, ama karakter ve kavramlar aynıdır. Bunları tanımak ve öğrenmek, hayatınızda Tanrı'nın sesini ayırt etmenize yardımcı olacaktır.

Düşmanın Sesi

Düşmanın sesi söz konusu olduğunda, anlamamız gereken bir dizi şey vardır. İlk olarak, Şeytan hiçbir şekilde Tanrı'ya eşit değildir. Bir miktar güce sahip olsa da, bir yaratık olarak sınırlıdır ve asla Tanrı'ya özgü sıfatları sergileyemez. Örneğin, Şeytan Tanrı'nın aksine her yerde değildir. Tanrı'nın varlığı aynı zamanda her yerdedir, ama Şeytan belli bir zamanda sadece bir yerde olabilir. Bu tespit aşikar görülebilir, ancak bazılarının Şeytan'ın etkinliklerine işaret etme biçimlerinden onun her yerde olabileceği fikrine kapılırsınız.

Düşmanın sesi hakkında konuşurken, sadece Şeytan'dan söz etmiyoruz. Şeytan, Tanrı'nın insanlıkla ilgili amaçlarına karşı çıkan bir cinler topluluğuyla birlikte çalışır (Ef. 6:12). Bununla birlikte, Şeytan zaman zaman temas edeceğimiz cin kaynaklı seslerin ardındaki yönetici, planlayıcı ve ele başıdır (Ef. 6:11). Şeytan'a ve cin ruhlarına çok fazla değinmek istemiyoruz, ancak bizi Tanrı'nın sesinden uzaklaştırmayı planladıkları hakkında bilgisiz olmamalıyız.

Elçi Pavlus, Tanrı için yaptığı işlere karşı Şeytan'ın bir planı olduğunu iyi biliyordu (2Ko. 2:11). Aynı durum bizim için de geçerlidir. Gerçek şu ki, Tanrı'nın hayatınız *için*bir planı var, ancak düşmanın hayatınıza *karşı* bir planı var. İnsanların bana şöyle dediği zamanlar oldu, "Asla ruhsal savaş tecrübem olmadı ya da düşmanın sesini hiç duymadım." Eğer bu doğruysa, bunun nedeni muhtemelen düşmanın sizi bir tehdit olarak görmemesi ya da size nasıl yaklaştığını tam olarak fark etmemenizdir. Kutsal Yazılar'da düşmanın Tanrı halkına saldırmasının başlıca yollarından birisi Tanrı'nın sözlerini çarpıtmaktır (örn., Yar. 3:1-5; Mat. 4:1-11).

Düşmanın sesiyle karşılaşacağımız başlıca iki yol vardır. Birinci yol düşüncelerimizdir. Düşman dikkatimizi dağıtmak, inandırmak ve aldatmak için zihnimize düşünceler nakledecektir. Bu dördüncü bölümde ele aldıklarımızla bağlantılıdır; yani bütün düşüncelerimiz içimizden kaynaklanmaz. Bu düşünceler "Sadece ufak bir ödün ver, kimse bilmeyecek, hatta "Kendini öldür" gibi ifadeler taşıyabilir. Örneğin, düşman bunların kendi düşüncelerimiz olduğuna bizi ikna etmek için zihinlerimize düşünce ekmeye girişebilir. Düşmanın yalanlarına inandığımız zaman, Tanrı'nın düşmanı bizi etkilemeyi başarır. Yalanları ifşa etmek ve düşmana direnmek için sezgiye ve Tanrı'nın gerçeğine ihtiyacımız var!

Düşmanın sesini işiteceğimiz ikinci yol diğer insanların fiziki sesleridir. Bazen bir kimse bize cinlerden esinlenmiş bir şey söyleyebilir ya da yapabilir. Elçi Pavlus, Efesliler'e yazdığı mektupta ona zulmedenlerin eylemlerinin ardında düşmanın etkisi olduğundan söz eder.

> Çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümranlıklara, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün *göksel yerlerdeki ruhsal ordularına* karşıdır. (Ef. 6:12)

Bir kimsenin cin kaynaklı bir düşünce söylemesi için mutlaka cine tutsak olması gerektiğini söylemiyorum, zira bu düşüncelere aracılık edenler söyledikleri sözlerin kaynağından tamamen habersiz olabilir ve bilmeden düşmana çanak tutabilirler. Çoğu kez, düşmanın sesi iki taraftan birden gelir. Zihinlerimize düşünce ekimi doğrudan bir saldırı, anlayışsız birinin sözleri ise dolaylı bir saldırıdır. Doğrudan saldırı zihinlerimize tohum ekilmesine, dolaylı saldırı ise o tohumların sulanmasına benzer.

Gençliğimde sürekli "Senin neyin var?" sorusuna maruz kalırdım. Tip bakımından donuk yüzlü biriydim ve birçok insan bu ifademi kızgın ya da üzgün olduğum şeklinde yorumlardı. Genelde ne kızgın ne de üzgündüm, ama çoğunlukla gördüğümüze göre yargıladığımız için, birçok kişinin benimle ilgili varsayımları böyleydi ve bu durum son derece yanlış anlaşılmış hissetmeme neden oluyordu. Yaşım ilerledikçe, bana kötü bir şöhret kazandıran duygusuz surat ifadem hakkındaki yorumlar kulağıma gelmeye devam etti. Genç bir imanlı olduğum yıllarda bu türden sözleri zihnimin içinde işitmeye başladım, "Sen duygusuz birisin," "İnsanları umursamıyorsun,"ya da "Sevgisizsin."

İnsanların sorduğu sorular zamanla düşmandan ileri gelen düzenli bir düşünce bombardımanı halini aldı. Kilise önderi olduğum zaman, gerçekten sevecen görünen diğer Tanrı adamlarıyla kendimi kıyaslamaya başladım. Düşmanın düşünceleriyle kendi güvensizliklerimin birleşimi yeterli gelmediğinde, insanların benimle ilgili söylediği benzer şeyler kulağıma gelmeye başladı. "Sevgi dolu değilim ve pastör olamam," diye düşündüm. Diğer insanların düşmanın suçlamalarını dile getirmesiyle birlikte, bu düşünceye tümüyle inandım.

Bir gün bir arkadaşın evinde banyosunu dekore etmesine yardım ediyordum ve tam diz çökmüş zemine bir bağlantı kurarken olağanüstü bir şey hissettim. O anda, aynı eski düşünceler güçlü biçimde üzerime geldi, "Sen şu ve şu gibi sevecen bir pastör değilsin...." Bu düşünceler zihnimde yankılanırken, Rab'bin bana bir soru sorduğunu işittim: "Sevgi nedir, Ben?" Bunu bir anlığına düşündüm ve sonra birden dank etti! Sevgi, kuru laflardan ya da yüz ifadelerinden ibaret değildi. Sevgi söylediğin ve

yaptığın her şeyde başkalarını kendinden üstün saymakla ilgiliydi. “Ben sevecen biriyim, bu yüzden buradayım ve arkadaşımın banyosunu dekore etmesine yardım ediyorum,” diye sesli olarak kendi kendime konuştum! Ben konuşurken, sanki Rab bana gülümsedi ve göz kırptı.

Düşmanın yalanlarıyla diğerlerinin sesinin bileşimi, kimliğim hakkında hatalı bir bakış açısı edinmeme neden oldu. İşin korkunç tarafı hepsinin bir yalandan ibaret olduğuydu. Rab bana sevgi hakkında sorduğunda, düşmanın yalanının gücünü kırdı ve o günden beri bu tür aldanmalardan beni koruyan yeni bir sezgi sağladı. Eğer düşmanın yalanlarını satın aldığınızda, umarım faturasını sakladınız, çünkü emin olun, onları geri götüreceksiniz!

Bir kişinin sesi her zaman onun karakterini temsil eder. Aynı şekilde, Tanrı’nın sesi de her zaman O’nun karakteriyle uyumludur ve düşmanın sesi ise onun karakterinden ileri gelecektir. Kutsal Kitap düşmanımızın doğasını ortaya koyar, bu yüzden onun sesini daha iyi ayırt etmek ve etkisinden uzak durmak için onun hakkında Kutsal Kitap’ın ne dediğini bilmeliyiz.

Vahiy 12:9-10’da Şeytan’ın bir suçlayıcı olduğunu okuyoruz. Yaratılış 3. bölümde Adem ve Havva’yı Tanrı’ya itaatsizlik etmeye ayartır ve aynı şeyi Matta 4. bölümde İsa’ya yapmaya kalkışır. Her iki pasajı da okuduğunuzda, Şeytan’ın sadece bir ayartıcı olmadığını, aynı zamanda ayarttığı kişinin Tanrı’nın sözünden ödün vermesini ve imansızlık etmesini sağlamak için Tanrı’nın sözünü çarpıtmaya çalıştığını görürsünüz. Şeytan yalancıdır ve yalanın babasıdır (Yuhanna 8:44). Şeytan bir günahkârdır ve sesini dinleyenlerin tümünü günaha kışkırtır (1. Yuhanna 3:8). İşte Şeytan karakteri budur ve onun sesi bunu yansıtır: suçlama, ayıplama, yalan, sahtekârlık, ayartı, nefret, itaatsizlik, şehvet, kibir ve benzeri. Unutmayın, düşman bizi hiçbir şey yapmaya zorlayamaz, bu yüzden bizi kandırmak için aldatmaya ve hileye başvurur. Bu taktik, bize söylediği yalanları her zaman kolayca tespit edemeyeceğimiz anlamına gelir. Bir sebepten ötürü, çoğu insan Şeytan’ın boynuzlu, kötü bir yaratık olduğu için onun işlerini ve sözlerini kolayca ayırt etmemiz gerektiği düşüncesine sahiptir. Ancak, Kutsal Kitap düşmanın kendisini filmlerdekinden farklı bir biçimde ifşa ettiğini açıklar: “Buna şaşmamalı. Şeytan da kendisine ışık meleği süsü verir” (2Ko. 11:14).

İsa Mesih ölümü, gömülmesi ve dirilişi aracılığıyla Şeytan’ı ve onun cin ordularını mağlup etti. Biz Hıristiyanlar İsa Mesih’in zaferini paylaşırız ve asla Şeytan’dan ya da cinlerden korkmamalıyız. Ancak, yenilmiş olsa da, biz izin verdiğimiz takdirde düşmanımızın hâlâ bizi yok etmek için fırsat aradığını bilmeliyiz. Elçi Petrus düşmana direnmemiz için bizi teşvik eder. Rab’bin sesini işitmeyi amaçlarken düşmanın etkisinden tamamen kurtulmak için onun etkinliklerini ayırt edebilelim.

> Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşıyor. Dünyanın her yerindeki kardeşlerinizin de aynı acıları çektiğini bilerek imanda sarsılmadan İblis’e karşı direnin. (1. Pe. 5:8-9)

Benliğin Sesi

Tüm yaşamınızı Tanrı’ya vermiş olsanız dahi, hâlâ isyan etmek ve bencilce davranmak isteyen bir parçanız olduğunun muhtemelen farkındasınız. İman etmeden önce, sonu gelmez bir kişisel tatmin arayışında olan ben-merkezci yaratılışımız sınır

tanımazdı. Biz Hıristiyanlar artık yeniden doğmuş ve Ruh'la dolmuş kişiler olarak bir zamanlar bizi denetimi altında tutan eski bencil yollarımızı öldürebiliriz. Benliğimiz, bir zamanlar hayatlarımıza egemen olan günahlı tutkularla hâlâ kirlenmiş durumdadır. Her ne kadar artık bize egemen olmasa da, bu tutkular her gün yüksek sesle bize konuşmaktadır.

Elçi Pavlus benliğin tutkuları üzerine uzun uzadıya yazmıştır. Mektuplarının çoğunda kiliseleri benliğin değil, "Ruh'un yönetiminde yaşamaya" teşvik ettiğini görebilirsiniz (Gal. 5:16). Diğer bir deyişle, düşündüğümüz, söylediğimiz ve yaptığımız her şeyde benlik yerine Kutsal Ruh'un etkisine ya da sesine göre hareket etmemiz gerekir. Tanrı bizleri kendi seslerimizi dinlediğimiz eski hayattan çıkarıp O'nun sesini dinlediğimiz yeni yaşama çağırdı. Benliğin sesikendi çıkarlarımızı Tanrı'nın ve başkalarının çıkarları önüne koymamız için sürekli bizi etkilemeye çalışır.

Düşünceme göre, çok sayıda imanlı benliğin sesini ayırt etmiyor ve sonuç olarak hiç farkında olmadan onun etkisi altında yaşıyorlar. Halbuki Hıristiyanlar olarak düşüncemizin yenilenmesiyle değişme çağrısı aldık (Rom. 12:1-2). Bu değişim ancak Rab'bin sözünü çalışmak ve her gün dua etmek yoluyla O'nunla kuracağımız istikrarlı bir ilişki aracılığıyla gerçekleşebilir. Her gün bilinçli olarak Tanrı'nın sesini dinlemeyi seçmedikçe, ister istemez benliğimizin seslerini dinlemek durumuna geliriz. Eğer Tanrı'yla zaman geçirmeyi ihmal etme alışkanlığınız varsa, o zaman şunu söyleyerek sizi tahrik etmeme izin verin; Tanrı'nın sesini hayatınızda ayırt etmek için bu alışkanlıktan vazgeçmeniz gerekir.

Şunu lütfen anlayın ki, hepimiz benliğimize karşı ve Tanrı'nın Ruhu'nun egemenliği için savaştayız (Gal. 5:17). Ancak, savaşı kazanmamızın ve benliğe galip gelmemizin tek yolu Kutsal Ruh'un gücüne tümüyle teslim olmamızdır. Bu teslimiyet Tanrı'yla ilişkimize yatırım yapmadıkça, O'na her durumda güvenmedikçe gerçekleşmez.

Benliğin sesinin İsa'nın Luka 8. bölümde verdiği benzetmeyle en iyi biçimde temsil edildiğini düşünüyorum. İsa, bu benzetmede tohum ekmeye çıkan ve ektiği tohumlar dört farklı zemine düşen bir ekinciden söz eder. Dört farklı zemin dört farklı yüreği temsil eder. Tohumlardan kimi dikenlerin arasına düştü, dikenler filizleri boğdu ve olgun ürün vermedi. İsa bu toprakla ilgili şöyle bir açıklama yaptı.

> Dikenler arasına düşenler, sözü işiten ama zamanla yaşamın kaygıları, zenginlikleri ve zevkleri içinde boğulan, dolayısıyla olgun ürün vermeyenlerdir. (Luka 8:14)

Bu yaşamın kaygıları, zenginlikleri ve zevkleri benliğin sesinin merkezinde yer alır. İsa bize bu pasajda bu sesin çok güçlü olduğunu ve eğer izin verirsek O'nun sesini (tohumunu) boğacağını söyler. Benliğin sesini ayırt etmeyi ve hayatlarımızda bencilliği yere çalmayı öğrenmeliyiz; aksi halde, Tanrı'yı hoşnut edemeyiz (Rom. 8:5-8).

Geçmişimizin Sesi

Geçmişte bir beyzbol maçı sırasında başıma darbe aldığımı ve sağ kulağımda kalıcı zarar oluştuğunu anlattığımı hatırlarsınız. Geçmişte yaşadığım bu olay, şimdiki zamanda iyi işitme yeteneğime engel olmakta. Bence aynı şey ruhsal olarak da doğru olabilir. Geçmişte başımıza gelen zorlu ve trajik olaylar bizi o kadar dramatik biçimde etkilemiş olabilir ki, bugün Tanrı'nın sesini işitmekte güçlük çekebiliriz. Belki

geçmişiniz yaptığınız ya da size yapılan her türlü korkunç olayla delik deşik durumdadır. Bu tür tecrübelerin Tanrı'yı işitmenize ve O'nunla birlikte hareket etmenize engel olabileceğini bilmelisiniz.

İsa ardından gelenlere şöyle dedi, "Sabanı tutup da geriye bakan, Tanrı'nın Egemenliği'ne layık değildir" (Luka 9:62). İsa'nın burada ve şimdi yaptığı davete dikkat kesilmek yerine, geriye bakmak yönünde her zaman bir ayartı olacaktır. Düşman, etkisiz hayatlar sürmemiz için geçmişimizin seslerini kullanmaya çalışabilir.

Yaptığımız ya da yapmadığımız işlerden ötürü değil, İsa'nın yaptığı işten ötürü önemli şeyler yapmaya çağrıldık. Rab'be yaşamımızı verip eski hayatımızdan tövbe ettiğimizde, her bakımdan yeni oluruz. "Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur" (2Ko. 5:17). Günahlarımızdan bağışlandık ve eski şeylerden temizlendik. Kutsal Kitap Tanrı'nın artık günahlarımızı anmadığını söyler (İbr. 10:16-18).

Musa adam öldürdü, İbrahim yalan söyledi, Petrus inkâr etti, Pavlus zulmetti ve Matta haksız kazanç elde etti. Geçmişleri Tanrı'nın sözüne aykırı işler yapmakla lekelenmiş kişileri kullanmak Tanrı'yı hoşnut etti. Geçmişin sesi ne olduğumuzu ve ne yaptığımızı bize hatırlatmaya çalışacaktır. Tanrı size konuşurken, düşman aniden yaptıklarınızı hatırlatarak sizi yetersizleştirmeye çalıştığında, ona ve kendinize İsa'nın yaptığını hatırlatın ve Tanrı'nın Egemenliği'nde yürümeyi sürdürün.

Dünyanın Sesi

Tıpkı İsa gibi dünyadaki insanları sevmemiz için açık bir çağrı almakla birlikte (Yuhanna 3:16), dünyaya ait şeyleri sevmememiz için de bir çağrı aldık.

> Dünyayı da dünyaya ait şeyleri de sevmeyin. Dünyayı sevenin Baba'ya sevgisi yoktur. Çünkü dünyaya ait olan her şey -benliğin tutkuları, gözün tutkuları, maddi yaşamın verdiği gurur- Baba'dan değil, dünyadandır. Dünya da dünyasal tutkular da geçer, ama Tanrı'nın isteğini yerine getiren sonsuza dek yaşar. (1. Yuhanna 2:15-17)

Dünyanın sesi müzik, sinema, internet, radyo, edebiyat, siyaset vs. gibi her türlü yaygın kültürel araçlarla yüceltilen Hıristiyanlık karşıtı bakış açısıdır. İsa'yı ve amaçlarını yüzde yüz onurlandıran tek egemenlik Tanrı'nın Egemenliği'dir. Diğer egemenliklerin tümü yetersiz kalır ve Kral İsa'nın yüce iradesinden, amaçlarından ve bakış açısından ödün verir.

Kutsal Kitap bizi dünyanın lekelemesinden korunmaya (Yak. 1:27) ve dünyaya ait olmamaya (Yuhanna 17:13-19) çağırır. Ayrıca Şeytan'ın *bu*dünyanın ilahı olduğunu biliriz (2Ko. 4:4). Bunun anlamı nedir? Anlamı, çevremizdeki dünyanın başlıca etkisinin benliği ve kutsal Tanrı'ya isyanı teşvik ettiğidir. Bu ses her zaman aşikar olmaz, bu yüzden onun etkisini tespit etmek için sezgi gerekir.

Bir gün arabamla Los Angeles'ten Hollywood'a doğru yol alıyordum. Kaliforniyalı olmadığım için yol kenarındaki reklam panolarına özellikle dikkat ettim. Saydığım kadarıyla iki reklam panosu tamamen striptiz kulüplerine ve en azından üç tanesi alkollü içeceklere ayrılmıştı. Her gün bu reklam panolarının yanından geçen çoğu insanın bunlar hakkında düşünmediğine emin olsam da bu reklamları görmek beni kederlendirdi.

Bu striptiz kulübü reklamlarında cinsel imgeler ya da belirgin bir cinsel dil kullanılmamıştı. Bunun yerine ağırbaşlı bir "centilmenler kulübü" izlenimi verilmek isteniyordu, öyle ki, reklamı gördüğünüzde burasının erkeklerin gidip iyi bir zaman geçirebileceği makbul ve zarif bir yer olduğunu düşünürdünüz. Harika bir yer, öyle mi? Gerçek *centilmenler* için harikulade bir yer, öyle mi? Kocaların gidip eşlerini aldattığı ya da kadınların bedenlerini sattığı ve bedenlerine göre kendilerine değer biçilen bir yer değil, öyle mi? Genç erkeklerin evlilik yataklarına taşıyıp eşlerini karmaşaya götüren sahte cinselliği öğrendikleri bir yer değil, öyle mi?

Dünyanın sesi gerçeğin üstünü örtmeye çalışır. Striptiz kulüpleri centilmenlerin meskenidir. Bir şişe viski bir Lamborghini™ ve şehirde gezintiye çıkmış alımlı bir çifttir. Gerçekte, striptiz kulüplerinin tüm aile için iyi bir yer olduğuna ya da bir şişe viski ve sigara içtikleri zaman reklam panolarındaki insanlara benzeyeceklerine hiç kimse inanmaz. Bu resimlerde eksik olan şey gerçektir!

Dünyanın sesi bize ne düşüneceğimizi söyler ve yalanlarla üstünü örtmek suretiyle gerçeği yeniden tanımlamaya çalışır. Pek çok Hıristiyan'ın hiç ayırt etmeden İsa'nın hayatlarımızdan silip atmak için canını verdiği günahları yücelten müzikleri dinlemesi beni şaşkına döndürür. Müzik bir sestir. Medya bir sestir. İzlediğimiz, dinlediğimiz ve okuduğumuz şeyler bizleri ya gerçekle ya da yalanla etkileyecektir. Bu gibi şeylerden etkilenmediğini iddia eden biri halihazırda dünyanın sesini Tanrı'nın sesinden ayırt etmemektedir.

Eğer Rab'bin sesini dünyanın sesinden ayırt edeceksek, dünyaya ait şeylere yaklaşımımızda radikal olmalıyız. Son okuduğuma göre, ortalama bir Amerikalı günde iki ila üç saat televizyon seyrediyor. Bu oranı çoğu Amerikalı müjdeci Hıristiyan'ın haftada ortalama bir kere Kutsal Kitap okuduğunu ortaya koyan en son istatistikle karşılaştırın. Bu durum hepimizi mahkum etmelidir. Zamanımızı Rab'den başka her şeye vermişken, Rab'bin sesini dünyanın sesinden nasıl ayırt edebiliriz? Cevap çok basit: edemeyiz. Eğer hayatınızda medyaya aşırı yer veriyorsanız, bir süreliğine bunu azaltmanızı ve bazı hallerde, içeriğe göre tamamen bırakmanızı şiddetle tavsiye ederim. Tanrı'nın sesine hayatlarında daha çok yer açmaları için teşvik ettiğim birçok kişi, önceden hiç olmadığı kadar O'nu işitmeye başladıklarını bildiriyor.

Kültürümüzde, dünyanın sesi son derece gürdür ve bu sesin kısılmasının tek yolu bu konuda ciddi olarak adım atmaktır. Televizyonlarımızı, araba radyolarımızı kapatmayı ve akıllı telefonlarımızı elimizden bırakmayı alışkanlık haline getirmeliyiz. Dünyanın sesini bilinçli olarak kıstığımızda, baştan beri var olan Tanrı'nın sesi daha gür ve net olarak işitilecektir.

Kalabalıkların Sesi

Hepsinin aynı şeyi yapmak istediği, ama içlerinde o şeyi yapmak istemeyen tek kişinin siz olduğunuz bir grup insanla daha önce hiç bir araya geldiniz mi? Hapishane hizmeti yaparken, yanlış zamanda, yanlış kişilerle aynı arabaya binip devamında hayatları berbat olmuş kaç tane adamın öyküsünü dinlediğimi anlatamam. Belirli şeyleri yapmaya ve söylemeye kışkırtan bir grup baskısı vardır. Güçlü bir iradeye sahip olmadıkça ya da alay edilmeye, hatta daha kötüsüne razı gelmedikçe,

muhtemelen yapmak istemediğiniz şeyleri yapmaya itileceksiniz. İşte ben buna kalabalıkların sesini dinlemek dinliyorum.

Kalabalığın sesi, gruba dahil olan diğerlerini, beğensinler ya da beğenmesinler, ikna etme gücüne sahip "çoğunluğun dediği olur" modelidir. İsa'nın cezalandırılması sırasında toplanan kalabalık İsa'yı çarmıha germesi için Pilatus'a baskı yaptı ve onu bu kararı almaya mecbur bıraktı.

> Pilatus onlara, "O ne kötülük yaptı ki?" dedi. Onlar ise daha yüksek sesle, "O'nu çarmıha ger!" diye bağrıştılar. Halkı memnun etmek isteyen Pilatus, onlar için Barabba'yı salıverdi. İsa'yı ise kamçılattıktan sonra çarmıha gerilmek üzere askerlere teslim etti (Mar. 15:14-15)

İncil kayıtlarına göre Pilatus, Yahudiler'in neden İsa'yı öldürtmek istediğini anlamıyordu, ancak kalabalığın sesi o kadar güçlüydü ki, baskıya boyun eğdi ve İsa'yı çarmıha gerilmek üzere askerlere teslim etti.

Elçilerin İşleri Kitabı'nda birçok kez kalabalıkların Müjde'yi vaaz edenlere karşı ayaklandığını görürüz. Çeşitli kentlerde kalabalığı Pavlus ve arkadaşlarına karşı her zaman kışkırtan gruplar vardı (Elç. 14:19; 16:22; 17:13; 21:27). Eminim ki, bu kalabalıkların içinde söylenenlere karşı çıkmayan ya da konuyla ilgili fikri olmayan birçok kişi vardı, ama bu kişiler kalabalığa karşı durmaktan korktukları için baskı onların da kalabalık içinde birer ses haline gelmesine neden oldu. Rab bize çoğunlukla diğer herkesin düşündüklerinin ya da söylediklerinin doğasına zıt şeyler hakkında konuşur. Eğer Tanrı'nın sesini kısar ve çevremizdeki çoklu sesin yarattığı baskıların Tanrı'yı hükümsüz kılmasına izin verirsek, O'nun sesine duyarsızlaşır ve söylediklerini ayırt etmekte güçlük çekeriz. Kalabalığın sesinin bizi baskı altına almasına ve herkesin isteğine "evet" diyen biri yapmasına izin veremeyiz. Eğer bir şeyin doğru olmadığını biliyorsak, sesimizi yükseltmemiz gerekir. Bunun sonucunda Rab'bin sesini ayırt etmekte gelişiriz.

Rab'bin Sesi

Önceden dediğim gibi, hedefimiz çevremizdeki işittiğimiz diğer tüm sesler konusunda uzmanlaşmak değil, bunun yerine gündelik hayatımızda Rab'bin sesine son derece aşina olmaktır. Tanrı'nın sesi her zaman O'nun karakteriyle uyumludur ve bunu Kutsal Yazılar boyunca açıkça görebiliriz. Tanrı'nın sesi İyi bir Baba'nın sesi gibi (Mat. 7:11) son derece sevecen (1Yu. 4:16) olacaktır ve ne söylerse söylesin, sözlerinin tümü bizim iyiliğimiz içindir (Rom. 8:28-29).

Belki bunu söylemek gereksiz, ancak kimin kimi izlediğini akılda tutmalıyız. Rab'bin sesini hatasız biçimde ayırt etmek için, bizi iyi hissettiren ya da isteğimize en yakın görünen şeyi aramıyoruz. İsa dedi, "Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler." (Yuhanna 10:27). İsa'nın izleyicileri olarak, O'nu hem işitmeye hem de izlemeye çağrıldık. Birçok insanın *bir kişi* yerine bir şey aradıkları için tökezlediğini düşünüyorum. Rab'den bana yön göstermesini istediğimde çoğu kez şöyle derim, "Ya Rab, lütfen benimle konuş ve sen ne söylersen söyle, seni izleyeceğim." Belki de Rab'be benden daha iyi bildiği bir şeyi söylememe gerek yoktur, ama kişisel bir hatırlatma kendi isteğimi değil, O'nun isteğini aradığımı anımsamama yardımcı olur.

Rab'bin sesini tanımak Rab'bi tanımaktır ve böylece sahteleri ayıklamak için diğer tüm sesleri yeterince iyi teşhis edebiliriz. Eğer Tanrı'nın size konuştuğuna inanıyor, ama konuşanın O olduğundan emin olamıyorsanız, "Tanrı'nın sesini ayırt etme süreci" ile ilgili bir sonraki konuyu gözden geçirmenizi ve uygulamanızı teşvik ederim. Ben bu süreci kendi hayatımda uyguluyorum ve iman yolculuğunuzda size de yardımcı olacağına inanıyorum.

Tanrı'nın Sesini Ayırt Etme Süreci

Kutsal Yazılar Testi

Tanrı'nın bize her söylediği söz bir Kutsal Kitap ayeti biçiminde olmasa da, *asla* Tanrı'nın yazılı sözüyle çelişmeyeceğini bilmeliyiz. Kutsal Kitap tüm kuşaklar için Tanrı'nın genel iradesidir ve değişmez. Tanrı'nın bize söylediğine inandığımız sözü *öncelikle* Kutsal Yazılar Testi'ne sokmalıyız. İşittiğimiz söz (görüm, düş, düşünce vs.) Kutsal Yazılar'ın ilkelerine bağlı mı? Aldığınız söz bir şekilde Tanrı'nın Kutsal Kitap'ta açıkladıklarıyla çelişir nitelikte mi? Sağlam Kutsal Kitap öğretisine göre incelediğinizde aldığınız sözün kuşkulu görülen bir tarafı var mı?

Eğer Tanrı'nın söylediğini inandığınız söz bu testi geçemezse, onu kesin olarak reddedebilirsiniz. Eğer Tanrı'nın size söylediğine inandığınız söz Kutsal Kitap'la çelişmiyorsa, o zaman ayırt etme sürecine devam edebilirsiniz.

İyi Sorular Sorun

İyi sorular sorarak, Tanrı'nın söylediğini düşündüğümüz sözün gerçekten Tanrı'dan mı geldiğini yoksa sadece istediğimiz bir şey mi olduğunu görmek için yüreğimizi ve zihnimizi etkin biçimde araştırırız. Örneğin, bazı iyi sorular şunlardır, "Bu söz hakkında esenliğim var mı—neden var ya da neden yok?" Ayrıca, "Bu söz Tanrı'nın söylediği diğer şeylerle uyumlu mu?" Eğer bir söz, Tanrı'nın size söylemiş olduğu diğer sözlerle bağlantısız ise, daha dikkatli olmanız gerekir, özellikle de yön gösterici türden bir söz aldıysanız.

Hatta kendime şöyle basit sorular sorarım, "Neden bunun Tanrı'dan olduğunu düşünüyorum?" Bu gibi şeyleri açık seçik belirtmek bir sözün Tanrı'dan olup olmadığını daha da ayırt etmemize yardım eder. İnsanlar bana geldiğinde, onlara sorular sormaya başlarım, bazen rahatsız olurlar ve bu, sözün Tanrı'dan olmadığının belirtisi olabilir. Tek istediğimiz Tanrı'nın sesini izlemekse, yüreklerimizi çeşitli sorularla araştırmaya razı olmalıyız.

Söz Hakkında Dua Edin

Tanrı bana konuştuğunda ve ben aldığım sözün tümüyle mi ya da kısmen mi O'ndan olduğunu ya da O'ndan olmadığını ayırt etmeye çalışırken, hemen dua etmeye başlarım. Duada Rab'bin bana konuşup konuşmadığını açıklamasını isterim. O'nun onaylayan yumuşak sesini sabırla beklerim. Tanrı'nın sözlerinin gerçekte on yıl sonrası için söylenmişken onları gelecek ayla ilgili olduğunu düşünmekle yanlış yaptım. Tanrı bir sözü onayladığında, size zamanıyla ilgili doğrudan konuşmadıkça bildiğinizi varsaymayın. Bunu bilerek, sabırla dua ederim ve Tanrı'ya uygun biçimde itaat edebilmek için söylediği sözün aciliyet derecesini bildirmesini isterim.

Tanrısal Öğüt Arayın

Özdeyişler 15:22'de şunu okuyoruz, "Karşılıklı danışılmazsa tasarılar boşa çıkar, Danışmanların çokluğuyla başarıya ulaşılır." Bu ayetin ardında yatan fikir, düşündüklerimizin doğru olduğunu belirlemek için çoğu zaman yardıma ihtiyacımız olduğudur. Tanrı'nın sesini ayırt etme konusunda, sürecimize güvenilir sesleri dahil etmenin önemini asla yeterince vurgulayamam. Diğerlerini de ayırt etme sürecine dahil ettiğimizde, onlara bizimle birlikte ayırt etmelerini, ama Tanrı'dan olup olmadığını söylememelerini istiyoruz. İşittiğim sözü güvendiğim kişilere paylaştıktan sonra, genellikle onlara bunun hakkında dua etmelerini ve makul bir zaman sonra geri dönüş yapmalarını isterim. Tanrı, konuştuğu ve konuşmadığı zamanları görmeme yardım etmeleri için insanları kullanmıştır.

Tanrı'nın sesini işitmeyi yeni öğreniyorsak, bu adım özellikle önemlidir. Samuel'in öyküsünü okuduğunuzda, Samuel'e konuşmakta olduğunu anlamasına yardım etmesi için Tanrı'nın Kâhin Eli'yi nasıl kullandığını çok net görebiliriz (1 Sa. 3:1-14). Samuel Tanrı'nın sesini hiç tanımıyordu, bu nedenle yardıma ihtiyacı vardı. Tanrı'nın sesini işitmekte gelişirken bizim de yardıma ihtiyacımız vardır.

Onay İsteyin

Tanrı'nın bize önemli bir şey hakkında konuştuğunu düşündüğümüzde, bir tür onay istememizin makbul olduğuna inanıyorum. Bazen Rab, kişisel dua zamanımızda, bir peygamberlik sözü aracılığıyla ya da bir arkadaşla yaptığımız bir sohbette onay verecektir. Onay alma yolları çeşitlilik gösterir, ama Göksel Babamız, bizi sevdiği için O'nu gerçekten işittiğimizi anlamamızı sağlayacaktır.

Tanrı'yı işitmemizi bizden daha çok Tanrı'nın kendisinin istediğini hatırlamamız önemlidir. Eğer bu doğruysa, o halde onaylaması büyük bir mesele değildir, özellikle de Tanrı'dan gelen söz ya da his bir dereceye kadar belirsizlik içeriyorsa. Eğer oğlumla bir konuşma yaparken, bir nedenden ötürü, sözlerimin bir kısmını kaçırırsa ve benden içtenlikle tekrar etmemi isterse, o zaman tüm konuşmamı yeni baştan tekrarlamaktan mutluluk duyarım.

Ayırt etme sürecinizde sadece Rab'be bakın ve şöyle deyin, "Baba, lütfen bana söylediklerine açıklık getir ki, tüm yüreğimle seni izleyebileyim." Sizi temin ederim ki, içten talebiniz her zaman için bir noktada Göksel Babanız'ın onayını alacaktır!

7. Bölüm Tekrar Sorular

1. Hayatınızda size konuşan sahte sesleri teşhis edebildiniz mi? Bunlarla nasıl mücadele edeceksiniz?
2. "Tanrı'nın Sesini Ayırt Etme Süreci"nin hangi kısımlarını halihazırda kullanıyorsunuz? Hangi kısımlarını kullanmıyordunuz ve şimdi kullanmak istiyorsunuz?
3. Bu bölümde sizi en çok ne teşvik etti ve bunu hayatınızda nasıl uygulayacaksınız?

8. TANRI'NIN SESİNE YANIT VERMEK

Tanrı'yı işitmek gerçek bir ayrıcalık olmakla birlikte, aynı zamanda büyük bir sorumluluk getirir. Gerçek şu ki, eğer Tanrı'nın sözlerine *yanıt vermek* istemiyorsak, o zaman ne söylediğini de *işitmek* istememeliyiz! Tanrı'nın söylediği sözlere nasıl tepki verdiğimiz son derece önem arz eder. Bu noktayı vurgulamak isterim, çünkü Tanrı'nın bize söylediği herhangi bir söze asla gelişigüzel davranmayacağımızı umarım. Tanrı'dan işittiklerimizin çoğu bir tepki gerektirir, bu yüzden eyleme geçmeye hazır olmalıyız.

İsa'nın en bilinen vaazı Matta kitapçığının beşinci ile yedinci bölümleri arasındadır. Bu vaaz genellikle "Dağdaki Vaaz" adıyla bilinir. İsa bir dağın yamacına çıkarak kalabalıklara Tanrı'nın Egemenliği'ndeki yaşam hakkında öğretmeye başladı. İsa'nın öğretisi Tanrı'nın Egemenliği'nde sürdürülen yaşamı, sadece ruhsal bir elit tabaka için değil, herkes için erişilebilir kılmıştır. Bu türden bir öğreti başlı başına devrim niteliği taşıyordu, ama ayrıca öğretiye göre İsa'yı işiten ve O'na yanıt veren herkes eşit düzeydeydi ve bu daha önce duyulmamış bir şeydi. Bizim amaçlarımız açısından, bu vaazın en önemli kısmı en sonunda yer alır ve özellikle İsa'yı işiten herkesin ne yapması gerektiğini ele alır.

> İşte bu sözlerimi duyup uygulayan herkes, evini kaya üzerine kuran akıllı adama benzer. Yağmur yağar, seller basar, yeller eser, eve saldırır; ama ev yıkılmaz. Çünkü kaya üzerine kurulmuştur. Bu sözlerimi duyup da uygulamayan herkes, evini kum üzerine kuran budala adama benzer. Yağmur yağar, seller basar, yeller eser, evi sarsar. Ev yıkılır; yıkılışı da korkunç olur (Mat. 7:24-27)

İsa kendisini işiten, ama işittiklerini uygulamayan insanın budala olduğunu ve böyle birinin hayatında kesin bir yıkım bekleneceğini son derece açık biçimde öğretir. Bu nedenle, ister Kutsal Kitap'ı okuyarak isterse Kutsal Ruh'un sesini ayırt ederek olsun, Tanrı'yı işitmek O'na yanıt verme taahhüdü gerektirmelidir. Tanrı'nın sözleri üzerine ne yapacağımız kim olduğumuzu tanımlar ve geleceğimizi derinden etkiler.

Bir Pazar akşamı küçük bir kilisede yabancı bir müjdeciyle ilk kez tanıştım. Bu müjdeci Hindistan'dan geliyordu ve destek toplamak ve dünyanın uzak yerlerine müjdeciler göndermek için yılda bir ABD'ye geliyordu. Anlattığı öyküler heyecan vericiydi ve İbrahim, İlyas ve Daniel'le ilgili Kutsal Kitap'ta okuduklarımı andırıyordu. Bana öykülerini anlattıkça, hem kendimi meydan okunmuş hissediyordum hem de cesaretim kırılıyordu.

Cesaretim kırılıyordu, çünkü sürdürdüğüm hayat Tanrı'nın bu adamın aracılığıyla yaptığı işlerin çok uzağında gibi görünüyordu ve Hindistan'a taşınmadıkça ya da benzeri bir şey yapmadıkça, bunun değişeceğini düşünmüyordum. Bazı bakımlardan, birçok genç Hıristiyan'ın benzer düşüncelere kapıldığını düşünüyorum, ama Tanrı en nihayetinde nerede olduğunuza değil, her nerede olursanız olun, nasıl yaşamayı seçtiğinize bakar. Hintli müjdeci Tanrı'nın ona söylediklerini işitmiş ve buna yanıt vermiş bir insandı. Bunun sonucunda çok sayıda insanla Tanrı'nın yüce sevgisini ve büyük kudretini paylaşabilmişti.

Tanrı'nın bu dünyayla ilgili tasarısı sadece karara bağlanmış değil, ayrıca kesinlikle gerçekleşecektir. Her nasılsa, bu gerçek birçoklarının sorumluluğumuzun o kadar önemli olmadığını düşünmesine ve öğretmesine neden olmuştur, zira her şeyi yapanın Tanrı olduğunu düşünürler. Gerçekten mi? Her şeyi Tanrı mı yapar? İsteğinin

gerçekleşmesinde yer almamız için bizi davet etmedi mi? Bir şeyler yapmamız için omuzlarımıza sorumluluk yüklemez mi? Elbette, bu görüş sayısız Kutsal Kitap ayetiyle meydan okumaya başladığınız zaman şaşırtıcı gelir. Ama bunu bir dereceye kadar tartışmazsak, Tanrı'nın sesine yanıt verme konusu çok anlamlı olmaz.

İlk olarak, şunda anlaşalım. Tanrı biz olmadan her şeyi yapabilir ve birçok şeyi herhangi birimiz olmadan yapmıştır. Ancak, Kutsal Kitap'ın başından sonuna dek kendi iradesini yerine getirmek için Tanrı'nın insanları kullanmak istediğini açıkça görebiliriz. Tanrı'nın her şeye egemen olduğuna inanmakla birlikte, bu egemenlikte bizim seçimler yapmamıza izin verir. İtaat edip etmemeyi seçebiliriz. Tanrı amaçlarına ulaşmak için O'nunla birlikte çalışmamızı ister; bence bu O'nun adına daha güç bir yaklaşımdır. Bazen çocuklarım yatak odasını boyamamda ya da garajı temizlememde bana yardımcı olmak isterler ve ben onlara izin verdiğimde, sonuçta yine anne ve babanın temizleyeceği daha büyük bir dağınıklığa yol açarlar.

Ne var ki, bu zamanlarda paylaştığımız tecrübeler genelde öğretmek ve ilişki kurmak için faydalı olur ve asıl önemli olan da budur. Bizler yalnızca Tanrı'nın tasarısının muhatapları değiliz, ayrıca bu tasarı dahilinde Tanrı'nın emektaşlarıyız (1Ko. 3:9). Bu pozisyon Tanrı'nın sesine yanıt vermemizi daha da önemli yapar.

Tanrı'nın tasarısında düşündüğümüzden fazlası vardır, zira O'nun tasarısı özellikle bizimle çok ilgilidir. Bizler Tanrı'nın araçlarıyız ve Tanrı, İsa Mesih'in mesajını ve hizmetini bizim aracılığımızla sürdürür. Tanrı'nın sesini işitmek sadece önemli değildir; tüm dünyanın Tanrı'nın gerçeğine uyanabilmesi için Tanrı'nın İyi Haberi'ni müjdelemek için gereklidir.

Bazı sebeplerden dolayı, Tanrı'nın yaptığı işlerde rollerinin o kadar da önemli olmadığını düşünen birçok Hıristiyan'la karşılaşmaya devam ediyorum. Nasıl da büyük bir yalan. Siz önemlisiniz. Yaptıklarınızönemlidir. Neyi yapmamayı seçtiğiniz önemli. Tanrı'nın sesine verdiğimiz yanıtın diğer yanında kaç kişi beklemekte? Kendimizi değil, ama Tanrı'nın önderliğini izlemeyi seçtiğimiz zaman kaç tane yanlış şey doğru olacak? Yanıtlarımızın ya da seçimlerimizin çok fark yaratmayacağı yönündeki sahte kanıyı üstümüzden atıp O'nun sesine yanıt verdikçe Tanrı'ya hizmet etmenin müthiş ayrıcalığını ve O'nun gücü aracılığıyla hayatların değiştiğini görmenin zamanı geldi.

Bir yaz mevsiminde yaşadığım yerden birkaç saat uzaklıktaki bir parkta düzenlenen bir açıkhava festivalinde konuşma yapmaya davet edildim. Oraya gidip Tanrı sözünü vaaz ettim. Daha sonra arkadaşlarımla birlikte arabalarımıza doğru yürümeye başladık ve tam karşıya geçerken parkta çalışan iki genç yanımızdan geçip gitti. O anda Kutsal Ruh bana konuştu ve "Dön ve onlarla konuş!" dedi. Birkaç adım daha attım, geri dönüp onlara doğru yürüdüm. Ayaküstü konuşmaya başladığımızda, Kutsal Ruh yüreğime onlardan birinin kızkardeşinin yüksek doz uyuşturucu nedeniyle ölümden döndüğünü söyledi. Aldığım bu sözü o genç adamla paylaştım. Gözü yaşlı bir halde bunun doğru olduğunu söyleyip kızkardeşinin nasıl ölümden döndüğünü ayrıntılarıyla anlattı. O ve diğer adam Hıristiyan değillerdi, ancak onları cesaretle Rab yoluna teşvik ettim ve onlar için dua edebilir miyim diye sordum. Başlarını "evet" anlamında salladılar ve

onlar ve aileleri için dua ettim. Dua bittikten sonra Tanrı'nın İsa Mesih'teki sevgisinden ve bu sevgiyi on dokuz yaşındayken nasıl tanıdığımdan söz ettim.

Gençlerden hiçbiri o gün hayatını İsa'ya vermedi, ancak hiç şüphe yok ki, bu muhtemelen onların şimdiye dek tanık oldukları en müthiş olaydı. Eğer ikisi de bugün İsa'ya iman etmişse, şaşırmazdım; işte Tanrı böyle çalışır, her seferinde bir adım. Bu tanıklık Tanrı'nın sesini işitmenin *ve*yanıt vermenin sonucudur. Ya Tanrı'nın sesini işittikten sonra yürümeye devam etseydim ne olurdu? Hiç bir şey. İnsanlar Tanrı'nın sesini işittiğinde ve pasif bir şekilde oturup kalmak yerine, işittiklerine yanıt verdiklerinde her gün olacak türden bir olaydır. Tanrı'yı dinlemediğimiz ya da dinleyip de yanıt vermediğimiz için Tanrı'nın insanlara olan iyiliği hakkında kaç tane muhtemel tanıklığın önünü kesiyoruz? Ayağa kalkmanın zamanıdır, dostlar—zamanıdır.

Yanıt Veren Yürek

Bir gün İsa'nın Matta adındaki vergi görevlisine "Ardımdan gel" dediği ayeti okuyordum (Mat. 9:9) Matta Kefarnahum Kenti'nde yaşayan bir vergi toplayıcıydı ve İsa onu çağırdığı sırada vergi toplamakla meşguldü. Bu olayın şaşırtıcı kısmı Matta'nın İsa'nın çağrısına verdiği yanıttır: "Kalkıp İsa'nın ardından gitti" (Mat. 9:9). Ciddi misin? Bu olayı gözünüzde bir anlığına canlandırabilir misiniz? Matta ayağa kalktı, işini bıraktı ve İsa'nın ağzından çıkan sadece iki sözcük yüzünden sonraki birkaç yıl boyunca O'nunla dolaştı. Eğer bu radikal bir yanıt değilse, nedir bilmiyorum.

Rab'be sordum, "Öğrencilerin olarak neden o adamları seçtin?" Saniyeler içinde Rab yüreğime konuştu, "Onları seçtim, çünkü alçakgönüllüydüler." Hemen o anda, İsa Mesih'in kendisini nasıl "alçakgönüllü" olarak tanıttığını düşündüm (Mat. 11:29). Tanrı'ya yanıt vermek İsa'nın sergilediği gibi alçakgönüllü bir tutuma sahip olmakla ilgilidir.

Alçakgönüllülük Tanrı'ya uygun bir yanıt vermenin anahtarıdır. Örneğin, Musa ile Firavun arasındaki farka bakalım. Musa Tanrı tarafından çağrıldı ve yanıtı kusursuz olmamasına rağmen, Tanrı'nın yönlendirişine boyun eğdi. Kutsal Kitap ayrıca Musa'nın yeryüzünde yaşayan herkesten daha alçakgönüllü olduğunu söyler (Say. 12:3). Tanrı'nın isteği firavuna açıklandığı halde o dinlemeyi reddetti, çünkü yüreği katılaşmıştı (Çık. 7:14). Bu farklı yanıtlar her iki adamın yürek tutumunu ortaya koyar. Bence aynı şey bizim için de geçerlidir; Tanrı'ya yanıt verme (ya da vermeme) yollarımız her birimizin sahip olduğu alçakgönüllülüğün derecesini gösterir.

İsa'nın kendisini izleyenleri alçakgönüllü olmaları ve içgüdüsel olarak çobanlarını izlemeleri ile bilinen koyunlara benzetmesi ilginç değil midir? O'nun koyunları O'nun sesini işitir ve O'nu izler (Yuhanna 10:27). Hıristiyanlar olarak biz de, Tanrı'dan işitmeye ve O'nun sözlerine yanıt vermeye aynı alçakgönüllülükle yaklaşmalıyız. Eğer Tanrı'ya iman ya da itaat etmekte bocalıyorsak o halde yüreklerimizin durumunu incelemeliyiz.

Sizi Kral Davut'un oğlu Süleyman için ettiği duayla teşvik etmek istiyorum, ben bu duayı ailem ve kendim için düzenli olarak ederim: "Oğlum Süleyman'a bütün buyruklarına, uyarılarına, kurallarına uymak, hazırlığını yaptığım tapınağı kurmak için istekli

bir yürek ver" (1Ta. 29:19). Tanrı, bizi güçlendirmeden önce hizmet işlerinde başarılı olmamızı beklemez. İşte bu yüzden istekli ve itaatli yürekler için dua etmeliyiz ki, O'ndan işittiklerimizi yapmak için hazır olalım.

İmanla Yanıt Vermek

Tanrı'nın sesine ilk ve en önemli yanıtımız imandır. Ne demek istediğimi zaten bildiğinizi varsaymadan önce, bu konuyu biraz araştıralım. İlk olarak, iman nedir? İman emniyet, güven, inanç ve iknâdır. İman, bir şeyin *bildiğimizin* ve *gördüğümüzün* ötesinde doğru olduğuna inanma ve güvenme yeteneğimizdir. İmanı nereden alırsınız? İmanın Tanrı'dan geldiğini biliyoruz, zira Kutsal Kitap Tanrı'nın herkese bir ölçü iman verdiğini açıklar (Rom. 12:3). Herkesin imana sahip olmasına rağmen, esas soru imanımızı neye bağlamamız gerektiğidir? Bazı insanlar imanlarını kendilerine, bir sisteme, başkalarının sözlerine ya da belki hiçbir şeye bağlayabilirler. Halbuki Tanrı'nın bize iman vermesinin nedeni, O'nun sesini işittiğimizde söylediklerine iman etmemizdir. Tanrı'nın sözlerine inanıyor ve güveniyor muyuz yoksa başka bir şeye mi inanıyoruz?

Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın bir kişiye konuştuğu zaman o kişinin şartlar ne olursa olsun Tanrı'ya güvenmesini beklediğini tekrar ve tekrar okuyoruz. Bir şeye iman etmenin iyimserlikle, olmasını istediğimiz ya da düşündüğümüz şeyle, hatta neyi görebildiğimizle ilgisi yoktur. İman bütünüyle Tanrı'nın söylediğine inanmak, güvenmek ve dayanmakla ilgilidir. Bu nedenle, Tanrı'nın bize söylediği şeyi bilmemiz sadece başlangıçtır! Tanrı'nın bize söylediği sözü bilmemizin ardından, iş neye inandığımıza, imanımızı neye bağladığımıza gelir.

İbraniler Yazarı, Tanrı'yla ilişkimizde imanla yanıt vermenin gücünü anlamamıza yardım etmek için yazar, "İman, umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır. Atalarımız bununla Tanrı'nın beğenisini kazandılar" (İbr. 11:1-2). İbraniler 11. bölümü okuduğumuzda, kendi zamanlarında Tanrı'yı işiten ve hayatları pahasına O'na iman eden birçok kişiyi selamlarız. Nuh, İbrahim, Yusuf ve Musa gibi adamlar Tanrı'nın sesini işittiler ve imanla yanıt verdiler. Kutsal Kitap'ta birçok durumda, bu adamların ve diğer iman kahramanlarının sahip olduğu tek şey Tanrı'dan aldıkları bir sözdü.

İmanla verilen yanıtı betimlememe izin verin. 2013 yılının başında, bir miktar kilo vermeye karar verdim, çünkü ihtiyaç duydum diyelim. Her biri kendi önerdiği yöntemin gayet basit olduğunu düşünen birçok insanla yaptığım konuşmaların ardından, bir arkadaşım beni aldığım kalorileri saymam gerektiği konusunda ikna etti. Söylediğine göre eğer programa sadık kalırsam, kesinlikle kilo verecektim. Ben de öyle yaptım. Arkadaşımın sözüne inandım, ama bu inancın sonuç getirmesi için eylem gerekiyordu. Bu nedenle, programı tam olarak bana açıkladığı şekilde uyguladım ve birkaç ay içinde sekiz kilo verdim ve o zamandan beri kilomu korudum.

Bana söylenene inandım ve sonuçta diyetimi arkadaşımın sözüne göre ayarladım. İmanım (burada serbestçe bu sözcüğü kullanarak) eylemin ardından sonuç alacağıma inanmama neden oldu. Tanrı'nın sözüne iman etmek de sadece zihinsel bir kabul etme olmaması açısından buna benzer; gerçek iman Tanrı'nın sözüne eyleme geçerek

güvenir. Diğer bir deyişle, iman beraberinde itaati gerektirir; aksi halde gerçek iman değildir (Yak. 2:17). Eskiler iman yoluyla Tanrı'nın beğenisini kazandılar, çünkü imanları, eylemleri aracılığıyla tüm dünyada tanındı. Tanrı'nın sözlerine iman etmek belli bir tutum gerektirir ve her zaman belirli eylemlerle kendini gösterir.

Bu noktada sizi uyarmam gerekiyor; eğer Tanrı'yı gerçekten işitirseniz ve O'na imanla yanıt verirseniz, bazı insanlar sizin çılgın olduğunuzu düşünebilir. İbraniler 11. bölümde adı geçenleri düşünün, örneğin Nuh'u (İbr. 11:7). Tanrı Nuh'a büyük bir gemi yapmasını buyurdu, çünkü tüm dünyayı devasa bir tufanla yargılayacaktı. Nuh Tanrı'ya iman etti ve yetmiş ila yüz yıl sürecek gemi projesi üzerinde çalışmaya başladı. Sizce komşuları Nuh'un bu gemiyi yapması hakkında ne düşündü? Nuh'un bu gemiyi yapma amacını onlara nasıl açıkladığını hayal edebiliyor musunuz? Yüzlerini görebiliyor musunuz? Eminim, kent halkının tümü Tufan kopana kadar Nuh'un tam bir çılgın olduğunu düşünmüştür.

Tanrı'yı işitmek dünyayı değiştirmekle ilgilidir, ama Tanrı'yı işiten insanlar O'nun söylediklerine iman etmedikçe dünya değişmeyecektir. İbraniler 11. bölümde Tanrı'ya iman edenlere olağanüstü bir cesaret verilir "Evrenin Tanrı'nın buyruğuyla yaratıldığını, böylece görülenlerin görünmeyenlerden oluştuğunu iman sayesinde anlıyoruz" (İbr. 11:3). Bir zamanlar bu ayeti Tanrı'nın evreni yarattığını anlamak için iman gerektiği şeklinde yorumlardım, ancak ayetin bütün anlamı bu değildir. Unutmayın ki, bu ayetin ve bölümün bağlamında Tanrı'yı işiten, imanlarını O'nun sözüne bağlayan ve sonuç olarak dünyayı değiştiren uzun bir imanlılar listesi vardır.

Kral James çevirisinde üçüncü ayette evren yerine "dünyalar" sözcüğü kullanılır. "Dünyalar" sözcüğünün özgün dildeki karşılığı çoğu kez çağlar, dönemler ve kuşaklar olarak çevrilir.14 Bu sözcük her zaman fiziki bir dünya ya da evreni değil, zamansal bir dönemi ifade eder. Tekrar ifade edersek, bu ayet gerçekte Tanrı'nın, O'nun sözlerine inanan ve uygulayanlarla ortaklık ederek geçmiş kuşakları biçimlendirdiği anlamına gelir. Yazar iman konusunun gerçekte ne kadar ciddi olduğunu anlamamızı ister. Dünyayı değiştirmekteki rolümüz Tanrı'yı işitmekle başlar ve imanımızı O'nun sözlerine bağlamak için sarsılmaz bir adanmışlıkla devam eder.

İtaat ile Yanıt Vermek

Bir kimse "Tanrı'ya itaat etmek" hakkında konuştuğunda akla gelen nedir? "Tanrı'ya itaat etmeyi hedeflemeliyiz" yerine "Tanrı'ya itaat etsen *iyi olur"* cümlesini duymaya yatkın bazı insanlarla karşılaşırım. Tanrı'yla ilgili her şey, hatta itaat konusu dahi bir zorunluluk değil, bir davettir. Tanrı'ya itaat etmeyi seçmeliyiz, çünkü O'na iman ediyor, O'na güveniyor ve O'nu seviyoruz. O'nun Tanrı olduğu, geçmişimizi, şimdimizi ve geleceğimizi bildiği gerçeğinde söz etmeye bile gerek yok.

Tanrı O'na itaat etmemizi ister, çünkü bizim için en iyisini bilir. Bereketli yaşam her zaman itaatli yaşamdır. Sağlıklı bir ailede, bir çocuk itaatsizlik ettiği zaman, genelde bencillikten ve kibirden kaynaklanır. İtaatsiz çocuk ya yapması gereken şeyi yapmak istemez (yapmanın onun için iyi olduğunu bilmesine rağmen) ya da bir şey yapmak istemez, çünkü daha iyisini bildiğine inanır. Her iki sebep de tamamen akılsızlıktır.

Yaygın bir örnek bir babanın oğluna dişlerini fırçalamasını söylediği zamandır. “Tamam baba, yatağa girmeden önce dişlerimi mutlaka fırçalayacağım.” Peki oğul bunu yapar mı? Genelde hayır. “Diş ipiyle temizlik yapmayı da unutma, diş ipiyle dişlerinin arasını temizlemezsen dişlerin çürür!” “Merak etme baba, diş ipini unutmam, listede birinci sırada.” Çocuk bir süre boyunca hiçbir sonuç vermeden devam edebilir ve muhtemelen böylece itaatsizliği daha da güçlenir. “Diş ipi kullanmama gerek yok, dişlerim iyi durumda. Babam ne söylediğini bilmiyor. Bir yıl sonra dişçi koltuğuna oturan çocuk kötü haberi alır: “Dört tane çürüğün var ve bugün dolguları yapacağız.” Birden bire, bu oğul anestezi iğnesinin diş etlerini battığı anda babasının sözlerini yeni bir ışık altında işitir. Umut edilen odur ki, o anda yaşadığı acının, rahatsızlığın ve sıkıntının sebebinin itaatsizlik etmesi olduğunu anlar.

İyi anne babalar sırf çocuklarını kontrol etmekten hoşlandıkları için ya da onlara önemi olmayan gereksiz işler yaptırmak için onlara ne yapmaları gerektiğini söylemezler. Anne babaların çocuklarına ne yapacaklarını söylemesinin ve onlardan itaatkâr bir yanıt beklemesinin nedeni onlar için en iyisinin bu olmasıdır. Çocukların anne babalarına inanması ve kendilerine söyleneni yapması için onlara güvenmesi gerekir. Bellidir ki, anne babaların karakterine güvenmek anahtardır.

Biz Tanrı’nın çocuklarıyız ve Rab itaatimizin O’nunla ilişkimizin doğal akışı haline gelecek kadar O’na güvenmemizi istiyor. İsa, ele verildiği gece öğrencileriyle çok önemli ve içten bazı sözler paylaştı ve bu sözlerin çoğu O aralarından alındıktan sonra öğrencilerini bir yanıt vermesini gerektirecekti. İsa bunu bilerek şöyle dedi, “Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz” (Yuhanna 14:15). İsa, onlara yüreğini açarak, kendisi gittikten sonra yapacakları en önemli şeyin onlara söylediği bütün sözleri yerine getirmeleri olduğunu bildirdi. İsa’nın neredeyse şöyle söylediğini duyabilirsiniz, “Hey arkadaşlar, eğer beni gerçekten seviyorsanız ve sizin için istediğim şeyi biliyorsanız, size söylediğim her şeyi hatırlayın ve onları yapın, çünkü bunlar sadece benim isteğim değil, ayrıca sizin için en iyisidir.”

İtaatle yanıt verme konusuna baktığımızda, İbrahim’in öyküsünü göz ardı edemeyiz. Yaratılış 11. bölümün sonunda Avram’la (i.e. İbrahim) kısaca tanışıyoruz ve 12. bölümün başında Tanrı’ya olan imanına gerçek bir bakış atıyoruz.

> RAB Avram’a, "Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak, sana göstereceğim ülkeye git" dedi, "Seni büyük bir ulus yapacağım, Seni kutsayacak, sana ün kazandıracağım, Bereket kaynağı olacaksın. Seni kutsayanları kutsayacak, Seni lanetleyeni lanetleyeceğim.Yeryüzündeki bütün halklar Senin aracılığınla kutsanacak." Avram RAB’bin buyurduğu gibi yola çıktı. Lut da onunla birlikte gitti. Avram Harran’dan ayrıldığı zaman yetmiş beş yaşındaydı. (Yaratılış 12:1-4)

Tanrı İbrahim’e baba evini terk edip yeni ve bilmediği bir ülkeye gitmesini söyledi. Birçok kişi bu pasajı okur ve vaatlerin gerçekleşmesi için verilen yanıt yerine sadece vaatlere odaklanır. Eğer İbrahim *gitmeseydi,* Tanrı yine de onu bereketleyip ona verdiği vaatleri yerine getirecek miydi? Sanmıyorum. İbrahim’in itaati önemli miydi? Kesinlikle! Kutsal Kitap itaat yanıtı gerektiren vaatlerle doludur. Bu pasajdan birebir olarak itaatli bir yaşamın bereketli bir yaşam olduğunu görebiliriz. Bizi, ailelerimizi, kiliselerimizi ve kentlerimizi itaatimizi ardında ne müthiş şeyler bekliyor!

Tanrı’nın sesini işittiğimiz zaman iki tür itaat vardır. Benim *derhal itaat* adını verdiğim birinci türde Tanrı bize konuştuğu o anda derhal itaat etmemiz gerekir. Eğer

Tanrı'ya derhal itaat etmeyi seçmezsek, fırsat kaçar ve ortaya çıkabilecek herhangi bir ürün kaybedilir.

Kısa süre önce, bir toplantıya katılmak üzere yoldaydım ve genelde olduğu gibi acelem vardı. Bu nedenle, otoyol üzerinde bulabildiğim en yakın arabalı fast food restoranına girdim. Yiyecek siparişimi verdim ve yiyeceği almak üzere pencereye doğru ilerlerken Rab bana oradaki çalışan hakkında konuştu (içsel ses). Rab'bin şöyle dediğini işittim, "Üniversiteye geri dönüp edebiyat alanında bir kariyer edilmesi gerekiyor. Onu bana dua etmesi ve ihtiyacı olan para için bana güvenmesi için teşvik et." Yemeğimi almak için pencereye geldiğimde, adam paramı aldı ve hemen ardından Rab'bin bana söylediğine inandığım şeyi onunla paylaştım. Bana hayretle bakıp, "Şaka mı yapıyorsun? Daha demin gazetecilik eğitimi almak için okula dönmem konusunda kardeşimle konuşuyordum—bu inanılmaz!" Onunla İsa Mesih'in sevgisi hakkında kısaca konuştum ve dua etmesi için teşvik ettim. Adam hem korktu hem de teşvik aldı. Bu genç adam içi ne müthiş bir andı. Rab'bi söylediğini işittiğim şeyi yerine getirmek için saniyelerim gerçek anlamda saniyelerim vardı. Böyle bir fırsat Rab'be derhal itaat etmemizi gerektirir, aksi halde fırsat kaçar. Bu genç adamın Rab'be itaat ettiğim için mutlu olduğuna eminim.

Uzun dönemli itaat adını verdiğim ikinci türde ise Tanrı size yerine gelmesi sürekli çaba gerektirecek bir şey hakkında konuşur. Tanrı Nuh'a bir gemi yapmasını buyurdu ve bu işin tamamlanması 70 ila 100 sürdü. Tanrı İbrahim'e yabancı bir ülkeye gitmesini söyledi ve bu iş muhtemelen aylar ya da yıllar sürmüş olabilir. Kutsal Kitap, insanların Tanrı'nın sözüne süregelen uzun dönemli itaat içinde yaşamalarının gerektiği örneklerle doludur. Tanrı, uzun dönemli itaat gerektiren bir şey hakkında konuştuğu zaman, her zaman süregelen bir iman ve gerçek bir sebat eşlik edecektir.

Kişisel olarak Rab'den derhal itaat etmemi gerektiren birçok söz alırken, uzun dönemli itaat gerektiren çok az söz alırım. Bu hepimiz için geçerlidir. Uzun dönemli itaat gerektiren sözler çoğunlukla yönlendiricidir ve aylar ve yıllar sürebilir. İşte bu yüzden onları daha az alırız. Tanrı Müjde'yi paylaşma ya da teşvik etme amacıyla derhal itaat gerektiren günlük sözler verebilir. Tanrı'nın yapmamızı istediği şey ister uzun ister kısa dönemli olsun, her durumda O'nun sesine itaat etmemiz için bizi güçlendireceğine güvenebiliriz. Bunun sonucunda, dünyamız değişecektir.

Cesaretle Yanıt Vermek

Tanrı'nın sözleriyle yanıt vereceksek, zorluklara göğüs germeye ve risk almaya razı olan, korkuların ya da başkalarının dediklerinin Tanrı'nın isteğinden bizi uzaklaştırmasına izin vermeyen cesur insanlar olmamız gerekir. Tanrı insanları büyük işler yapmaya çağırır; bu yüzden riskler her zaman vardır ve cesaret gereklidir. Musa ölmeden önce, İsrail halkını Vaat Edilmiş Ülke'ye götürecek halefi olarak Yeşu'yu atadı. Musa 120 yaşındaydı ve halkı ülkeye götürecek olanın kendisi olmadığını biliyordu, bu yüzden önderlik değişimi zamanıydı. Musa Yeşu'nun üzerine ellerini koyarak onu yeni önderlik görevine atadı ve ona şu sözleri söyledi:

> RAB Nun oğlu Yeşu'ya şu buyruğu verdi: "Güçlü ve yürekli ol! Çünkü İsrailliler'i, ant içerek söz verdiğim ülkeye sen götüreceksin ve ben seninle birlikte olacağım." (Yas. 31:23)

Tanrı'nın Musa üzerindeki çağrısı şimdi Yeşu'ya aktarılıyordu ve eğer Tanrı'nın isteğini izlemenin ve İsrail halkına önderlik yapmanın bedelini bilen varsa, bu Musa'ydı. Musa Yeşu'ya ne söyler? "Güçlü ve yürekli ol!" Bu atama duasından kısa süre sonra, Musa ölür ve Rab, Musa'nın bildirdiği sözlerin aynısıyla Yeşu'ya konuşmaya başlar.

> Sana güçlü ve yürekli ol demedim mi? Korkma, yılma. Çünkü Tanrın RAB gideceğin her yerde seninle birlikte olacak. (Yeşu 1:9)

Tanrı Yeşu'ya yürekli olmasını söyledi, çünkü yeni görevinde muazzam engellerle karşılaşmak üzereydi. Yeşu birkaç yıl içinde İsrailliler'den çok daha kalabalık ve güçlü bir halka karşı otuzdan fazla askeri sefere önderlik edecekti. Yeşu bütün olasılıkların kendisinin aleyhinde olduğunu bilerek bu zorluklarla nasıl yüzleşecekti? Bunu ancak Tanrı'nın ona verdiği cesaretle yapabilirdi. Cesaret her zaman Tanrı'dan gelir. Tanrı'nın bizi yapmaya çağırdığı her şeyde bizimle birlikte olacağını bilmekten ileri gelir.

Tanrı bizi bir iş yapmaya çağırdığında, O'ndan uzaklaşmamızı ve işi başardığımızda geri dönmemizi beklemez. Tanrı'nın işi böyle yürümez.

Tanrı bizi bir işe çağırır ve ellerimizi o işe koyduğumuzda "Bizimle birlikte olduğunu" bilmemizi sağlar. Tanrı'nın bizimle olduğunu bilirsek nasıl korkabiliriz?

Bir gün arkadaşımla birlikte arabayla otobanda yol alıyorduk, çünkü Tanrı'dan Seattle'e gitmekle ilgili bir söz almıştık. Böylece Seattle'e ilk çıkışa geldiğimizde, ikimiz de nereye sapmamız gerektiğini biliyorduk. Capitol Hill denen bir alanda park ettik ve etrafta yürüyüş yapıp insanlara İsa'yı müjdelemeye karar verdik. Bizi burada istemediklerini açıkça belli eden uyuşturucu bağımlılarıyla, fahişelerle, kızgın sarhoşlarla ve başka ilginç durumlarla karşılaştık. O gün çok güçlü bir iş olmadı. Esasında, günün sona ermesinden mutlu olmuştum. Aynı hafta dua etmeye zaman ayırdım ve Rab'bin her hafta aynı bölgeye gitmek konusunda yüreğime konuştuğunu hissettim. Cumartesi günlerimi bu şekilde geçirmek istemiyordum, bunun nedeni kısmen korkmamdı. Dua ettim ve benden yapmamı istediği şey yapmak için cesaret istedim. İleriki haftalarda insanların yaşamına bizim aracılığımızla dokunduğunu izledikçe cesarete ilaveten güç de buldum. Sonraki bir ya da iki yıl boyunca, Cumartesi günlerini Seattle'de evsizlere, çaresizlere, uyuşturucu bağımlılarına, fahişelere, hatta hayatları kararmış dindar insanlara hizmet ederek geçirdik.

Birçok Hıristiyan, eğer Tanrı'ya gerçekten teslim olursa, Tanrı'nın onlara yabancı bir misyon bölgesine gitmelerini ve her şeylerini O'nun uğruna feda etmelerini söyleyebileceğini düşünerek korkar. Bu varsayım yerindedir. Tanrı, tıpkı İbrahim'i çağırdığı gibi sizi de gitmeye çağırabilir. Ancak korkmak için bir neden yok. Tanrı'ya itaat etmek cesaret gerektirir, ama cesaretin Tanrı'dan geldiğini ve O'nun her zaman bizimle olduğunu unutmamalıyız.

8. Bölüm Tekrar Soruları

1. Tanrı'nın sizi bir şey yapmaya çağırdığını anladıktan sonra O'na hiç itaatsizlik ettiğiniz oldu mu? Evetse, durumu açıklayın. Tecrübenizden ders aldınız mı? Bir sonraki sefer neyi farklı yapacaksınız?

2. Tanrı size konuştuğunda şüphelerle mücadele ediyor musunuz? Neden? Tanrı'nın size söylediği şeyde daha büyük bir iman ve güvenle ileriye gitmek için neye ihtiyacınız var?
3. Tanrı'ya tümüyle teslim olduğunuza inanıyor musunuz? Hayatınızın bu noktasında Tanrı'nın size söylediği her şeyi yapmaya istekli olur muydunuz? Neden? Cesaretle nasıl ileri gidebilirsiniz?
4. Bu bölümde sizi en çok ne teşvik etti ve bunu hayatınızda nasıl uygulayacaksınız?

9. TANRI'NIN SESİNİ ARAMAK

On sekiz yaşındaydım, liseden henüz mezun olmuştum ve özgürce geçireceğim yaz mevsimi için heyecanlıydım! Okul yok, ev ödevi yok—sadece özgürlük, değil mi? Aslına bakarsanız, pek sayılmaz. Yaz başlar başlamaz, hayatımdaki herkesin ağzından o büyük soru dökülmeye başladı: "Şimdi hayatını nasıl sürdüreceksin?" İlk başta nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tanıdığım birçok insan üniversiteye, meslek okullarına, stajlara gidiyordu, ancak ben boştaydım, çünkü hayatımda ne yapmak istediğime dair bir düşüncem yoktur.

Bu süre boyunca gelecekle ilgili kaygımı ve bir plan yapma motivasyonumu geciktiren çok kötü kararlar aldım. Çok geçmeden, büyük sorunun ağırlığını hissetmeye başladım ve bir şeyler yapmam gerektiğini anladım. Böylece üniversiteleri ve çeşitli diğer fırsatları araştırmaya başladım. Bir gün kendimi başarılı bir web tasarımcısıyla sohbet ederken buldum. Bu adam konuşmamız boyunca işine duyduğu tutkudan ve kazandığı büyük paralardan söz etti. Ona, özellikle de söylediklerini işittikten sonra web tasarımının benim için iyi bir kariyer yolu olabileceğini söyledim. Beni mahalli kolejdeki ilgili programları araştırmam için teşvik etti.

Birkaç ay içinde iki yıllık bir web tasarımı programına kayıt oldum.

Okula gitmeye karar verdikten yaklaşık altı ay sonra, inanılmaz bir dizi olay aracılığıyla hayatımı İsa Mesih'e verdim ve sonsuza dek kökten değiştim. Birden, tüm düşüncelerim, bana anlatılan ve yapmak istediğim her şey yeni bir istikametin, yani Tanrı'nın yolunun gözetimi altına girdi. Sınıfa girdiğimi, en arka sıraya oturduğumu ve bütün o istekli öğrencileri seyrederken kendime "Bunu neden yapıyorum?" diye sorduğumu hatırlıyorum. "Cidden. Neden yapıyorum" Neden web tasarımı konusunda bir kariyer planlaması yaptığımı uzun uzadıya düşünüp taşındım. Çabucak fark ettim ki, bunu yapmamın nedeni adamın birinin bu işin benim için iyi olacağını söylemesi ve benim ona inanmamdı. Bunu yapmamın bir diğer nedeni de bu kariyerin en az süre çalışarak en çok parayı kazanma fırsatı vereceğini düşünmemdi; tam bir tembel düşüncesi. Aniden bu düşünce pek iyi gözükmesi ve Tanrı'nın ne söyleyeceğini gerçekten bilmek istedim. Web tasarımcısı arkadaşımı ve çok para kazanmak isteyen kendi sesimi dinlemiştim. Ancak hayatımla ilgili olarak daha önce hiç Tanrı'nın sesini aramamıştım, bu nedenle taze bir başlangıç yapmanın zamanıydı. Tanrı'nın sesini aramaya başladığımda, sürekli sorduğum soru şuydu: "Tanrım, ne yapmamı istiyorsun?"

Hayatta başkalarının bize söylediklerini temel alarak birçok şeyin peşinden koşarız, ama İsa'nın izleyicileri olarak diğer her şeyden önce O'nun sesini aramamızla tanınmalıyız. Tanrı'nın sesini aramak, hayatımızla ilgili sürekli olarak O'nun öğüdünü, yönlendirişini ve planını istemektir. İsa'yı Rab olarak çağıranlar için koşulların, zorlukların ve fırsatların ortasında O'nun sesini aramak tek yoldur. Hayatlarımızda karar verme sürecini Tanrı'ya vermeyi öğrenmek her zaman kolay değildir, ancak tamamen zorunludur. Tanrı'nın sesini işitmenin sadece O'nu işitmekten ibaret olmadığını keşfettim; aynı zamanda her şeyde O'nu izlemek ve O'na dayanma yolculuğudur. Tanrı çoğu kez hayatlarımızın kararlarına O'nu davet etmemizi bekliyor. Öyle ki, O'nun isteğini izleyelim ve O'nun planlarının bizim için en iyisi olduğuna güvenelim.

Eski Antlaşma döneminde İsrail halkını yöneten birçok kral geldi ve geçti vardı, ancak bunlardan en öne çıkanı Kral Davut'tur. Tanrı Davut'u "kendi gönlüne uygun biri" olarak tanıttı ve Davut İsrail tarihinde diğer kralların hepsinden daha çok onurlandırıldı (1 Sa. 13:14). Tanrı Davut için "kendi gönlüne uygun biri" dediğinde, Davut'un Tanrı'nın yüreğini herkesten çok aradığını kastettiğini düşüyorum. Kutsal Kitap'ta en az sekiz yerde Davut'un "RAB'be danıştığından" söz edilir ve bu Kutsal Yazılar'da adı geçen diğer tüm krallardan hayli fazladır. Davut birçok hatalar yaptı, korkunç günahlar işledi ve benim görüşüme göre acımasız biriydi. Ancak doğru yaptığı bir şey hiç şüphesiz kendisi, ailesi ve İsrail halkı için Tanrı'nın sesini aramasıydı. İşte bu yüzden Tanrı onu diğerlerinden daha çok onurlandırdı.

Tanrı yeryüzünde birlikte çalışabileceği kusursuz birini asla bulamadı, ancak şu açıktır ki, sözlerini arayanları ve onlara öncelik verenleri kendisine yaklaştırmıştır. Eğer gerçekten Tanrı'nın isteğine göre yürümek istiyorsak, o zaman O'nun bir şeyler demesi ya da söylemesi için pasifçe arkamızı yaslayıp oturamayız. Tanrı'nın söylediklerini sürekli arayışımızda yılmaz olmamız gerekir.

Bağlılığımız Arayışımızı Teşvik Eder

Tanrı'nın sesini aramanın O'na bağımlılığımızla ilişkili olduğunu görmeliyiz. Günahta yaşarken, Tanrı'nın sesinden uzaklaşarak yolumuzu ve cevaplarımızı bulmak için kendimize güvenmeye başladık. Mesih'te yaşarken, otonom, kendi çıkarını arayan bir hayat tarzını reddederek gerçek bağımlılık içinde Tanrı'yla yeniden ilişki kurarız. Bu ilişkide sadece kendi sesimizle yetinmeyiz, ama O'nun sesine ihtiyacımız olduğunu biliriz.

Bağımlılık bize yardım etmesi, destek olması ve bizi taşıması için bir kimseye ihtiyaç duyma ya da güvenme halidir. Tanrı'ya ihtiyacımız vardır. Hayatımızda Tanrı'nın sesi olmaksızın, gelecekteki kurtuluşumuz için İsa'nın tamamladığı işe iman edebiliriz, ancak bugün kendi seslerimizi izleriz. Böyle olduğunda eylemlerimiz inançlarımızla uyumlu işlemez ve bizi gelecekte yıkıma sürekler. Bu nedenle, Tanrı'ya bağımlılığımız hayatımızda Tanrı'nın sesini aramak için bize teşviktir. Eğer Tanrı'nın söyleyeceklerini *işitmeye ihtiyacımız* olduğunu bilirsek sadece O'nun sözleriyle ilgileniriz.

İsa'nın yaşamı ve hizmeti sahip olmamız gereken türdeki bağımlılığa örnektir. Matta 3. ve 4. bölümde, İsa otuz yaşlarındayken vaftiz olarak hizmetine başlar ve ardından Kutsal Ruh tarafından çöle götürülür. İsa çölde geçirdiği zaman boyunca Şeytan'la karşılaşarak bir dizi denenmeye katlanır.

> Bundan sonra İsa, İblis tarafından denenmek üzere Ruh aracılığıyla çöle götürüldü. İsa kırk gün kırk gece oruç tuttuktan sonra acıktı. O zaman Ayartıcı yaklaşıp, "Tanrı'nın Oğlu'ysan, söyle şu taşlar ekmek olsun" dedi. İsa ona şu karşılığı verdi: "'İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar' diye yazılmıştır."" (Mat. 4:1-4)

Bu pasaj, Tanrı'nın tasarısını bozmak için Şeytan'ın İsa'nın yoluna çıkardığı üç denenmeden birincisini verir. Şeytan İsa'nın oruç tuttuğunu biliyordu ve taşları mucizeyle ekmeğe dönüştürerek kimliğini kanıtlaması ve orucunu bozması için O'nu kışkırttı. Çok büyük bir denenme gibi görünmüyor, ne dersiniz? Ancak, buradaki konu İsa'nın ekmeği yemesi değil, kimin sesine itaat edeceğiyle ilgiliydi; Şeytan'a mı Göksel Babası'nın sesine mi? Şeytan'ın Adem ve Havva'yı ayartması tam olarak aynıydı: kimin sesine itaat edeceklerine ilişkin bir medyan okumaydı (Yar. 3). İsa, Babası'nın sesine dayanarak yaşadığı gerçeğini ilan ederek Şeytan'a karşı koyar.

Sanırım, sürdüğümüz hayatın Tanrı'nın sözlerine dayanması gerektiği hakkında İsa bundan daha açık konuşamazdı. İlginç olan, İsa'nın burada söylediği cümlenin esasen Musa'dan bir alıntı olmasıdır (Yas. 8). Bu pasajda Musa, çölde dolaşarak geçen kırk yılın ardından, İsrail halkını uzun süredir beklenen Vaat Edilmiş Ülke'ye girmeye hazırlamaktadır. İsrail halkını teşvik ederken Musa, çölün zorluklarını hatırlatır ve geçmiş döneme açıklık getirir. Tanrı'nın onlara verdiği yeni ülkeyi ele geçirirken, yaşamlarında Tanrı'ya olan ihtiyaçlarını ve O'nun sesini unutmasınlar diye bunu yapar.

Çölde İsrail halkının yiyeceği ve suyu olmadığı gibi hayatlarını devam ettirmek için fiziki ihtiyaçlarını üretme olanakları da yoktu. Tanrı İsrail halkının açlıktan ölmesini istemiyordu, ama onların içinde bulundukları koşullara değil, kendisine dayanmayı öğrenmesini istiyordu. Tanrı çölde halkına gökten man ekmeği yağdırdı ve her gün yemeleri için man ekmeğini nasıl toplayacaklarını bildirdi (Çık. 16:4). Ayrıca Musa'ya bir tahta parçasını acı sulara atmasını buyurarak halkına tatlı içme suyu sağladı (Çık. 15:22-25). İsrail halkı Tanrı'nın sözlerini dinlediği için hayatta kaldı ve Musa evlerle, tarlalarla, bağlarla ve temiz su kaynaklarıyla dolu yeni bir ülkeye girerlerken halkın bütün bunları hatırlamasını istedi.

Sahip olduklarımıza ya da yapabildiklerimize güvenmemiz kolaydır, ancak hayat bize birçok oyunlar oynar ve ayağımızın altındaki toprak zaman zaman kayar. Ancak düşünceme göre, eğer Tanrı'dan işitmek için aciliyetimiz yoksa, muhtemelen O'nun ne söyleyeceğini aramayız. Tarih boyunca Tanrı halkının içine düştüğü büyük trajedi, Tanrı'ya hiç danışmadan kendi gözümüzde doğru olanı yapmaya meyilli olmamızdır; bunun sonucunda, yoldan çıkarız. Hayat "Ne yapacağımı bilmiyorum" dediğimiz anlarla doludur ve bu durum bir takım şeyler yapıp işe yaramasını

ummak yerine, Tanrı'yı işitmemiz için bizi harekete geçirmelidir. Sizi neye güvendiğinizi değerlendirmeniz ve hayatınız sanki buna bağlıymış gibi Tanrı'ya ve O'nun sözüne gerçekten dayandığınıza emin olmanız için teşvik ediyorum. Çünkü hayatınız gerçekten buna bağlıdır!

Bizim Sorunumuz ya da Tanrı'nın Daveti

Geçenlerde, bir arkadaşım karısıyla birlikte geçtikleri bir sıkıntısını paylaştı. Konuşmamızın yaklaşık beşinci dakikasında arkadaşım, düşünceme göre, Hıristiyanlar'ın hayattaki sorunlar karşısında nasıl tepki vermesi gerektiğini tam olarak gösteren bir şey söyledi: "Tanrı'nın bu sıkıntı yoluyla ne yapacağını göreceğim için heyecanlıyım." Bir saniye için bu sözü bir düşünün. Ne yapması gerektiğini sormadı, dua istemedi ve hatta yaşadığı sorunla ilgili stres içinde bile görünmüyordu. Esenlik içindeydi ve sorun karşısında Tanrı'nın ne yapacağını heyecanla bekliyordu. Bu sohbet beni oldukça teşvik etti ve Tanrı'nın sesine bağımlı bir kişinin hayatın kaçınılmaz zorluklarına nasıl uygun yanıt vereceğini açıkça gördüm.

Yasanın Tekrarı 8. bölümde Musa, İsrail halkına çölde dolaşırken kırk yıl boyunca karşılaştıkları sorunların aslında Tanrı'nın sesini aramaları için yapılan bir davet olduğunu görmeleri için onlara çöl tecrübelerini hatırlattı. Bu pasaj (Yas.8), çölde Şeytan tarafından denendiğinde İsa'nın Musa'dan alıntıladığını söylediğimiz pasajla aynıdır (Mat. 4). Bir bakalım.

> Bugün size bildirdiğim buyruklara tam tamına uyun ki, yaşayasınız, çoğalasınız ve gidip RAB'bin atalarınıza ant içerek söz verdiği ülkeyi mülk edinesiniz. Tanrınız RAB'bin sizi kırk yıl boyunca çölde dolaştırdığı uzun yolculuğu anımsayın! Buyruklarına uyup uymayacağınızı, amacınızın ne olduğunu öğrenmek için sizi sıkıntılara sokarak sınadı. Sizi aç bırakarak sıkıntıya soktu. Sonra sizin de atalarınızın da bilmediği man ile sizi doyurdu. İnsanın yalnız ekmekle yaşamadığını, RAB'bin ağzından çıkan her sözle yaşadığını size öğretmek için yaptı bunu. (Yas. 8:1-3)

Musa karşılaştıkları sorunları, özellikle aç kalmalarını, Tanrı'dan istemeyi ve koşullardan korkmak yerine O'na iman etmeyi öğrenmeleri için Tanrı'nın izin verdiği şeyler olarak tanımlar. Bu sorunlar onlara sadece bağımlılığı öğretmekle kalmadı, ayrıca daha önce ele aldığımız gibi, Tanrı'yla yürüdükleri zaman başlarına gelen sıkıntıların gerçekte sorun olmadığını görmelerine yardımcı oldu. Esasen, sorunlar Tanrı'nın sesini aramaları ve işittiklerine itaat etmeleri için davetlerdi.

Çölde sorunlar İsrail halkı için cesaretsizlik kaynağı haline geldi ve ne yapacakları Tanrı'ya sormak yerine, şikayet etmeyi seçtiler.Eminim, hayatımızın bir döneminde hepimiz bunu yaptık: Tanrı'dan dilemek yerine, şikayet etmek. Belki hâlâ bunu yapıyoruz. Tanrı'nın sorunlarımızın kaynağı değil, çözümlerimizin kaynağı olduğunu öğrenmeliyiz. Hayatımızda karşılaştığımız kaçınılmaz sorunlar, her sorunun cevabını bilene sormamız için aldığımız davetlerdir.

Tanrı, yeme sorununu nasıl çözeceğini O'na sormaları için İsrailliler'in aç kalmalarına izin verdi. Bu sorun, doğru algılandığında esasen bir davetti. Bence sorunlarımızın çözüm bulmadan dolaşmaya devam ediyoruz, çünkü sorunlarımızın Tanrımız'dan daha büyük görünmesine izin veriyoruz. Zor şeyler başımıza geldiğinde o kadar üzgün ve şaşkın hissediyoruz ki, Tanrı'ya bu konuda danışmayı ihmal ediyoruz. Sorunlarımıza takılıp kalmak ve Tanrı'nın yanımızda olmadığından ya da bizi korumadığından şikayet etmek, aslında O'nun sesini arayıp izlediğimizde bize öncülük etmeye hazır olduğu gerçeğini inkâr etmek olur.

Hepimiz sorunlarla karşılaşmamıza rağmen, bunların kimisi sırf günahkâr bir dünyada yaşamamızın sonucu, kimisi düşmanın saldırısı ve kimisi kendi zayıf kararlarımızın ürünüdür. Ancak sorunların bazıları kendi amaçlar için Tanrı tarafından

üretilir. İsa öğrencilerini zorlukların geleceği konusunda uyardı, ama esenlikleri olması için teşvik etti, çünkü her zorluğu alt edenin ardınca gidiyorlardı. “Bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim!” (Yuhanna 16:33). İsa’nın izleyicileri olan bizlere sorunsuz bir hayat vaat edilmez, ama Tanrı’nın sesini aradıkça her zaman bizi zorluklardan geçireceğinden emin olabiliriz.

Sorunlarımız Tanrı’ya odaklanmamızın yerini almamalıdır, ve her şeyi bilen ve her durumda iyilik için etkin olan Tanrı’yı izlediğimizde, başımızdaki sorunların duygularımıza baskı yapmaya hakkı yoktur (Rom. 8:28-29). Kendi zorluklarımızla yüzleştikçe, bir adım geri atmalı ve Rab’be ne yapacağımızı sormalıyız. Hiçbir şey Tanrı’yı şaşırtmaz; O her zaman ne yapacağını bilir ve bizi götüreceği yer konusunda O’na güvenebiliriz.

Tanrı’nın Sesini Kutsal Kitap Yoluyla Aramak

Tanrı’nın sesini aramanın önemini ne kadar çok vurgulasak abartmış olmayız. Ayrıca Tanrı’nın sesini fiilen *nasıl* arayacağımızı da tartışmamız gerekir. Birçok kez söylediğimi duyduğunuz gibi, Tanrı’yı ve O’nun sesini işitmeyi öğrenmenin başlıca yolu Kutsal Kitap’tır. Kutsal Kitap her zaman Tanrı’nın sesini aramaya başlamamız gereken ilk yerdir.

Kişisel kanaatime göre, her Hıristiyan Kutsal Kitap’ı her gün okumalı ve çalışmalıdır. Hayatlarımızda potansiyel olarak sorular ve karmaşıklık yaratan birçok şey, eğer Tanrı sözünü günlük çalışmaya adanırsak yüreklerimizde çabucak hallolur. Her gün Kutsal Kitap’tan üç ya da dört bölüm okuma ve bana meydan okuyan ya da ilave çalışma ve düşünme gerektiren ayetleri günlüğe genelde bir sayfa tutacak kadar not alma alışkanlığım vardır. Bu düzenli disiplin benim için o kadar yaşam vericidir ki, onsuz bir gün geçirmeyi hayal bile edemiyorum. Eğer Tanrı’nın sesini işiten insanlar olacaksak, Tanrı’nın sözünde zaman geçirmek ruhsal sağlığı korumak için önemli ve gereklidir.

Tanrı’nın sesini Kutsal Kitap’ı çalışma alışkanlığıyla aramakla birlikte, birçok koşulda çalışmalarımı daha da derinleştirmemi gerektirdiğini keşfettim. Belirli bir koşulda ne yapacağımızdan emin olmadığımızda, Tanrı’nın bu konuda ne diyeceğini görmek için otomatikman Kutsal Kitap’a başvurmalıyız. Kutsal Kitap’ın koşullarımıza sadece genel cevaplar sağladığı zamanlar olmakla birlikte, Rab’bi dua ile aramaya başlamamız için yine de bize temel bir çerçeve verir.

Günümüzde, kiliselerde bile konuşulan bütün o tartışmalı konuları düşünün: eşcinsellik, politika, cennet ve cehennem, flört ve kız erkek ilişkileri, ırkçılık vs. Kaçımız kültürümüzü, kiliselerimizi ve ailelerimizi ilgilendiren konularda gerçekten Kutsal Kitap’ı çalıştık? Kaçımız kendi düşüncemizle değil, Tanrı’nın düşüncesiyle ele alınması gereken yüzleştiğimiz bir konuyu Kutsal Kitap’ta titizlikle çalışarak Tanrı’nın sesini aradık?

Kutsal Kitap’ta halihazırda açıkça cevabı verilen bir konuda Tanrı’nın sesini işitmek isteyen insanlarda kaç kez dua isteği aldığımı sayamam. Gelen tipik bir dua isteği, kişinin mevcut işyerinin kötü davranışlı tanrısız kişilerle dolu olmasından ötürü

Tanrı'nın yeni bir iş sağlamasıdır. Tanrı'nın bu kişiyi bazı sebeplerden ötürü oradan uzaklaştırması mümkün olmakla birlikte, Kutsal Kitap insanlar bize kötü davrandıklarında ne yapmamız gerektiği konusunda gayet açıktır. Kişi bana "Sence Tanrı ne yapmamı istiyor?" diye sorduğunda dua edeceğimi, bir peygamberlik sözü söyleyeceğimi ya da onların kötülüklerine tepkisel bir yaklaşımda bulunacağımı beklemektedir. Böyle bir kişiye danışmanlık yaparken her zaman ilk önce Kutsal Kitap'a başvururum: "Bu kişiler için dua ettin mi?" Cevap genellikle "Hayır" olur. Eğer Kutsal Kitap bize ne yapacağımızı doğrudan söylüyorsa, Tanrı'nın o durum için sesi her zaman budur. Bu durumda şunu okuyoruz: "... düşmanlarınızı sevin, sizden nefret edenlere iyilik yapın, size lanet edenler için iyilik dileyin, size hakaret edenler için dua edin" (Luka 6:27-28). Eğer Tanrı'nın sesini arayacaksak, sanki Tanrı bize doğrudan konuşuyormuş gibi, öncelikle Kutsal Kitap'ın içinde bulunduğumuz durum hakkında bize bilgi vermesine izin vermeliyiz, çünkü Tanrı konuşuyor!

Dostlar, günümüzde erişebildiğimiz çok miktarda Kutsal Kitap bilgileriyle bereketlenmiş durumdayız. Kutsal Kitap Tanrı'nın sözüdür (2 Ti. 3:16) ve insanların düşüncelerini değil, Tanrı'nın bilmemizi istediği şeyleri içerir (2 Pe. 1:20-21). O halde Tanrı'nın düşüncelerini bilmemiz gereken pek çok konuda Tanrı'nın bakış açısını almayı istiyorsak bahanemiz yoktur. Eğer O'nun sözüne inanarak sesini ararsak, daha büyük bir esenlik ve karar vereceğimiz daha sağlam bir temel edinmiş oluruz.

Tanrı'nın Sesini Dua Yoluyla Aramak

Kutsal Kitap'ın yanı sıra Tanrı'nın sesini dua ederek aramaya da çağrılıyoruz. Eminim, duanın birçok farklı tanımını duymuşsunuzdur, ama gerçekten net olalım: dua sözcüğü "istemek" ya da "bir ricada bulunmak" anlamına gelir. Tüm anlamı budur. Çok basit, değil mi? Genelde insanlar dua ettiği zaman, Tanrı'dan bir şey yapmasını isterler ki, tamamen uygundur. Ne var ki, Tanrı'dan bir şey istemeden önce, tam olarak ne yapmasını istediğini bilmek istemeliyiz, aksi halde O'nun isteğine aykırı bir şey istiyor olabiliriz. Bu yüzden dua öncelikle Tanrı'nın sesini aramakla ve ikinci olarak O'ndan bir şeyler istemekle ilgili olmalıdır. Bunu aklımda tutarak duanın bir tanımını yazdım: "Tanrı'nın ne istediğini keşfetmek ve sonra O'ndan bunu yapmasını istemek."

Tanrı her zaman dualarımıza yanıt verir. Kral Davut, Filistliler'le savaş açma konusunda dua ettiği zaman bunu biliyordu. "Davut RAB'be, "Gidip şu Filistliler'e saldırayım mı?" diye danıştı. RAB, "Git, Filistliler'e saldır ve Keila Kenti'ni kurtar" diye yanıtladı'" (1Sa. 23:2). Davut dua ederek Tanrı'nın sesini arayınca Tanrı ona yanıt verdi ve bu bizim için de aynı şekilde çalışan bir yoldur. Unutmayın ki, Tanrı'nın her şey için yanıtları vardır, ancak O gene de kendisine sormamızı istiyor. Bu nedenle, dua edenler hiç etmeyenlere göre Tanrı'nın sesini daha sık duyacaktır.

Bir geçiş dönemi sırasında, Tanrı'nın ne yapmamı istediğini öğrenmek için dua etmeye başladım. İşimden ayrılmam için bana esenlik vermiş olmakla birlikte, bir sonraki adımın ne olacağıyla ilgili gerçek bir yönüm yoktu ve genelde çalışma stilim bu değildir. Bu nedenle, yönlendiriş vermesi için Tanrı'yı beklerken günde birkaç saat Kutsal Kitap'ı çalışmaya ve not almaya başladım. Bekleyiş sinir bozucuydu, çünkü ben hemen bilmek istiyordum. Birkaç iş teklifi aldım, ama hiçbiri uygun görünmedi. Bir

gün babam beni aradı ve onunla birlikte emlakçılık işinde çalışmayı önerdi. Babamla görüşmenin ardından telefonu kapattığımda bir anda Tanrı'dan bir esenlik aldım ve işte bu esenlik uzun zamandır O'ndan istediğim cevaptı. Şimdi on yıl sonra geri dönüp baktığımda, bunun doğru karar olduğunu net olarak biliyorum. Tanrı'ya gelip koşullarımız içinde sesini aradığımda dualarımızı yanıtladığı için mutluyum.

Bir konuda karar vermeden önce dua etmemiz çok önemlidir. Elbette, hayatta bir ayete ya da Tanrı'dan bir söz almaya gerek duymadığımız birçok karar vardır; örneğin bu gece hangi filmi izleyeceğim gibi. Ama hayatta Tanrı'nın yapmamızı istediği şeyi zaten biliyormuşuz gibi konuşmak ya da davranmak yerine Tanrı'yı aramamız gereken birçok karar da vardır. Tanrı'ya danışmadan savaşa gitseydi Davut'un hayatının nasıl olacağını hayal edebilir misiniz? Belki de Davut adamlarını, krallığını ve muhtemelen hayatını kaybedebilirdi. Kararlarımız Tanrı'nın söylediklerinin sonucu olmalıdır. Genel olarak, Tanrı dualarımızın yanıtı olarak bize konuşacaktır.

Hepinizi günde bir kerelik dua pratiğinin ötesine geçen bir dua hayatı geliştirmeniz için teşvik ederim. Tanrı'nın önünde sadece günde bir kez oturmayız; O'nunla birlikte bütün gün yürürüz, çünkü O içimizde yaşar! Neredeyse her toplantıdan önce Rab'den bilgelik isterim ve ayrıca çocuklarımı nasıl yetiştireceğimle ilgili bana konuşması için dua ederim. Önemli olan sürekli dua etmemizdir (1Se. 5:17), çünkü Tanrı'ya dua etmek anlık bir talep dile getirmekten daha fazlasıdır, bir yaşam biçimidir.

Tanrı'nın Sesini Oruç Yoluyla Aramak

Oruç tutmak Tanrı'nın sesini arayışımda bana olağanüstü yardımcı olmuştur. Şimdi gerçekten dürüst olmam gerekir ve eminim siz bunu anlayabilirsiniz: Yemeği gerçekten severim. Yemeği çok seviyorum. Oruç tutmak benim için kolay değil. Bazı insanların ne zaman oruç tutmayı sevdiklerini söylediklerini duysam, onlarda ciddi bir sorun olduğunu düşünmeye meylederim (şakayı fark edin). Rastgele oruç tutmam ve oruç asla hafife alarak yaptığım bir şey değildir, ama bir konuda belirsizlik içindeysem ve ne yapacağımı bilmiyorsam, oruç ve dua birleşimi aracılığıyla Tanrı'nın sesini ararım.

Tanım olarak oruç tutmak, kişinin dua aracılığıyla Tanrı'yı aramak için belli bir süre için yemekten (ya da diğer şeylerden) kaçınmasıdır. Eski Antlaşma'da Tanrı, İsrail halkının yılda en az bir kez Günahları Bağışlanma Günü'nde oruç tutmasını zorunlu tuttu (Lev. 23:27). Yeni Antlaşma'da ilk kilisedeki imanlıların Tanrı'dan yönlendiriş ararken birlikte oruç tutup dua ettiklerine ilişkin kayıtlar vardır (Elç. 13:1-2). Güvenilir kilise gelenekleri ve kayıtlı tarih, bize ilk kilisenin (Yeni Antlaşma sonrası) genellikle Çarşamba ve Cuma günlerinde olmak üzere haftada iki gün oruç tuttuğunu bildirir.

Kilisemde her yıl yeni yılın ilk günü "Adanma" adını verdiğimiz yirmi bir günlük bir oruç dönemi başlatırız. Orucumuzun hedefi, yılın ilk haftalarını Tanrı'dan işitmek ve yeni yılı O'ndan işittiklerimizi yapmaya adamak için ayırmaktır. Bu dönem imanlıların Tanrı'ya acıktıkları, Tanrı'nın varlığına odaklandıkları ve O'nunla yakın ilişkide büyüdükleri müthiş bir zaman olmaktadır.

Oruçtan Kutsal Kitap'ta altmıştan fazla yerde söz edilir ve neredeyse her seferinde duayla birliktedir. Oruç ve dua elele gider. Oruç bir tür ilahi diyet ya da Tanrı'yı

belirli bir şey yaptırmaya mecbur bırakma çabası değildir. Tanrı iyi bir Baba'dır ve O'nun dikkatini çekmek için dini işlevler yapmamız gerekmez. Düşünceme göre, oruç tutmak hayatın normal akışından uzak durarak Tanrı'ya ve bize ne söylediğine *odaklanmakla*ilgilidir. İçimizde ve çevremizde dikkatimizi dağıtan o kadar çok şey var ki, O'nu daha iyi işitmek çoğu kez nesnelerden fiziksel olarak çekilme ve Tanrı'ya birebir olarak yakınlaşma gerektirir.

Yiyecekten daha büyük bir fiziksel ihtiyacımız var mı? Önceden incelediğimiz gibi, olağanüstü uzun süren oruç döneminde Şeytan tarafından denenen İsa, gerçek ihtiyacımızın yiyecekten daha çok hayatlarımızda Tanrı'nın sesini işitmek olduğunu söyledi. Oruç önemli olana, yani Tanrı'nın sesine odaklanmamıza yardım eder.

Değişik türde oruçlar vardır. Bu türleri bilmek, eğer ilaç alıyorsanız ya da özel bir diyet gerektiren komplike fiziksel sorunlarınız varsa, özellikle önemlidir. Unutmayın ki, orucun en önemli kısmı dua ederek Tanrı'yla geçirilen zamandır. Eğer kendimizi yiyecekten mahrum bırakır, ama duada zaman geçirmezsek, hiçbir şey elde etmemiş oluruz. Aşağıdaki oruç türleri Rab'bi dua ile ararken neyden uzak durabileceğimize ilişkin basit referanslardır. Lütfen bunları öneri olarak alın, çünkü en nihayetinde orucumuz Rab'bin önündedir ve belli bir ruhsal disiplini mükemmelleştirme çabasıyla ilgilenmiyoruz.

Tam Oruç

Tam oruç bir kimsenin belli bir süre boyunca tamamen yiyecekten uzak durmasıdır. Kutsal Kitap'ta yiyecek ve sudan uzak durarak oruç tutmaya en az dört referans vardır. Ancak ben, belli sebeplerden ötürü tam oruç olarak sadece yiyeceğe referans veriyorum. Eğer tam oruç tutmayı seçerseniz, o halde önceden bunu yapmış olanlara danışmanızı tavsiye ederim, özellikle de ilaç kullanıyorsanız.

Kısmi Oruç

Kısmi oruç gün içinde sadece bir ya da iki öğün zamanını atlamaktır. Örneğin, akşam ya da öğle yemeğini atlayabilir ve o öğün yerine daha geniş bir zamanı dua ederek geçirebilirsiniz. Bu oruç türünde kurallar yoktur, ama nasıl yapacağınıza önceden karar vermeli ve taahhüdünüze sadık kalmalısınız.

Daniel Orucu

Bu oruç türü Daniel 10. bölümde Daniel'in ağzına güzel yiyecekler, etler ve şarap koymamasından ileri gelir. Bu tür bir oruçta kişi her türlü "etlerden, tatlılardan ve ziyafetlerden" uzak durur. Çoğu kişi genelde meyve, sebze, kuruyemiş ve benzeri proteinli gıdalar yer. İnternet üzerinde bu oruçla ilgili sağlıklı seçenekler sunan birçok kaynak vardır, bu yüzden iyi bir araştırma yapmanızı tavsiye ederim.

Eğlence Orucu (Daniel 6:18)

Bazen tıbbi ya da diyet sebeplerinden ötürü yiyecekten uzak duramayız. Ne var ki, gene de dua ve oruca iştirak etmek mümkündür. Herhangi türden bir eğlence (TV, filmler, internet) yerine dua, Kutsal Kitap çalışması ve aileyle tapınma zamanı yaparak oruç tutmanızı şiddetle teşvik ederim. Tanrı çoğu zaman bu türden bir orucu hayatınızdaki sesleri susturmak ve O'nun sesini işitme yetimizi artırmak için kullanır.

Dileyin, Arayın, Kapıyı Çalın

Tanrı'nın sesini ararken her şeyin otomatik olmadığını hatırlamamız gerekir. Tanrı Tanrı'dır ve O neyi ne zaman yapacağını bilir. Bize düşen şey koşullar ne olursa olsun O'na güvenmektir. Bazen bir durumda Tanrı'nın sesini ararım ve hiçbir şey işitmem. Ne yapmam gerektiğini tahmin edin? Aramaya devam etmem gerek! İsa'nın dua hakkında öğretirken öğrencilerine ne söylediğine bakalım.

> Ben size şunu söyleyeyim: Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapı çalana açılır. "Aranızda hangi baba, ekmek isteyen oğluna taş verir? Ya da balık isterse balık yerine yılan verir? Ya da yumurta isterse ona akrep verir? Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba'nın, kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh'u vereceği çok daha kesin değil mi? (Luka 11:9-13)

İsa'nın bu sözleri paylaştığı kişiler, sebat edenlerin en nihayetinde istediklerini aldığını anlamıştır. Tanrı'dan size konuşmasını istediğinizde ve bir nedenden ötürü konuşmadığında cesaretsizliğe kapılmak kolaydır. Bu noktada, cesaretsiz bastırmadan önce ayaklarımızı yere sıkıca basıp ne kadar uzun sürerse sürsün Tanrı'nın sesini aramayı sürdürmeliyiz. İsa dileyenlerin, arayanların ve kapıyı çalanların er ya da geç alacağını vaat etti.

Yanıt ve Arayış Yaşamı

Tanrı bu kuşağa konuşuyor. Ne söylediğini işitiyor musunuz? Yaşadığınız kuşağa değişim getirmek için bu dünyanın rahatlıklarını, zevklerini ve kaygılarını terk etmeye razı mısınız? Tanrı'nın söylediklerine iman ederek ve sözüne göre harekete geçerek İbraniler 11'deki listeye eklenecek misiniz? Tanrı'yı kendi kuşağımızda işittikçe ve O'na sarsılmaz bir imanla yanıt verdikçe, önceki imanlılar bize cesaret verecektir.

> İşte çevremizi bu denli büyük bir tanıklar bulutu sardığına göre, biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyırıp atalım ve önümüze konan yarışı sabırla koşalım. Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim. O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı ve Tanrı'nın tahtının sağında oturdu. (İbr. 12:1-2)

Tanrı'nın sesini aramak ve O'na yanıt vermek devam eden bir süreçtir. Tanrı bize konuştuktan sonra O'na iman etmeli, itaat etmeli ve çoğu kez yapmak istediği şeyi tamamlayana dek sabırla dayanmalıyız. İsa "imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısıdır" (İbr. 12:2), ama Tanrı'nın sesini aramak ve O'nun söylediğine yanıt vermek bizim sorumluluğumuzdur. Tanrı'nın yol boyunca sürekli bize konuştuğunu işitmemizle birlikte hayatlarımız uzun bir Tanrı'yı arayış ve O'na yanıt verme sürecidir. İsa "imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı" olduğundan, bu yaşam O'nunla ilişki içinde başlar ve biter, yükselir ve alçalır. Duam o ki, Tanrı'nın sesini aramak için tutkumuz ve O'na yanıt vermek için cesaretimiz olsun, öyle ki, kuşağımız bizim aracılığımızla sonsuza dek değişsin!

9. Bölüm Tekrar Soruları

1. Hayatınızda Tanrı'nın sesine dayanmanın sizin için anlamı nedir?
2. Hayatınızda sorunlar baş gösterdiğinde Tanrı'yı suçlamaya mı yoksa Tanrı'yı aramaya mı meyillisiniz?
3. Günlük Kutsal Kitap okuma planınız nedir? Eğer bu konuda adanmışlığınız yetersizse, Kutsal Kitap aracılığıyla Tanrı'nın sesini aramanız için sonraki adımınız nedir?
4. Hayatınız boyunca Tanrı'yı nasıl arayacak ve O'na nasıl yanıt vereceksiniz?

5. Bu bölümde sizi en çok ne teşvik etti ve bunu hayatınızda nasıl uygulayacaksınız?

SON NOTLAR

1. Vivian S. Park, *The Christian Post: "Scholars Find Decline of Chris- tianity in the West one of the transforming moments in the history of religion worldwide,* http://www.christianpost.com/ news/scholars-find-decline-of-christianity-in-the-west-19971/ (6 Mart 2004) 1900 yılında Afrika'da 10 milyon Hıristiyan varken günümüzde bu rakam 360 milyona ulaşmıştır. World Christian Encyclopedia'nın yazarı araştırmacı David Barett'e göre, Afrika kıtasına her yıl 8,4 milyon yeni Hıristiyan katılıyor.
2. Craig S. Keener, *Miracles: The Credibility of The New Testament Ac- counts* (Grand Rapids, Michigan: Baker Academic, 2011)sf.296-297. Keener'e göre Çin'de iman ikrarlarının neredeyse %90'ı şifa ve mucizeler yoluyla gerçekleşir.
3. George Barna, *The Last Unregulated Wild Frontier of Influence,* http://www.georgebarna.com/2010/03/the-last-unregulated-wild-frontier-of-influence/(19 Mart 2010), George Barna ayrıca ABD'de önümüzdeki yirmi yıl içinde imanlıların %70'inin yerel kiliseyi terk edeceğini ve ev kiliselerine ya da başka tapınma yerlerine katılacaklarını iddia eder.
4. Craig S. Keener, *Miracles: The Credibility of The New Testament Accounts,*(Grand Rapids, Michigan: Baker Academics, 2011), 215.
5. Jon Mark Ruthven, *What's Wrong with Protestant Theology? Tra- ditional Religion vs. Biblical Emphasis*. Tulsa, Oklahoma: Word & Spirit Press. 2011. 3.
6. *NASB Hebrew Aramaic and Greek Dictionaries* (updated edition). 1998. The Lockman Foundation. İbranice sözcük "nabi."
7. *Cilt 1, Ante-Nicene Fathers*. "The Apostolic Fathers, Justin Mar- tyr, Irenaeus" (Bölüm 5, kısım "The Martyrdom of Polycarp").
8. *Cilt 1, Ante-Nicene Fathers*. "The Apostolic Fathers, Justin Mar- tyr, Irenaeus" (Bölüm 5, kısım "The Martyrdom of Polycarp").
9. *Confessions*. Saint Augustine. Bölüm XII.
10. McPherson, Aimee Semple. *This Is That: Personal Experiences, Ser- mons, and Writings of Aimee Semple McPherson*.
11. *Aimee: Life Story of Aimee Semple McPherson*. 74-75.
12. *NASB Hebrew Aramaic and Greek Dictionaries* (updated edition). 1998. The Lockman Foundation. Grekçe sözcük "theo- pneustos."
13. *NASB Hebrew Aramaic and Greek Dictionaries* (updated edition). 1998. The Lockman Foundation. İbranice sözcük "malak" ve Grekçe sözcük "aggelos."
14. *NASB Hebrew Aramaic and Greek Dictionaries* (updated edition). 1998. The Lockman Foundation. Grekçe sözcük "aion."

HİZMET HAKKINDA

VİZYONUMUZ

Ne:

Benjamin Dixon, 2007 yılında acilen özellikle öğrenci yetiştirme vizyonu etrafında toplanabilen benzer düşünceyi paylaşan bir takımı bir araya getirdi. Uzun dualar ve düşünce paylaşımları sonucunda, İsa Mesih'in hizmetini devam ettiren öğrenciler yetiştirerek Mesih'in Bedeni'ni donatmak amacıyla bir öğrenci yetiştirme hareketi olarak *11th Hour Ministries (11. Saat Hizmetleri)* doğdu. "11. Saat" ifadesinin

ardında yatan anlam, İsa'nın sözlerini ciddiye alan ve dünyayı değiştirme yüreğine sahip erkek ve kadınlar yetiştirmenin aciliyetiyle ilgilidir. Tanrı'nın bu kuşağa daha önce görmediğimiz büyüklükte bir etki bırakmak için acilen öğrenci yetiştirme ve gönderme çağrısı verdiğine inanıyoruz. Arzumuz kiliseyi önümüzdeki muazzam büyüklükteki hasadı devşirmeye çağıran peygamberlik sesi olmaktır.

> Bu olaylardan sonra Rab yetmiş kişi daha görevlendirdi. Bunları ikişer ikişer, kendisinin gideceği her kente, her yere kendi önünden gönderdi. Onlara, "Ürün bol, ama işçi az" dedi, "Bu nedenle ürünün sahibi Rab'be yalvarın, ürününü kaldıracak işçiler göndersin." (Luka 10:1-2)

Nasıl:

Pratik olarak vizyonumuzu konferanslar, bölgesel toplantılar, stajlar, eğitim kursları, medya kaynakları ve yerel kilise ortaklıkları aracılığıyla yerine getiririz.

Konferanslar:Her yıl birçok yerde çeşitli konferanslara ev sahipliği yaparız. Bu konferanslar kiliseleri bir araya getirmek ve Tanrı'nın daha büyük işlerini görmek için daha büyük bir açlığı teşvik etmek bakımından son derece verimli olmuştur.

Stajlar:Her yıl "Tutuşma" adını verdiğimiz yaz staj programımıza ev sahipliği yapıyoruz. Bu stajlar yoluyla katılımcıları Kutsal Kitap çalışması, dua, Tanrı'nın sesini işitme, müjdecilik, kimlik ve hizmet etme gibi konularda daha derin bir öğrencilik düzeyine çekiyoruz.

Eğitim Kursları:Her yıl çeşitli yerlerde sunduğumuz birçok eğitim kurs programları geliştirdik. Geliştirdiğimiz bazı eğitim kursları şunlardır: "Dua Etmeyi Öğrenmek," "Tanrı'yı İşitmek," "Peygamberliği Öğrenmek," "Özgür Yaşam," "Gerçek Müjdecilik," "Ruhsal Armağanlar," ve "İsa'nın Hizmetini Sürdürmek."

Medya Kaynakları:Konferanslarımız, eğitim kurslarımız ve bölgesel toplantılarımız aracılığıyla internet sitemizde ücretsiz sunduğumuz sesli ve görsel kaynaklar geliştirdik.

Kilise Ortaklıkları:Hedefimiz kaliteli ortaklıklar kurarak yerel kiliseleri güçlendirmektir. Bu hedef, ancak Mesih'in Bedeni'ni bina etmek ve İsa uğruna dünyaya ulaşmak için kiliseler ve hizmet organizasyonlarıyla etkili ortaklıklar kurduğumuzda gerçekleşebilir.

İletişim:

Kim olduğumuz ve ne yaptığımız hakkında daha fazla bilgi almak isterseniz, lütfen www.11thhourministries.orgadresinden bizi ziyaret edin. Ayrıca eğer Benjamin Dixon ya da 11. Saat Hizmetleri takımının kilisenize ya da etkinliğinize katılmasıyla ilgili bilgi almak isterseniz, lütfen 11thhourministries@gmail.com adresine eposta gönderin ya da 425-742-3366 numaralı telefondan bizi arayın. Mesih'in Bedeni'ni güçlendirmek için sizinle ortaklık yapmayı dua ederek düşünmekten mutluluk duyarız.

www.11thhourministries.org

facebook.com/pages/11th-Hour-Ministries/99411582612
twitter.com/11thhourmin
youtube.com/user/11thHourMinistries

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan indirebilirsiniz.

Benjamin Dixon yazar olarak beğendiniz mi? Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.

Türkiye'de Kilise Adresleri